

Memoriile unui Maestru

Adamus Saint-Germain

Prin

Geoffrey and Linda Hoppe

Această carte este dedicată Maestrului și studentului din fiecare din noi.

Maestrul este vocea interioară înțeleaptă și răbdătoare, mereu prezenta, mereu plină de compasiune, dar adesea neauzită de studentul copleșit de tot zgomotul vieții umane de zi cu zi. Maestrul este deja înăuntru, deja Realizat, deja iluminat, și niciodată mai departe de o respirație.

Studentul este elevul înflăcărat, umanul șovăitor, căutătorul îngrozit. Studentul știe că este mai mult despre viața, dar nu știe ce și nu știe cum să ajungă acolo. În ciuda a toate astea, studentul continuă să mergea pe cale, condus de inexorabila căutare de a se uni cu cea mai profundă cu noastre interioară, ne contând cât va dura sau câte sacrificii trebuie să îndure.

În această carte, ca și în viață, Maestrul și umanul sunt însă aceiași.

Bunvenit

Aceasta este o carte cu povești scurte spuse de Adamus Saint-Germain ca parte a prelegerilor ținute peste tot în lume. Povestirile au la baza, sau sunt inspirate de experiențele a multor oameni care au fost ghidați și învățați de către Adamus.

Aceste povestiri sunt menite să vă ajute atât ca Maestru cât și ca student. Nu este niciun secret codificat în cuvinte, nicio semnificație esoterică dincolo simpla povestire. Studentul este în mod general o compilație dintre mai mulți oameni, mai curând decât o singură persoană, și poveștile au loc în viața contemporană mai curând decât în trecut sau viitor. Maestrul poate fi atât femeie cât și bărbat, sau

amândouă, depinde de preferințele personale ale cititorului. Maestrul poate fi perceput ca fiind Adamus, sau oricare alt profesor iluminat, dar în cele din urmă ești chiar tu, cititorule.

Povestirile se bazează pe unele din cele mai complexe învățături ale lui Adamus Saint-Germain. Punând aceste sacre informații sub forma unor povești, ele devin mai personale, mai ușor de înțeles și probabil mai amuzant. Dar în fiecare poveste sunt perspective profunde ca și multiple straturi de înțelepciune.

Nu încercați să pătrundeți prea profund (sau prea superficial) în aceste povești. Luați-le așa cum sunt, și simțiți energia conținută în interiorul cuvintelor. Și, de fiecare dată în timp ce le citiți, simțiți-vă liberi să-l chemați pe Adamus să împărtășească împreună cu voi propriile voastre experiențe în iluminarea întrupată.

POVESTEA 1. **Împrumutul**

Inspirata dintr-o situație reală...

Întâlnirea dintre Richard și Maestru (Clinica Abundentei)

Această poveste Maestrul stătea pe marginea unui lac frumos într-o zi caldă și senină, pescuia, îi plăcea să pescuiască pentru ca acest lucru îi oferea posibilitatea de a fi în natura și de a-și practica capacitatea naturală de a fi abundent. Părea ca în momentul în care arunca undița în apă, prindea un pește chiar dacă nu exista nicio momeală în cârlig. Și aducea acel pește la el, îi admira frumusețea și desigur îl arunca înapoi în lac.

Era aproape fără efort, dar pentru maestru acesta era un mod minunat de a experimenta ceea ce vine la el. Peștii veneau la el, erau atât de atrași încât nici nu avea nevoie să pună un vierme în cârlig.

Pentru Maestru, acesta era un mod excelent de a experimenta simplul adevăr spiritual care spune ca *toate lucrurile vin la tine... dacă Permiți.*

Așa cum se bucura de pacea și liniștea acestei frumoase zile în natura, dintr-odată a auzit un zgomot din tufișul din spatele lui, s-a întors și l-a văzut pe unul dintre studenții săi, Richard, care se apropia de el cu disperare. Maestrul a respirat profund și a spus în gând „iar

începem". „E Richard". Richard a venit la el și a spus „Maestre, maestre, sunt într-o stare de spirit teribilă în ciuda tuturor cursurilor pe care le-am făcut, a învățăturilor, mă găsesc în cea mai proastă condiție dintotdeauna, sunt falit, nu pot să-mi plătesc facturile, mașina mea e la service și nu am destui bani pentru a o scoate, sunt în urmă cu plata pentru casa și sunt șanse mari să o pierd, abia am bani să mănânc, maestre, maestre ce să fac, te rog, sunt disperat după ajutorul tău, spune-mi ceva maestre, împărtășește ceva cu mine maestre dar eu sunt pe marginea prăpastiei, cred că voi pași în gol și nu mai vreau să trăiesc".

Maestrul a respirat profund și a ras pentru că a auzit această poveste de atât de multe ori de la Richard și de la alții ca Richard. Momentul de disperare și potențial e un moment important pentru că ei bine, momente ca acestea sunt timpuri când umanul pare că face cele mai mărețe schimbări sau nu. Deci maestrul a spus: „Dragă Richard, de câți bani ai nevoie pentru a-ți rezolva problemele"? Și Richard a respirat și a spus „Maestre, maestre nu am nevoie decât de 5.000 de dolari" și maestrul fără a arăta orice expresie pe față sa a ras pentru el și a spus „prostul de Richard, ar fi trebuit să ceară 50.000 de dolari", dar e atât de disperat, atât de limitat în gândurile sale și chiar în imaginația sa încât el nu a cerut decât 5.000 de dolari.

Maestrul a făcut o pauză mult timp, intenționat desigur, jucând toată drama pe care o avea Richard și de care se bucura pentru că maestrul s-a văzut pe el în Richard cam acum cinci vieți, disperat, încă hrănindu-se de la alții, încă în ciuda tuturor cursurilor și școlilor încă insistând că lucrurile sunt în afara lui și nu în interior. Într-un final maestrul i-a spus „eu îți voi împrumuta banii, 5.000 de dolari". Și maestrul și-a băgat mana în buzunar și deși el nu-și pusese niciun ban în buzunar în acea zi, dintr-odată a găsit 5.000 de dolari, exact cât era necesar. Și așa este cu maestrul. Fie că a pus banii în buzunar în acea dimineață intuitiv știind că Richard va veni sau nu, el uitase pentru că nu conta. Banii erau acolo. Maestrul nici nu știa de unde avea banii, erau pur și simplu acolo, nu a pus nicio întrebare. Și i-a înmănat banii lui Richard, cate o bancnotă de 100 de dolari pe rând, numărându-i.

Ochii lui Richard erau deschiși, nu-i venea să creadă că maestrul chiar îi dădea acești bani, nu-i venea să creadă că acum se va putea duce să-și rezolve problemele, să-și plătească facturile, să-și repare mașina. Desigur că a promis multe lucruri maestrului în acel moment

al disperării: „ți-i voi plăti înapoi cu dobândă”. Maestrul a ras pentru el și și-a spus „încă o dată Richard minte”. El a spus: „Oh maestre nu voi uita niciodată ce ai făcut pentru mine” și maestrul a ras din nou și a spus „Da, da și în una din zilele următoare ori mă vei uita ori mă vei trăda, dar nu contează”. Maestrul a terminat de înmănat banii lui Richard și Richard a fugit, abia ia mulțumit.

Maestrul s-a întors la pescuit trăgând cate un pește după altul, „atât de simplu este” se gândea maestrul „acest pescuit e ca viața, vine la tine, iei ce ai nevoie, pui restul înapoi, dar niciodată să nu te limitezi”.

După șase luni, maestrul stătea la o cafenea, se bucura din nou de vremea frumoasa savurând un latte machiatto triplu cu trei croissant-uri de ciocolata pentru ca vedeți voi un maestru nu ține dieta, un maestru nu se îngrijorează de toate aceste lucruri, acestea sunt doar pentru umanii limitați care cred că aceste lucruri sunt rele pentru ei. Un maestru poate mânca orice fie că e peste sau o cafea machiatto, nu contează. Și maestrul poate bea cinci astfel de cafele și să nu conteze pentru ca corpul lui răspunde întotdeauna la el, nu contează că sunt multe calorii sau prea multă cofeina sau orice spun oamenii de știință despre cafea sau altceva, maestrul era la comanda corpului sau în energia sa, deci acesta răspundea corespunzător.

În timp ce își sorbea băutura minunată în aceasta zi senină și frumoasă, s-a uitat în sus și l-a observat pe Richard care trecea pe lângă el. Richard arăta groaznic, hainele lui erau rupte, parul răvășit și avea o barbă lungă neîngrijită, sandale uzate și picioare murdare. Maestrul și-a spus „Nu așa ar trebui să arate un maestru” și desigur Richard nu era un maestru.

Maestrul l-a strigat „Richard, Richard vino puțin aici, bea o cafea”. Și Richard a spus: „Dar nu am niciun ban, nu-mi permit o ceașcă de cafea”. Maestrul a spus: „Păcat, bănuiesc ca mă poți privi pe mine bucurându-mă de a mea”. Maestrul îi oferise 5.000 de dolari, ați crede ca maestrul cu ușurință ar fi putut să-i cumpere o ceașcă de cafea, chiar și una simplă. Dar maestrul se săturase să joace jocul acum. Și maestrul a spus: „Richard ce s-a întâmplat cu banii, cu viața ta”?

„Maestre, maestre a fost oribil, am luat banii și mi-am luat mașina de la service dar după o săptămână am avut un accident teribil, mi-am distrus mașina și peste toate astea am fost la magazin într-o noapte și au venit hoții și mi-au luat restul banilor și cu cât mi-a mai

rămas de puțin a trebuit să-i ofer unui prieten care era teribil de disperat așa că nu a mai rămas nimic. De fapt maestre, sunt mai îndatorat decât am fost vreodată. Maestre, ar fi posibil, te rog, nu te voi mai ruga niciodată, îți promit, să-mi dai încă 5.000 de dolari și cu bucurie ți-i voi înapoia în șase luni și toți banii, cu dobândă”.

Și maestrul a respirat profund și a spus: „Nu Richard, am vrut să-ți demonstrez ceva și am făcut-o și demonstrația e că ești într-un tipar și nu ești dispus să ieși, iar acel tipar e „doar destul”. Ești în acea conștiință „doar destul” și indiferent dacă eu îți dau 10.000 de dolari sau 50.000 as putea să prevăd că ne vom reîntâlni așa și încă o dată vei fi falit, încă o dată vei fi disperat încercând să te hrănești de la mine, încă o dată mințindu-te pe tine. O dată a fost destul Richard. Gata. Și de fapt nu numai că îmi datorezi cei 5.000 de dolari plus dobânda, dar îmi datorezi bani pentru toate cursurile la care ai participat și nu mai vreau să te văd pana când nu vei plăti total fiecare bănuț”. Sfârșitul povestit.

* * *

Mulți oameni trăiesc povestea lui Richard. Este povestea de a fi blocat în conștiința de victima și trăiesc în consecință.

Dar așa e viața, așa cum mulți dintre voi ați experimentat, poate încă mai experimentați. Sunteți într-un tipar și de fapt am o zicală și literalmente se afla pe peretele școlilor misterelor: „Oferiți unei victime un milion de dolari, și doi ani mai târziu va avea datorii de două milioane de dolari” pentru că e într-un tipar. E hrănire. E lipsa de responsabilitate, *e o abundența de nonabundenta*. Persoanele precum Richard tind să rămână în aceleași energii, în aceeași conștiință chiar dacă li se arată o cale de ieșire. Vor găsi tot felul de scuze ca să-și justifice situația lor, dar rare ori vor face o alegere conștientă ca să schimbe. De ce? Pentru că încă au ceva de obținut jucând rolul de victima.

Abundenta este un zeu-inzestrat, condiție naturală. Pentru moment Spiritul v-a binecuvântat cu respirația vieții, aveți toată abundenta și energia de care veți avea vreodată nevoie. Și totuși atât de mulți oameni sunt prinși în jocul de-a victima, fabricând scuze, învinuindu-i pe alții, și insistând în viața lor de lipsuri. Ei se încurcă în conștiința de *Doar Abia suficient*, mai curând decât să permită

abundentei natural să curgă în viețile lor.

*Nu este nimeni în afară de tine care să te rețină. Nu contează unde locuiți, sau ce ce vă ocupați. Nu contează dacă proveniți dintr-o familie bogată sau una săracă, dacă sunteți intelligent sau prost, bărbat sau femeie. Niciunul din aceste lucruri nu contează. În momentul în care voi, în mod conștient ați ales abundenta, va începe să vă servească. Singurul lucru care contează este dacă sunteți pregătiți să permiteți abundenta în viața voastră într-un mod plin de bucurie, împlinitor, sănătos; sau dacă veți continua cu *Doar Abia suficient*.*

Ca și Richard, mulți se bat și se zbugiuma legat de abundenta. Au încercat tot felul de mecanisme pentru a aduce abundenta în viața lor, dar nimic nu a funcționat, mai ales dacă erau blocați în tipare, ca și Richard. El a primit un împrumut important de la Maestru, și apoi a direcționat acei bani înapoi în vechile tipare.

Sunteți voi *cu adevărat* pregătiți pentru adevărata abundenta? Dacă sunteți, va fi aici, exact ca și peștii care veneau la Maestru. Atât este de ușor. Nu este nevoie de trucuri, nici programme, nu sunt secrete, și nici formule magice. Este despre a realiza faptul ca *deja ești abundent*, chiar dacă este o abundența de *Doar Abia suficient*.

POVESTEA 2.

Douăzeci și una de zile

Povestea lui Patrick

Inspirata de Kuthumi Ial Singh

Patrick stătea lungit în patul său după ce trecuse, probabil, prin cea mai proastă perioadă din viața sa. Avusese 21 de zile de neîncetată

indispoziție, haos mental, confuzie, disperare și, în general, neștiind ce să facă, neștiind unde se află. În perioada celor 21 de zile s-a simțit în totală singurătate, de unul singur și, în cea mai mare parte, nefiind în stare nici să se hrănească, fiind într-o asemenea stare de haos.

Era de parcă, mai întâi, corpul său începuse să se îmbolnăvească, gândindu-se că poate căpătase vreo răceală sau o gripă, dar niciunul dintre simptome nu părea să se potrivească. Era total derutat. Nu dorea să meargă la un doctor, deoarece știa din experiențele anterioare că foarte puțini dintre cei aflați în sistemul de sănătate înțelegeau ce se întâmplă de fapt, cu acela care trece prin trezirea sa către propria iluminare.

Astfel, el a rămas în pat în aceste 21 de zile nefiind niciodată sigur dacă visa sau era treaz, care dintre acestea era realitate și care nu era. Era o experiență îngrozitoare să trebuiască să se confrunte cu el însuși în cele mai întunecate și teribile moduri pe care și le-ar fi putut imagina, toate acestea în timp ce corpul său trecea printr-o stare de durere intensă. Adesea, transpira din greu; adesea, simțea asemenea frig încât nicio pătură sau flacăra n-ar fi putut să-i ușureze această adâncă, adâncă agonie fizică interioară. Era cea mai rea dintre perioade și erau momente când și-ar fi dorit să fie pur și simplu luat, să fie eliberat din corpul său fizic; momente în care înjura și blestema chiar și simplul fapt de a se fi gândit vreodată la trezire sau de a fi manifestat orice fel de interes pentru spiritualitate, pentru că în aceste 21 de zile de agonie intensă, fizică și mentală, niciunul dintre cuvintele pe care le-a auzit vreodată sau pe care le-ar fi învățat de la orice învățători nu mai aveau sens sau n-ar fi putut rezolva în vreun fel situația în care se afla.

Patrick, studentul care stătuse lungit în pat în aceste 21 de zile, se simțea singur și mizerabil. La sfârșitul celor 21 de zile a început să iasă din această îngrozitoare, oribilă întunecime prin care trecuse, încă nesigur în privința a cine era sau ce se întâmplase. Era plin de îndoieli. Era plin de nesiguranță și încă într-o stare de conflict. Dar putea simți că ceva se schimbase în aceste trei săptămâni. Ceva se schimbase.

Deodată, Maestrul apără în fața lui. Patrick, studentul, se gândi o clipă: „Chiar nu-mi place asta, să apară Maestrul așa, deodată. Nu am auzit pași. Nu a ciocănit la ușă și nici nu s-a anunțat, iar în starea sau situația în care mă aflu nici nu vreau măcar să știu dacă este cu adevărat aici sau nu”.

Dar o altă parte din el s-a simțit eliberată că Maestrul era acolo. Era un

fel de întoarcere la ceea ce ați numi normalitate, un fel de întoarcere la ceva cu care el se putea identifica pe sine. Iar faptul că Maestrul era acolo însemna fie că reușise să treacă de perioada aceea foarte dificilă, fie că era mort.

El rosti cu voce tare: „Dragă Maestre, mă simt de parcă aș fi murit. Chiar am murit?” Maestrul respiră profund și privi în jos către patul unde Patrick zăcea și pentru un moment simți o fărâmă de tristețe, când își reaminti propriile sale momente foarte dificile și provocatoare, la fel ca acesta – să fii complet sfâșiat în toate felurile, să fii pierdut și confuz și simțindu-te ca și când trecuseși prin iadul tău.

Maestrul privi către Patrick și spuse: „Nu, prietene, nu ești mort. Ești foarte viu. Nu, prietenul meu Patrick, ai fi putut spune astfel înaintea acestei experiențe, înainte de aceasta ai fost cu adevărat mort. Trăiai într-o asemenea limitare. Trăiai într-o stare de teamă. Erai într-o stare de a nu realiza adevăratul Eu sunt, iar pentru mine aceasta înseamnă mai mult că ești mort decât simpla eliberare a corpului fizic. Dar nu, dragul meu prieten Patrick, tu ai trecut dincolo de aceasta și ești foarte, foarte viu”.

Patrick respiră profund și se simți cuprins de o mare ușurare știind că, într-adevăr, era încă în viață. Reușise să îndure aceste 21 de zile foarte dificile. Patrick spuse către Maestru: „Maestre, este aceasta ultima oară când voi experimenta acest haos neobosit și chinuitor în corpul și în mintea mea?”

Maestrul respiră profund și spuse: „Patrick, nu, nu este ultima oară. Chiar și un Maestru, chiar și un Maestru Ascensionat va mai trece încă prin perioade ca aceasta. Este o curățare. Este o eliberare. Deoarece, atunci când interacționezi cu lucrurile de pe Pământ, când te identifiți cu partea ta de ființă umană și cu alte ființe umane, vei acumula întotdeauna această greutate și acest balast și murdărie și dezechilibrele stării vibraționale. Deoarece, cu adevărat, a trăi în formă umană, cu adevărat, a trăi în acest loc pe care îl denumiți Pământ este nenatural. Este o experiență uimitoare, dar nu este una naturală. Și atunci când vă cufundați în ea și veniți în corp fizic, întotdeauna veți acumula și dezechilibrele, murdăria și greutatea vieții”.

„Astfel, tu vei mai trece prin asta, însă partea bună este că, în viitor, vei trece prin asta mai mult ca cel care observă. Nu vei mai fi atât de intim implicat, pentru că nu vei mai simți întrebarea – dacă vei reuși să depășești (această perioadă). Tu vei ști deja că vei reuși să treci prin

aceasta. Da, corpul ar putea să se mai îmbolnăvească și da, ar mai putea fi momente când mintea este confuză. Dar, ca observator, ca Maestru, îți vei da seama că deja ai trecut prin asta. Nu este nicio întrebare dacă se va rezolva sau nu. Această întrebare are deja răspuns. Da, deja este rezolvată. Și astfel este doar vorba despre a permite ca acest proces foarte natural să se desfășoare, această curățire și această reînnoire”.

Patrick spuse către Maestru: „Dar nu este acesta un lucru pe care pot să îl fac pe un alt tărâm sau în altă dimensiune? De ce este aceasta ceva ce trebuie să fie în această dimensiune și prin urmare atât de dificil?”

Iar Maestrul răspunse către Patrick: „Pentru că le acumulezi aici. Treci prin experiențe aici. Deci nu este ca atunci când ai merge în alte dimensiuni ca să te cureți. Trebuie să o faci din interior. Dar, din nou, amintește-ți dragă Patrick, că, pe măsură ce vei trece din nou prin aceste experiențe în viitor, tu vei deveni observatorul. Vezi, aici, în ceea ce tocmai ai trăit în aceste 21 de zile, tu nu ai fost observatorul. Ai fost, cum ai putea spune, victima. Erai atât de adâncit în aceasta, încât nu mai vedeai că tu deja trecuseși prin aceasta. Erai atât de prins în experiența durerii și îndoielii și fricii încât nu puteai vedea că era într-adevăr un timp al reîmpropătatării și curățirii. Îndoielile tale au umbrat adevăratele tale gânduri, adevărata ta cunoaștere și prezența ta. Eu sunt, până în punctul în care ai uitat cine ești tu și ai uitat de Eu sunt, Patrick. Și aceasta nu se va mai întâmpla vreodată”.

Patrick a respirat profund, o respirație eliberatoare, înțelegând că nu va mai trebui niciodată să treacă printr-un asemenea nivel de îndoială și derută. Și, pe măsură ce respira profund, se gândi la următoarea sa întrebare pentru Maestru. El spuse către Maestru: „Deci cine sunt eu acum? Ce voi deveni eu, acum, că am trecut prin cea mai profundă, mai neiertătoare și zbuciumată transformare? Cine voi fi eu acum?”

Iar Maestrul se gândi o clipă, amintindu-și vremea când, la rândul lui, a pus aceeași, aceeași întrebare: „Ce urmează să se întâmple acum, când vechea identitate a fost complet pulverizată? Acum că orice conexiune cu vechiul sine a fost complet deconectată, ce se va întâmpla în continuare?”

Maestrul zâmbi amintindu-și când și el, cu mult timp în urmă îl întrebase la fel pe Maestrul lui. El respiră profund și spuse: „Patrick, ai încercat atât de mult să te agăți de vechea ta identitate. În pofida faptului că spuneai că te afli pe calea spirituală, în pofida faptului că ai

spus că alegi iluminarea, de fiecare dată când iluminarea a venit la tine sau a încercat să se apropie de tine, de fiecare dată când adevărata realizare era chiar în fața ta, tu ai continuat să te agăți de vechea identitate. Vechea ta identitate era limitată. Vechea ta identitate nu era ceea ce ai putea denumi adormită sau netrezită. Era doar foarte limitată. Te-ai străduit atât de mult să faci ca această identitate să fie iluminată. Te-ai străduit să îl faci pe vechiul Patrick să devină ființa iluminată, în loc să permiți ca întregul tu, întregul Eu sunt, să fie cel iluminat. Te-ai străduit să numești asta iluminare în timp ce, de atâtea ori, te străduiai doar să faci viața un pic mai ușoară și un pic mai bună pentru Patrick. Trăiai în cea mai mare dualitate în care un om poate trăi vreodată – dualitatea de a spune pe de-o parte, că îți doreai libertate și iluminare și conștiință, în timp ce pe de altă parte, făceai tot ce îți stătea în putere să faci ca să te agăți de limitările tale, de vechea ta identitate, de unicitatea ta, de vechiul tău sine. Nu este de mirare, Patrick, nu este de mirare că acești ultimi câțiva ani din viața ta au fost chinuitori, în atât de multe privințe? Nu este de mirare, că simți că ai fost fals cu tine însuși în atât de multe privințe? Nu este de mirare că erai mereu în dizarmonie cu tine, ca și cu restul lumii, în acești ultimi doi ani? Nu e de mirare că nivelele energiei tale erau scăzute, pentru că energia ta mergea către întregul tău efort de a încerca să-ți protejezi vechea ta identitate – să o protejezi împotriva lumii exterioare, să o protejezi împotriva ta, să o protejezi chiar și împotriva iluminării. Energiile tale mergeau către toate scuturile și zidurile din jurul tău, toate jocurile și disimulările. Ca urmare, ai devenit epuizat și confuz”.

„Pentru atât de mulți ani ai trăit într-o stare de mare conflict interior, intense bătălii cutine însuși, străduindu-te să faci ceea ce trebuie, încercând să fii spiritual; în același timp, chiar dacă ți-ai dat seama de asta sau nu, încercai doar să te împaci cu vechea ta identitate. Și aceasta nu funcționează”.

„De aceea tu și alții care au fost înaintea ta au sfârșit în felul acesta – douăzeci și una de zile, uneori mai multe, de intensă, neobosită, brutală compasiune. De aici, Patrick, nu mai este Patrick, decât dacă dorești să mai fie un Patrick. Dar nu mai ești deloc singular/unic. Nu mai ești limitat la o singură exprimare sau la o singură identitate”. Pentru început, nu mai ești nimic. Ești, cum se spune în limbile străvechi, tu ești *mu*. Nimic. Tu nu mai ești. Tu ai fost sfârâmat și scos în afara existenței. Nu a mai rămas nimic. Aș putea merge atât de

departe încât să spun că nici măcar nu vom mai folosi cuvântul „mu”, însemnând nimicul, pentru că din momentul în care spui „mu”, el devine ceva.

„Deci tu ești nimicul. Din acest moment înainte, tu ești nimicul”.

„Dar nimicul este ca și tăcerea. Chiar și în tăcere nu este liniște. Nihilul este ca orice altceva îți dorești să fie. Nu mai este legat de a fi doar Patrick. Nu mai este legat de a face ca viața să fie doar un pic mai bună pentru tine și cu siguranță niciodată nu vei mai fi atașat de acest lucru numit iluminare sau spiritualitate. Și aceasta făcea parte la fel de mult din jocul lui Patrick, de a-și întări și integra vechea sa identitate, ca și toate celelalte”.

„Frumusețea și măreția în toate acestea este că tu ai obținut iluminarea. În cele din urmă, a sosit. În cele din urmă, după toată brutalitatea și toată demolarea vechii singularități, tu ai obținut-o”.

„Ai devenit totul în nimic. Nu mai este necesar să te concentrezi pe Patrick. Nu mai ești singular. Nu mai ești doar viu sau doar mort. Ai devenit toate lucrurile. Nu mai ești masculin sau feminin”.

„Frumusețea acestui nimic este că te eliberează. Te eliberează către adevăratul act al conștiinței. Cu alte cuvinte, dragă fostule Patrick, orice alegi de acum încolo, orice conștiință alegi, prin urmare, se îndeplinește. Vezi, înainte, în această stare foarte limitată ca Patrick, nu era un act. Era singura realitate. Nu te vedeai pe tine ca acționând. Tu te vedeai pe tine doar ca trăind”.

„Dar, când cineva, în cele din urmă, permite propria realizare, este ca și eliberarea propriei conștiințe. Și, în acel moment, poți crea, poți fi orice îți dorești. Poți fi un magician, un mag. Poți să fii un figurant. Poți fi amândoi în același timp”.

„Poți să fii un Maestru întrupat sau poți să fii cineva care este total inconștient că se mai află ceva în afara propriului câmp vizual. Și poți fi amândouă în același timp. Poți să fii abundent și non-abundent în același timp. Frumusețea este că te-ai eliberat acum pentru a acționa în orice fel dorești și ai devenit conștient de aceasta. Mai înainte nu erai conștient cu adevărat. Nu aveai conștiință. Înainte erai atât de singular, încât nu erai conștient de nimic în afară de supraviețuirea lui Patrick. Acum că te-ai eliberat de aceasta, poți să acționezi și să fii orice dorești. Este cu adevărat un act al conștiinței, al conștientizării exprimate în orice fel dorești. Aceasta, dragul meu Patrick, este libertate. Aceasta, cu adevărat, este libertate. Imaginează-ți pentru o

clipă că nu ești blocat într-o singură definiție despre tine. Imaginează-ți pentru o clipă că nu te mai afli în acest mare conflict cu tine însuși ci, mai degrabă, liber să acționezi, să aplici conștiința în orice”.

Patrick respiră profund și spuse: „Deci sunt iluminat acum, drag Maestru? Eu sunt iluminat?”

Maestrul respiră profund, zâmbi și spuse: „Dacă alegi să fii”.

* * *

Draga cititorule, fie că o consideri literal sau figurativ, este povestea ta. Povestea ta despre trecerea prin această bătălie internă cu tine însuși, spunându-ți ție însuși că treci prin toate acestea pentru iluminarea ta dar, de fapt, încercând să îți iluminaezi Patrickul tău, singularitatea, vechea ta identitate.

Lucru frumos legat de iluminare este ca ea este naturala. Nu poate fi controlată „nici chiar de Patrick, sinele uman; nu poate fi manipulată de aceasta singulara personalitate umană, „încerc să fac viața puțin mai bună”. Iluminarea voastră nu este aici pentru că ați cerut-o, sau ați implorat-o, sau pentru că sunteți cu adevărat sinceri în legătură cu ea. Este aici pentru că este ceea ce voi sunteți cu adevărat. Iluminarea voastră nu este ceva ce voi puteți manipula sau dirija. Puteți să pretindeți pentru o vreme că o veți manipula. Dar, dragii mei prieteni, ea este neîncetată. Este brutală în compasiunea ei. Vă va elibera din limitările voastre. Vă va da libertatea indiferent ce presupune acest lucru, indiferent câte nopți neliniștite, indiferent câte dificultăți, indiferent câte boli, relații proaste sau orice altceva (veți avea). Iluminarea voastră, Realizarea voastră este acolo în deplina compasiune. De fapt dacă Realizarea va aduce înapoi la adevărata voastră natură, adevăratul Eu sunt care era cu mult înaintea lui Patrick, ea se va întâmpla oricum. Se va întâmpla mai devreme sau mai târziu, fiecărei ființe de pe Pământ.

Deci ce-l de făcut cu „Patrickul „vostru?

Respirați adânc și relaxativa în experiența. Permite-ți. Realizați ca, și cele mai grele zile și cele mai întunecate nopți, și aceasta dualitate interioară care va torturează, sunt acolo cu un motiv. Nu sunt pentru o lecție sau ca să dovedească ceva. Sunt acolo în cea mai mare compasiune a iluminării. Nu este cu adevărat nimic nou. Este doar

despre Permite-re. Știu ca asta pare a fi simplu, ușor. Dar, dragi prieteni, chiar așa este.

Voi ați putea trece prin versiunea voastră de experiența a lui Patrick, simțindu-vă îngrozitor, ca și cum ați fi sfâșiați, întrebându-vă dacă veți supraviețui. De fapt, va sigur chiar acum *că veți trece* de toate astea. Când se întâmplă, pur și simplu respirați adânc și fiți observatorul. Nu încercați să pretindeți că nu se întâmplă. Nu încercați să o albiți și nici să o acoperiți. Nu încercați să procesați sau să înțelegeți. Este acolo cu un motiv. Încetați sava mai întrebați dacă ați făcut ceva greșit. Nu ați greșit nimic. Nu puteți să greșiți. Este vorba despre o curățare și eliberare care vine la voi, și va ajuta să realizați că este Patrick al vostru cel care devine iluminat. Ești Tu, *întreg*.

POVESTEA 3

Ținutul Albastru

Inspirata din mai multe istorii umane...

Aproape în fiecare seară Maestrul făcea o plimbare în natura, de obicei de unul singur. Iubea acest timp liniștit. Iubea spațiul sigur pe care plimbarea îl oferea, pentru că era un spațiu unde putea să se deschidă către natura și către toate energiile interdimensionale.

Iubea acest lucru și pentru că era un timp al reechilibrării, fiindcă deși era Mastru, energiile planetei și ale altor oameni și uneori chiar și propriul sau trecut ajungeau să-l afecteze, scoțându-l din echilibru și aducându-l înapoi în limitare. În timpul acestor plimbări de seara solitare, când putea să simtă pământul sub picioare și aerul pe

pielea sa, el permitea reechilibrarea sa.

În orice caz, în aceasta zi particulară, el a decis să invite una dintre studentele lui să vină împreună cu el. El a fost cu ochii pe Cristina în ultima vreme pentru ca putea vedea ca ea avea provocări. Această experiență de mutare în iluminarea încorporata era foarte dificila pentru ea și Maestrul putea vedea ca ea a ajuns într-un punct în care era foarte blocată.

Asta se întâmpla adesea cu cei ce sunt pe calea iluminării, și poate deveni copleșitor. Uneori devin atât de prinși în propriile lor percepții încât energia tinde să înghețe. În mod simplu ea nu se mai mișca și apoi studentul încearcă să iasă din energiile înțepenite utilizând chiar energiile blocate, ce bineînțeles face ca totul să se înrăutățească. Și exact acest lucru observase Maestrul în ultima vreme la Cristina.

Așa că, el a invitat-o la o plimbare afară, în acea seară particulară. Așa cum se plimbau, ea a început să plângă și în final a spus: „Oh Maestre, de ce este atât de dificil? Știu ca în inima mea am ales iluminarea. Sunt atât de dedicata ei, dar este atât de greu în multe feluri. Sunt zile în care nu cred că pot merge mai departe și apoi gândesc că îmi lipsește ceva. Nu simt ușurința și gratia pe care alți studenți par să o aibă. Este așa din cauză că trecutul meu este atât de greu? Este așa pentru ca eu sunt atât de slaba și lipsită de înțelegere? Dragă Maestre, ce fac eu greșit? De ce mă simt atât de înțepenită? De ce simt ca și cum aș vrea să evadez dar nu am niciun loc unde să merg? Vreau să mă întorc la vremurile cu mult înainte să mă îmbarc pe această cale a iluminării, pentru ca într-un fel era mai ușor atunci. Totul era simplu. Nu aveam toate aceste senzitivități și gânduri și simțiri copleșitoare. Dar bineînțeles, știu ca nu mă pot întoarce, așa că mă simt cu totul prizoniera”. Ea s-a smiorcăit puțin.

Maestrul pășea în tăcere, respirând aerul și simțind în dilema Cristinei. În cele din urmă spuse: „Dragă Cristina, dă-mi voie să îți spun povestea Ținutului Albastru”. Cristina asculta printre lacrimi așa cum Maestrul începuse să spună povestea.

Ținutul Albastru nu a fost dintotdeauna albastru. La începuturi,

era Ținutul Luminii și includea toate culorile – alb, galben, portocaliu, roșu, violet, albastru – chiar și culori pe care nu le-ai putea percepe niciodată prin ochiul uman. Toate culorile erau acolo, dar cea mai prețuită culoare era albastrul, în mod particular o nuanță foarte vie de albastru electric strălucitor.

Pe măsură ce timpul a trecut și multe, multe generații au venit și au plecat, erau din aceia ce căutau albastrul în pofida tuturor celorlalte culori. Ei preamăreau albastrul și unii dintre ei au fost capabili să aducă în viața lor mai mult albastru decât alții. Albastrul a devenit culoarea puterii, bogăției și inteligenței. Albastrul a devenit culoarea de elita în Ținutul Luminii, pana la punctul în care toți au început să caute și să nu mai dorească nimic altceva decât albastrul.

Într-un înlal, cu atât de multă focalizare pe albastru de-a lungul atâtor generații, toate lucrurile din Ținutul Luminii erau acum doar albastre. Duse erau auriul și rozul și verdele și toate celelalte culori din spectru, totul din acest ținut era acum albastru. Copacii erau albaștri. Pământul era albastru. Mâncarea era albastră și oamenii erau albaștri. Bineînțeles, acum ca albastrul era atât de important, cerul a devenit albastru pentru că era deasupra a tot, și apa de asemenea a devenit albastră pentru că era un element atât de important pentru viața însăși.

Acum, existau diverse nuanțe și tonuri de albastru, dar la baza totul din Ținutul Luminii devenise albastru acum. Erau oameni care acum acumulasera și tezurizaseră albastrul, erau dintre ei aceia ce țineau departe de ceilalți cele mai înalte niveluri de albastru. Existau din aceia ce utilizau vidul albastru electric ca moneda a lor, ca bogăție și putere. Tot ținutul s-a transformat în albastru.

Multe generații au trecut și acum în mod simplu se presupunea ca totul este albastru. Oamenii nu mai aveau nicio amintire despre faptul că ar fi fost vreodată orice altă culoare, pentru ca tot ce știau era albastru. Viața se derula în acest mod de multă vreme înăuntrul a ceea ce acum era Ținutul Albastru. Albastrul era folosit acum pentru troc și pentru putere, chiar și ca forma de energie. Totul era albastru.

La un anumit punct, exista un grup mic de oameni răspândiți în tot ținutul care au început să se simtă incomod și inconfortabil. Ei au

simțit ca ceva nu era în regulă, dar ei nu știau ce anume era. Simțeau o stare de nerăbdare, chiar de rebeliune, dar ei nu aveau nicio înțelegere de ce simțeau în acest fel.

Alții au spus acestor oameni că trebuie să fie ceva puțin în neregulă cu ei; că ar trebui să fie satisfăcuți cu albastrul pe care îl aveau, chiar dacă nu era prea mult; că ar trebui să se oprească din căutarea de altceva și doar să încerce să se integreze în albastru. Când au vorbit cu alții despre anxietatea lor, li s-a spus: „Tu doar trebuie să faci ca albastrul să lucreze mai bine pentru tine. Asta este însăși rațiunea de a fi în acest Ținut al Albastrului. Totul este despre albastru. Doar fii fericit cu el și nu te mai lupta cu asta. Încetează să i te mai împotrivești. Doar fii mai albastru, asta e tot ce ai nevoie”.

Acești oameni au încercat din greu să se integreze în albastru. S-au alăturat grupurilor de îmbunătățire a albastrului și grupurilor de terapie albastre. Ei au încercat să se focalizeze pe a obține mai mult din briliantul albastru electric. Ei au încercat să facă albastru o parte mai mare din viața lor, dar în adâncul lor ei erau încă nefericiți. Ei au crezut ca ceva este în neregulă cu ei. Se simțeau ciudați și diferiți, și se priveau pe ei înșiși în acest fel.

Acești câțiva oameni din Ținutul Albastrului simțeau în realitate faptul că exista ceva mai mult, mult mai mult. Ei au încercat să-și dea seama ce era acest „mai mult”, dar ei foloseau cărți albastre, citind literatura albastră și căutând sfaturi albastre, niciunul dintre acestea neputând să le fie de folos nicidecum. Ei au încercat să se roage la albastru. S-au dus la gurusi și vindecători albaştri, încercând să-și dea seama ce era greșit, dar nimic nu ajuta.

Problema era ca intuitiv ei știau că exista ceva cu mult, mult mai mult, și aveau dreptate. O parte din ei își amintea înapoi timpul Ținutului Luminii când exista auriul și verdele, crimsonul și violetul și toate celelalte culori, chiar și albul și negrul. Ei nu simțeau doar ceea ce existase înainte în Ținutul Luminii; **ei simțeau de asemenea ceea ce încă se afla acolo.** Chiar dacă totul era acum imersat în albastru, în realitate nu era doar albastrul.

Oamenii deveniseră atât de focalizați pe albastru încât ei își redusese ră spectrul lor de conștientă, propria abilitate de a simți și

sesiza orice altceva dincolo de albastru. Astfel ca, deși toate celelalte culori existau încă acolo în jurul lor, toată lumea era prinsă în albastru și nu puteau percepe nimic altceva.

Acești rebeli ai culorilor știau că exista ceva mai mult. O puteau simți, doar ca ei nu știau cum să o acceseze. Și apoi când au încercat să se imerseze pe ei înșiși în albastru și să facă din albastru culoarea satisfăcătoare, ei s-au simțit chiar mai rău.

* * *

Dragă Cristina, spuse Maestrul, „Asta e foarte asemănător cu tine. Ne aflam amândoi în Ținutul Albastrului chiar acum, așa cum noi am ieșit la aceasta frumoasa plimbare de seara. Asta înseamnă ca societatea și oamenii au ajuns atât de prinși în propriile lor limitări, atât de focalizați pe doar câteva elemente ce sunt doar o parte din adevăr dar nu tot adevărul, încât este aproape imposibil de ieșit, pentru ca oamenii chiar acum folosesc unelte din propria lor închisoare pentru a încerca să iasă. Ei sunt asemănători cu oamenii din Ținutul Albastru ce încercau să iasă din albastru folosind albastrul. În mod simplu nu funcționează”.

La acest punct, Cristina s-a oprit și s-a uitat în jos spre pământ într-un moment de contemplare. Apoi ea spuse: „Maestre, simt despre ce vorbești. Simt că sunt blocată în ceva, dar nu știu ce este. Așa cum ai spus, am încercat să folosesc unelte și metode din interiorul închisorii pentru a ieși. Dar cum ar fi posibil să știu ce este afara? Am încercat orice dar cum aș putea să ies? Cum pot deveni libera așa cum ești tu?”

Maestrul a respirat profund și a spus: „Dragă Cristina, este despre a-ți da voie să recunoști ce este albastrul tău”.

Este destul de simplu, a continuat el, „Albastrul aici pe planeta este actualmente elementul timpului și oamenii au devenit adânc înțepeniți și prinși în el. La început, timpul a fost un element ce permitea îngerilor de pe Pământ să experimenteze încă o alta calitate a senzualității și dimensionalității. Dar au devenit prinși în timp, în rutine, tipare și procese. Ca oameni, ei au ajuns eventual să creadă ca ei sunt cei ce se mișca prin timp, când de fapt opusul a fost întotdeauna

adevărat. Timpul răspunde și se mișca prin conștiința. Și în miezul oricui este doar – conștiința. Nu banii fac ca oamenii să facă ceea ce fac; este de fapt timpul. Și voi ați devenit parte din asta. Timpul a creat mintea, ce lucrează apoi în limitările timpului. De fapt, mintea nu cunoaște nimic altceva *decât* timpul. Nu își poate imagina a trece dincolo de timp, la fel ca acei oameni din Ținutul Albastru care nu își puteau imagina nimic dincolo de albastru. Dar atunci când îți folosești mintea, ce este o construcție a timpului, pentru a încerca să ieși în afara timpului, doar se intensifica, face timpul mai adânc, mai gros și mult mai dificil de ieșit din el”.

În primul rând, draga mea, dă-ți seama că este elementul timpului în care ești blocată și apoi dă-ți seama că aceasta nu este starea ta naturală de a fi. În alte cuvinte, nu este posibil să stai în această stare pentru totdeauna. Poți avea aventuri profunde și îndelungate în timp, dar nu este posibil să rămâi blocată în el. Sunt anumite lucruri pe care oamenii din Ținutul Albastrului le pot face să-și prelungească existența în albastru, sau că îți poți prelungi timpul petrecut în interiorul timpului. Dar este o stare nenaturală, și odată ce recunoști asta, începe să te elibereze.

Ce poți face? Într-un fel, răspunsul este **nimic**. Sau, spus altfel, este să te dai la o parte din calea ta. Încetează să te mai lupți cu albastrul folosind albastrul. Oprește-te din încercarea de a ieși din albastru folosind unelte albastre. Respira adânc și realizează ca aceasta nu este starea ta naturală de a fi. A fost o experiență, o foarte senzuala experiență, dar acum intra în simțirea că exista cu mult mai mult, pentru că este. Intra în **Eu Exist**, pentru că este chiar lucrul care îți spune că exista cu mult mai mult decât timpul. Exista cu mult mai mult decât albastru.

Așa cum intri în conștiința lui **Eu Exist**, tu realizezi **Eu sunt Ceea Ce sunt**. Eu nu sunt timp și nu sunt albastru. Eu nu sunt om și nu sunt limitată. Și, așa cum îți dai voie cu adevărat să simți profund în **Eu Exist**, **Eu sunt Ceea Ce sunt**, apoi vei avea încă o cunoaștere – **E știi I știi**. Asta va valida simțirea ta că exista cu mult mai mult. **E știi I știi** îți va reaminti ca, într-adevăr, tu **știi** și că ai știut dintotdeauna. Ai fost foarte dura cu tine, întrebându-te ce e în neregulă cu tine, dar nu este

nimic în neregulă. Tu doar *știi* că exista mai mult decât a trăi în Ținutul Albastru sau în Ținutul Timpului.

Când respiri profund și simți în **E știi I știi**, vei realiza că nu este mintea ce doar încearcă să creeze o alta secvența liniară de timp pentru tine. Vei realiza ca tu *știi* că exista cu mult mai mult, și este chiar aici. Și apoi, simplu pășești în afara caii tale vechi bazată pe timp și permiți evoluția naturală, permiți ca întoarcerea naturala la tine însuși să se petreacă.

Uneori va fi inconfortabil, pentru că exista părți ale tale ce sunt adânc imersate în realitatea mentală bazată pe timp. Trebuie să fii dispusa sa accepți asta, ca orice se petrece în viața ta acum este eliberarea ta din limitările minții și a timpului însuși. Când lucrurile ce vin și fac ca sinele tău bazat pe timp să fie inconfortabil cu ele sau cauzează frica și panica, este important ca tu să respiri profund și în mod simplu să *permiți*.

Asta se aplică la orice. Fie că este vorba despre interacțiunea cu alți oameni sau experiențe în propria ta viață, chiar dacă mintea considera ca fiind bine sau rău, nu contează. Este despre a veni într-un punct de o așa mare încredere încât să permiți ca evoluția naturală dincolo de minte și dincolo de timp să aibă loc, pana la punctul în care trăiești simultan în interiorul realității bazate pe timp și ești de asemenea conștientă trăind înăuntrul altor realități la fel de bine. Aceste alte realități sunt chiar aici, chiar acum. Le pot vedea. Ele sunt deja parte din tine, dar în mod simplu nu sunt recunoscute în spectrul în care mintea ta funcționează.

În mod simplu, respira profund din **Eu Exist**, în **Eu sunt**, în **E știi I știi** și dă-ți voie să sari în afara timpului, în același timp fiind în interiorul timpului. Se simte inconfortabil la început, pentru ca deodată nu mai exista trecut sau viitor; totul este chiar în Acum. Nu mai exista niciun trecut de care să te agăți sau care să pretinzi că este al tău, pentru că nu este niciun trecut când ești fără-de-timp. Nu mai exista planificări deloc sau planuri de viitor, pentru ca în fără-de-timp nu exista viitor. Totul este în Acum. Acela este momentul în care ai încă o realizare: **Eu sunt Aici**. Și **Aici** este oriunde alegi să fie. Niciodată blocată în Albastru sau în Timp.

Fiecare zi poate fi diferita, și se poate ajunge până la punctul în care uiți ce zi este sau chiar unde locuiești pe planeta – și nu contează. E necesar să vrei să dai drumul lucrurilor ce au fost fundațiile vieții tale albastre, liniare, bazată pe timp. De fapt, a da drumul este tot ce este nevoie din partea ta.

Este important să înțelegi că nu este responsabilitatea ta – acest uman albastru bazat pe timp – de a ieși în afara timpului în iluminare. Te rog să îți dai seama că nu ține de tine. Întregul Tu, Sinele Liber, nu se așteaptă ca tu să o faci. De fapt, Sinele tău Liber îți spune să te oprești din a încerca, pentru ca tu doar folosești albastrul pentru a ieși din albastru și nu va funcționa niciodată! Adevărata ta conștiință, Sinele tău Liber, vrea să te îmbrățișeze, să te țină aproape și să îți spună: „Oprește-te din a încerca din răspuțeri să ieși din albastru. Eu sunt deja aici. Noi suntem deja aici, dincolo de timp și dincolo de minte. Încetează să mai încerci să pricepi totul și în mod simplu Permite”.

Dacă ai să asculți cu atenție, dragă Cristina, vei putea auzi partea din tine ce *nu* este prinsă în timp, ce *nu* este prinsă în liniaritate, ce *nu* este prinsă în minte, spunându-ți: „Eliberează și cunoaște că Eu sunt Aici. Permite reîntoarcerea naturala la lumina, la tot ceea ce Eu sunt și ceea ce tu ești. Totul este bine în *toate* creațiile noastre”.

Dragă Cristina, a continuat Maestrul, „Oprește-te din a încerca să deslușești totul. Ia-mă de mana pentru un moment, închide ochii și voi transmite către tine cum se simte să mergi dincolo de albastru fără ca măcar să încerci. Îți voi transmite aici, așa cum mă ții de mana, cum se simte a fi în albastru și în afara lui, cum se simte a fi în minte și în afara minții, cum este în timp și în fără-de-timp. Eu pot fi aici făcând o plimbare de seara, fiind în realitatea bazată pe timp, dar eu nu sunt limitat la ea. Eu pot schimba. Ma pot juca cu ea. Eu pot fi în timp și aceasta realitate fizica și eu pot fi de asemenea total în afara timpului. În majoritatea timpului, sunt pe deplin conștient de existența mea în timp și de asemenea în afara lui.

Realitatea este ca mergi în *dincolo*, și ce este dincolo de asta nu se aseamănă cu nimic din aceasta realitate fizica, realitate bazată pe

timp. În dincolo este frumos, și prin a te deschide și ai permite să fie, poate că vei realiza cât de frumoasă este aceasta realitate bazată pe timp și minte și de asemenea că nu mai ești de acum limitată de ea.

Așa că, dragă Cristina, plimbarea noastră a ajuns la sfârșit. Întoarce-te și fii cu tine însuși. Permite-ți ție însuși să te oprești din a lupta cu toate și realizează ca iluminarea este cu adevărat naturala. Ca ființa albastră umană bazată pe timp, nu este responsabilitatea ta să o scoți la capăt. Singurul lucru ce ți se cere este să permiți. Permite divinitatea, permite lumina Sinelui tău să se expandeze în realitatea ta.

Pe măsură ce Cristina se îndepărta, ea putea simți cum albastrul ei se dizolva și ea avea chiar un ușor zâmbet pe față. Maestrul a observat toate acestea și a știut că a fost zâmbetul ei de revenire la libertate.

POVESTEA 4.

Medalionul

Inspirata de un fapt real: o rocă mare, s-a rostogolit de pe munte și a lovit mașina lui Geoffrey...

Studentul se pregătea pentru o lungă călătorie și înainte de plecare a mers să-l vadă pe Maestru. „Maestre”, a spus el, „Vor trece multe luni până când mă voi întoarce. Ai vreun sfat înțelept pe care să mi-l dai înainte de plecare?”

Maestrul a deschis un sertar, a scos un mic medalion, și l-a înmănat studentului spunând: „Ia-l cu tine, dar să nu-l deschizi până când nu vei avea nevoie disperată de el. Niciun moment înainte”.

Studentul a luat medalionul cu emoție, a mulțumit Maestrului și a plecat. Pornind în călătorie el gândea, „Ah! Acest lucru trebuie să fie un elixir magic pe care Maestrul mi l-a dat, sau o formulă secretă, probabil, o pulbere care va face lucruri magice!” El a fost tentat să deschidă medalionul și să tragă cu ochiul înăuntru, dar și-a adus aminte de cuvintele Maestrului și s-a gândit mai bine. Așa că medalionul a rămas în buzunar pe parcursul călătoriei, și aproape ca a uitat de el.

Într-o zi, în timp ce se plimba printr-o vale adâncă, înconjurată de dealuri înalte, abrupte, a auzit deodată un zgomot. Aproape că a sunat ca un tunet pe cer deasupra munților, dar când a privit în sus pentru a verifica dacă se pregătește de ploaie, a văzut un bolovan imens ce se rostogolea pe o parte a muntelui, îndreptat direct spre locul unde stătea studentul. Nu avea cum să se ascundă și și-a dat seama că asta însemna moartea iminentă, chiar dacă ar fi încercat să sară din calea bolovanului, acesta era prea mare și nici nu avea suficient timp.

Dintr-odată el și-a adus aminte de medalionul de la Maestru și, cu bolovanul care acum se afla la doar câțiva metri distanță, el l-a tras repede afară și l-a deschis. El a sperat că va fi o formulă magică care să-l salveze, dar în schimb a găsit doar două cuvinte gravate pe medalion: „Eu exist”.

A avut un scurt moment de dezamăgire, dar apoi studentul a respirat adânc și a intrat în cunoașterea lui. Și-a simțit propriul Sine, propriul Eu Exist. Și, dintr-odată el mergea pe cărare cu un bolovan imens zdrobit în bucăți în spatele lui. A fost uimit. „Aș fi putut să fiu ucis! Ar fi putut fi plat ca o clătită, zdrobit sub acel bolovan. A fost atât de aproape, aproape că-l puteam atinge. Ce s-a întâmplat? „Apoi și-a adus aminte”, Ah, Eu Exist!”

Vedeți voi, acea conștiință simplă schimbă însăși natura realității.

Chiar în clipa în care el a simțit în „Eu Exist” – și-a reamintit de medalionul Maestrului, în timp ce bolovanul se grăbea spre el – el a schimbat însăși natura timpului în sine, astfel încât el nu s-a mai aflat sub bolovan, ci alături de aceasta. Și, de fapt, ambele potențiale erau adevărate; zdrobit de bolovan și ratând să fie aplatizat de roca. Inspiră

adânc realizarea și gândi, „Ah, am înțeles! Adevărata natură a realității este că ambele potențiale au avut loc. Eu tocmai s-a întâmplat să aleg pe cel în care nu am fost zdrobit în bucăți”. Și și-a continuat cu bucurie călătoria cântând ” Eu Exist! Eu Exist! Euexist!”

* * *

Draga cititorule, într-un mod, aceasta poate fi povestea fiecăruia dintre voi. Tu ești într-o călătorie atunci când dintr-odată vine în viața ta, probabil un accident, ceva neașteptat. Și, la fel ca și studentul care a purtat medalionul cu el, în momentul de dezastru iminent ține minte „Eu Exist”. Asta e tot ce e nevoie. Nu aveți nevoie de o licoare sau praf magic de zână, doar pur și simplu știu „Eu Exist”. Vă aduce înapoi la centrul vostru, înapoi la conștiința voastră. Conștiință este cea care crează totul și conștiința poate schimba totul. Este *Eu exist*.

În momentul în care pășiți în viața voastră *în conștiința* – fără niciun joc, fără niciun fel de makyō, fără a forța nimic, doar pur și simplu cu Eu Exist și Permite – se schimbă brusc o situație. Se poate face o schimbare cuantică într-o situație de sănătate, o situație financiară sau o relație personală. Cu conștiința „Eu Exist”, dintr-odată, totul se poate schimba.

Voi nu încercați să schimbați lumea din jurul vostru; vă schimbați *pe voi* înșivă într-un potențial diferit. Potențialul vechi ca roca sa strivească studentul era încă acolo, dar nu a fost actualizat. El a schimbat literalmente timpul prin alegerea lui urgentă de a Permite și s-a trezit la aproximativ 22 secunde în fața rocii care cădea. Ceea ce el a crezut că va fi un dezastru a fost mutat într-un tip de realitate paralelă și stânca a căzut în spatele lui. Ambele potențiale sunt adevărate. Ambele au existat. Unul a fost realizat la acest nivel.

Viața voastră poate fi așa. Nu trebuie se va planificați sau să vă faceți griji cu privire la aceasta; pur și simplu se întâmplă. Iar atunci când se întâmplă, nu încercați să mergeți înapoi și să încercați să vă dați seama exact cum s-a întâmplat; nu mergeți înapoi în mentalitatea liniară. Respirați adânc și doar permiteți că s-a întâmplat.

Aduceți „Eu exist” cu voi, păstrați-l cu voi la fiecare pas al călătoriei. Simțiți-l. Trăiți-l, și apoi urmăriți modul în care natura însăși

a realității și sincronicitățile se petrec în viața voastră.

POVESTEA 5

SCURTĂTURILE

Pe baza mai multor povestiri adevărate despre makyō...

Era o zi frumoasă, însorită și Daniel l-a găsit pe Maestru în atelierul școlii, construind o căsuță pentru pasarele. El avea o pasiune pentru construirea căsuțelor și hrănitorilor din lemn pe care îl lua din pădurea frumoasă din preajma și le făcea cu mare grija și pasiune. În timp ce lucra, Maestrul putea vedea și simți păsările care urmau să vină și să se bucure de creațiile sale. Lui îi plăcea să simtă și să atingă lemnul, și iubea procesul creativ de construire a fiecărui cuib prin vechiul mod – manual.

Daniel l-a abordat și a spus: „Maestre, am descoperit ceva și sunt foarte entuziasmat! De fapt, cred că ar trebui să fie împărtășită cu toți elevii de aici din Școală”. Maestrul își ridică privirea de la bucata de lemn pe care o șlefua. „Despre ce este vorba, Daniel?”

Daniel a răspuns: „Am descoperit o substanță numită ayahuasca. Ea provine dintr-o viță de vie care crește în America de Sud și este preparată într-un ceai. Apoi, când se bea această substanță, ea aduce o experiență spirituală uimitoare, care îi face să se simtă foarte aproape de Dumnezeu și chiar de ei înșiși. Am folosit această substanță de două ori până acum, și în toți anii mei petrecuți aici în școală, nu am mai experimentat ceva asemănător. Este o deschidere uimitoare!”

Maestrul inspiră adânc și zâmbi pentru sine. „Da, Daniel, eu sunt

familiarizat cu ayahuasca, pentru ca în zilele tinereții mele, am participat la unele dintre ceremoniile sacre cu șamanii. Am fumat marijuana, de asemenea, și am luat și alte câteva lucruri, pentru că în zilele mele timpurii, eu, ca și tine, am fost foarte, foarte nerăbdător. Am vrut să forțez întregul proces de deschidere a conștiinței și extinderea ei în alte țărâmurii. Deci, da, într-adevăr, eu sunt foarte familiarizat cu ceea ce vorbești”.

Daniel a spus: „Minunat! Deci înțelegi de ce eu sugerez să facem această ceremonie sacră cu studenții de aici din Școala”. Maestrul se ridică și îl privi direct pe Daniel. „Dragul meu prieten, am spus că eram familiar cu el, dar nu am spus că în prezent mai folosesc orice alt fel de substanțe. Și nu e ceva ce vom face cu elevii de aici. La această Școală a Misterelor este vorba despre calea spre iluminarea naturală”.

Daniel a fost destul de surprins. El a crezut că Maestrul ar dori cel puțin să o folosească pentru el însuși sau chiar să facă o ceremonie sacră cu câțiva dintre studenți. El a spus: „Dar, Maestre, dacă o substanță total naturală cum ar fi ayahuasca, vă deschide cu adevărat rapid, de ce nu vrei să o faci aici la școală? Nu este vorba despre a descoperi misterele?”

„Daniel”, a spus Maestrul: „Acest lucru nu este ceva ce aș recomanda nici unei persoane aflate pe o cale spirituală adevărată și angajată. Am înțeles atunci când ai spus că oferă o deschidere foarte rapidă a conștiinței și o experiență uimitoare, dar am o întrebare pentru tine. Cum te simți acum că ai încercat asta de câteva ori?”

„Oh, mă simt atât de deschis”, a spus Daniel. „Experiențele au fost absolut uimitoare. N-am mai simțit ceva asemănător. Chiar și în toți anii mei de yoga și meditație, eu n-am mai avut ceva de genul ăsta. Nu pot întârzia să o fac din nou. Și, desigur, Maestre, eu mereu o fac cu un șaman. Nu o fac pe cont propriu. Nu se face de dragul petrecerilor sau de distracție sau orice altceva de genul ăsta. Este o ceremonie foarte, foarte sacra. Așa că nu înțeleg de ce nu ai vrea să o facem aici, la școală”.

Maestrul s-a uitat foarte adânc în ochii lui Daniel și a zis: „Dar

cum te simți acum? Este evident că nu ești în mijlocul uneia dintre aceste experiențe induse. Cum te simți acum în timp ce stăm aici?”

Daniel a respirat adânc și se gândi o clipă. „Ei bine, mă simt emoționat și nerăbdător să mă întorc în acea experiență din nou. Am avut două până acum, și mă gândesc că, după încă câteva, voi avea o deschidere totală, o integrare totală și experiența spirituală supremă”.

„Daniel”, a spus Maestrul: „Ceea ce faci este în întregime problema ta, dar nu o vom introduce aici, în școală”. „Ei bine, mereu vorbești despre a fi liber, după inima noastră și să facem propriile noastre alegeri”, a răspuns Daniel. „Deci, dragă Maestre, este ceva ce am de gând să continui”. Și cu asta, i-a dat Maestrului o îmbrățișare superficială și a plecat.

Aproximativ o lună mai târziu, și mai mult de cinci ani după ce s-a alăturat, Daniel a renunțat la Școala Misterelor. El a fost un student bun, cu toate că el a fost întotdeauna nerăbdător, dorind mereu să împingă și să meargă mai repede. Deseori s-a întâlnit cu Maestrul și a vorbit despre dorința sa de a se deschide acum, de a obține realizarea acum, iar el era frustrat atunci când lucrurile păreau să meargă încet sau el simțea că nu face niciun progres. Așa că Maestrul nu a fost teribil de surprins când a aflat că Daniel a renunțat.

Doi ani mai târziu, Maestrul s-a întâlnit cu Daniel încă o dată. Maestrul era la piața agricultorilor din zona și în care Școala aducea spre vânzare comunității o mare parte din produsele obținute în grădina școlii. Era o activitate foarte plăcută și, de asemenea, foarte profitabilă pentru școală, pentru că tot ce cultivau – legume, fructe, fructe de pădure, mai multe tipuri de flori – toate aveau o asemenea forță a energiei vieții, încât abia puteau face fata cererii localnicilor. Legumele erau mai mari decât oricare altele din celelalte standuri, și oamenii care le cumpărau săptămânal, găseau că sunt foarte aromate și delicioase. Desigur, totul era cultivat natural și organic, dar asta nu era singurul lucru care făcea diferența. Era energia și conștiința fiecărui student care lucra în grădina, adăugându-și esența întregii recolte.

Deci, doi ani mai târziu, Maestrul îl întâlnește aici din nou pe Daniel.

El făcea cumpărături în piață și când Maestrul l-a văzut trecând printre tarabe, l-a strigat. „Daniel! Stai un moment să vorbim”.

Au părăsit zona tarabelor, s-au îndreptat spre o bancă pe malul râului, și s-au așezat să vorbească. Maestrul a simțit energiile lui Daniel și l-a întrebat: „Ce faci prietene?”

Daniel a respirat adânc și a oftat. Am făcut multe, multe călătorii cu șamanii și ayahuasca, dar am fost dezamăgit văzând ca în timp ce experiențele erau expansive părea că nu le pot integra în viața mea. Am avut aceste călătorii sacre în alte țărâmură, în a simți întregul și unitatea, în a simți ca și cum aș fi în prezenta lui Dumnezeu și chiar al propriului spirit. Dar de fiecare dată când m-am întors din aceste călătorii, viața însăși părea mult mai dificilă. Am devenit pe zi ce trece mai frustrate cu viața cotidiană și am devenit foarte depresiv. Am avut acces la două lumi, dar niciodată amândouă în același timp. Uneori eram în lumea acestor călătorii sacre, dar apoi întotdeauna mă întorceam în lumea terestră umană. Am ajuns până în punctul în care îmi doream să rămân în călătoria cu ayahuasca tot timpul și asta m-a îmbolnăvit. Ma simțeam ars, ca și cum nu mai făceam parte din viața, și în final m-am oprit.

Am fugit de acel grup și șamanii lui, și nu am mai făcut acele călătorii vreme de șase luni. Dar, chiar acum câteva săptămâni, am găsit ceva cu adevărat uimitor! Ai auzit vreodată de călătoria sub apă? Este foarte bună pentru a curate și vindeca corpul meu, și este o experiență foarte sacra.

Grupul căruia m-am alăturat are un sistem special care ne oferă aer în timp ce noi suntem sub apă, și ne permitem să fim scufundați timp de ore și ore, la un moment dat. Ar trebui să curețe corpul, să ne aducă înapoi la rădăcinile noastre și să păstreze toate energiile noastre echilibrate”.

Maestrul s-a uitat la Daniel cu curiozitate și a întrebat: „Și cum te simți cu asta?” „Ei bine”, a spus Daniel, „Eu simt că a curățat sistemul meu, într-o mare măsură, de la toate aceste călătorii ayahuasca. Și dacă voi continua această terapie prin imersiune, eu sunt sigur că va aduce în curând toată energia mea și esența înapoi împreună. Și eu sunt sigur că acest lucru mă va ajuta să ajung în iluminarea mea”.

„Ei bine, dragă Daniel”, a spus Maestrul: „Tu ești întotdeauna

binevenit să te întorci la Școala în orice moment. După cum știți, sunt cei care vin și apoi pleacă, și sunt mulți care se întorc de fapt. Este adesea important ca ei să fie în propria lor călătorie pentru a experimenta și de a încerca lucruri diferite, pentru că mulți dintre elevi sunt nerăbdători și încearcă să împingă iluminarea lor. Dar trebuie să-ți spun, Daniel, dacă vii înapoi la școală, există o mică condiție”.

„Ce condiție, Maestre?”, A întrebat Daniel. „Pentru că eu de fapt, m-am gândit să revin”.

Maestrul a spus: „Dacă te întorci, trebuie să eliberezi toate aceste alte terapii și tratamente. Vreau să te întorci ca fiind tu însuși, neimplicat în niciun tip de program de terapie sau vindecare sau, nici chiar lucruri cum ar fi yoga. Nimic. Dacă te întorci, întoarce-te ca fiind tu însuși”.

Daniel se uită în pământ pentru o vreme. Se gândi la cum ar fi să se întoarcă la Școala misterelor, care i-a oferit atât de multe perspective, atât de mult confort și siguranță. În cele din urmă a privit în sus și a zis: „Vă mulțumesc, dragă Maestre, pentru oferta. Ma voi gândi la asta”.

Era timpul ca Maestrul să se întoarcă pentru a vinde fructele și legumele din grădina școlii, ceva ce iubea aproape la fel de mult ca și construirea căsuțelor pentru păsări. S-au ridicat în picioare și s-au îmbrățișat. A fost ultima dată când Maestrul l-a mai văzut pe Daniel.

* * *

Draga prietene, pe drumul spre iluminare este foarte probabil că vei deveni nerăbdător, gândindu-te că nu ne mișcăm suficient de repede, că ești blocat și în imposibilitatea de a trece prin Vei da vina pe conștiința de masă sau pe propria lipsă de capacitate sau pur și simplu pe latura ta umană. Vei căuta ca accelerezi lucrurile apelând la ayahuasca, marijuana, terapii de imersiune, terapii de cristal sau orice altceva. Într-un fel sau altul, vei ajunge într-un punct de nerăbdare.

Nerăbdarea vine pentru că voi puteți simți luminarea iminentă,

realizarea ce se profilează la orizont. Puteți simți că sunteți atât de aproape, aproape gata de a trece prin, dar totuși ceva va împinge înapoi de fiecare dată. Ce va împinge înapoi sunt propriile voastre îndoieli, care sunt naturale. De asemenea, se întâmplă să existe aspecte încă neintegrate de tvoi; cele care sunt încă disociate de voi, cele care nu au simțit nivelul complet de a permite sau a armoniei sau a încrederii în voi înșivă. Acestea sunt lucrurile care va țin înapoi, dar acestea sunt, de asemenea, lucrurile care nu pot fi depășite prin niciun tratament, medicație, droguri, ceremonie sacră sau orice altceva din afara ta.

Aceste aspecte care nu au venit înapoi în echilibru, care nu au fost integrate înapoi în voi, ele pur și simplu așteaptă să știe că ești într-un punct de iubire și încredere în tine. Ele sunt în așteptare ca tu să fii în punctul de totală permitere, fără niciun fel de trucuri, jocuri sau terapii externe. Nu există nici o singură terapie, substanță sau grup în întreaga lume, care se va poată aduce iluminarea, dar este foarte seductiv să credeți că există. Este foarte seducător să ne gândim că, prin luarea unui fel de remediu sacru pe bază de plante, dintr-odată te vei ilumina.

Da, aceste lucruri pot oferi un tip temporar de descoperire, o deschidere temporară a conștiinței. Dar, după cum Daniel a descoperit, chiar dacă a existat o deschidere în alte tărâmurii, aceasta nu este integrată în realitatea ta de zi cu zi a vieții. E ca și cum alt rai în două lumi separate. Cu orice terapie exterioară, indiferent ce este, veți găsi că această energie foarte seducătoare vă va da un progres temporar, dar atunci aceasta va determina un grad mai mare de anxietate, nerăbdare și, în cele din urmă, depresie. Acest lucru se datorează faptului că te duci într-o stare alterată și de multe ori e foarte frumos, dar încă nu sunteți în măsură să o integrați și să o susțineți în lumea voastră obișnuită. Veți începe să detestați viața de zi cu zi și veți dori să scăpați de ea, și nu suntem aici pentru a face asta.

Ceea ce facem noi este iluminarea încorporată, ceea ce înseamnă că întregul sine devine complet integrat în viața de zi cu zi, integrat în această lume la crearea căreia a ajutat și în realitatea acestei planete la care a ajutat ca și architect. Noi permitem integrarea completă a corpului fizic, mintea și spiritul împreună. Nu încercăm să

fugim de ea și nici nu încercăm să spargem ușa spre iluminare, așa cum făcea Daniel. Mai degrabă noi permitem integrarea naturală, netedă și grațioasă a fiecărei părți a sinelui.

Știu că există momente când simțiți că nu faceți niciun progres, dar aceasta este o judecată umană. Știu e

a sunt momente când simțiți că de fapt mergeți înapoi, dar asta pur și simplu nu se poate. Și există momente când simțiți că vreun fel de stimul din afară, terapie sau program vă va ajuta să străpungeți, dar în cele din urmă asta nu va ajuta.

Daniel într-adevăr, a intrat în tărâmurile ale conștiinței extinse – unele au fost foarte reale, iar unele au fost halucinații, nu chiar atât de reale – dar este ceea ce eu aș numi o cale nenaturală. El încerca să pătrundă, dar el a ignorat multe din propriile sale aspecte care încă mai este nevoie să fie integrate.

Drumul spre iluminare este absolut natural. Este vorba de integrarea fiecărei părți din tine și, în cele din urmă, este vorba de a permite. Nu este vorba despre un mare înger sau divinitatea ta care vine din altă dimensiune sau de pe alta planeta să te salveze, plasând-o în afara ta. Iluminarea este deja acolo. Este deja în interior.

POVESTEA 6

Pomul de Crăciun

Inspirata dintr-o întâmplare reală...

Era Crăciunul, perioada sărbătorilor, perioada favorita a lui

Harold. Îi plăceau atât de mult, încât a decis să facă decorațiunile finale ale vârfului unui brad de Crăciun imens, din marea sală a școlii spirituale. A ajuns acolo cu mult înainte ca oricine altcineva să se fi trezit în acea dimineață, în așa fel încât să poată face ultimele modificări de final ale bradului care avea o înălțime de aproape șapte metri. Era imens.

A așezat o scară imensă. A scos toate decorațiunile și ornamentele, le-a asamblat în jurul său pentru ca să poată avea acces ușor și a început să urce pe scară, ținând, desigur, ornamentul pentru vârful bradului, un înger minunat, îngerul de cristal care urma să fie pus cel mai sus, în vârful bradului. Și, pe măsură ce pune aceste detalii de final în partea de sus a bradului, a auzit că se deschide ușa în marea sală și s-a întors să privească, văzând că era Maestrul. Maestrul.

Și, în acel moment de finalizare a bradului, în acel moment timpuriu al dimineții în care privea și îl vedea pe Maestru, desigur, puteți ghici ce s-a întâmplat cu săracul Harold. Și a pierdut echilibrul. A căzut de pe scară, a aterizat pe cutiile ornamentelor de pe podea și, în acest proces, și-a rupt mâna, și-a rupt vreo două coaste și și-a tăiat fața într-unul din ornamentele de sticlă, leșinând.

Maestrul a stat în spatele încăperii, fără să se simtă rău deloc pentru ceea ce tocmai i s-a întâmplat lui Harold, ci înțelegând că a fost perfect pentru Harold. Maestrul a pășit spre locul unde se afla corpul lui Harold, încă ținând cristalul sau îngerul de sticlă care era destinat pentru vârful bradului, dar care era parțial spart și erau fragmente pe fața lui, s-a uitat la el, vedea sângele cum curgea pe fața sa, a respirat profund, și-a scos telefonul său Apple iPhone 6 – acum facem și plasare de produs în poveștile noastre (râsete) – și-a scos telefonul său Apple iPhone 6 și a sunat la

911. (Adamus chicotește)

În continuare, îl găsim pe Maestru la spital, la patul săracului Harold al cărui braț era acum în gips, care era în mari dureri de la coastele rupte și care avea un bandaj mare acoperind multe tăieturi de pe capul său. Și, deodată, studentul, Harold, a început să se trezească chiar în timp ce Maestrul intra în cameră, a început să se trezească și Maestrul a spus: „Deci, dragă Harold, la ce te gândeai? Ce îți trecea prin minte în acel moment când ai căzut de pe scară? Ce îți trecea prin minte? La ce te gândeai?”

Harold s-a gândit un moment, amintindu-și incidentul și a spus: „Ei

bine, Maestre, erau două lucruri principale. Primul era: voi fi în viață? A fost un drum lung până jos de-a lungul acelei scări. Erau multe cutii jos. Voi mai trăi? Nu mai sunt tinerel. E o cădere mare. Voi mai trăi?"

Și Maestrul a spus: „Da. Ce altceva?” Harold a spus: „Știi, eram singur în acea încăpere finalizând bradul. La ce mă gândeam era că am o viață bună. Am doi copii minunați. Am o soție drăguță, suntem căsătoriți de ceva vreme, avem o casă frumoasă. Dar mă întrebam ce am făcut cu adevărat? M-am implicat în această comunitate spirituală a ta, Maestre, în ultimii cinci ani. Dar ce am făcut cu adevărat? Mă distrag pe mine însumi? Am învățat ceva cu adevărat? Doar fac roțile să se învâртеască? Este doar o distragere de la o viață în care, altfel, doar m-aș fi plictisit? Asta este ceea ce gândeam”.

Maestrul a spus: „Perfect. Absolut perfect”. Și i-a spus lui Harold: „Știi, când se întâmplă lucruri, când ai o cădere, când ai un accident, când oricare dintre acestea se întâmplă, întoarce-te mereu la ce îți trecea prin minte la acel moment, deoarece aceasta îți pune în scenă situația”. „Iată-te aici, decorând bradul de Crăciun, gândindu-te la progresul tău, gândindu-te dacă ai făcut o treabă bună în căutarea ta spirituală. Harold, te gândea la propriul tău angajament și dacă ai fost onest față de tine, dacă ai fost serios. Și, deodată, totul a ieșit din echilibru. Nu s-a întâmplat pentru că eu am intrat în sală, ci tu ai ieșit din echilibru.

Am intrat pentru că tu erai în dezechilibru. A fost distragerea perfectă, rațiunea perfectă pentru ca tu să te rotești în jurul scării, să-ți pierzi echilibrul și să cazi. Și, făcând aceasta, a generat un număr de lucruri. Te-a făcut să te întrebi: ești cu adevărat în viață? Ești cu adevărat viu? Iată-te aici acum, la spital, probabil mulțumit că nu a fost mai rău. Nu este permanent. Te vei însănătoși foarte repede. Dar trebuia să-ți evaluezi viața”.

„Oamenii sunt interesați, într-un fel. Foarte interesați, deoarece, mai mult decât orice, vor să se simtă vii, dar nu știu întotdeauna cum să o facă. Oamenii fac lucruri stranii pentru a se simți vii, Harold, cum ar fi să cadă de pe o scară. Ai putea să te gândești că a fost vreun semn de sus, dar nu a fost. A fost o cale pentru tine de a te simți viu. Cu siguranță, prin chemarea morții, aceasta te-a făcut să te simți în viață. Prin a fi în durere, așa cum ești chiar acum, de fapt, îți reamintește că ești viu. Durerea este amuzantă în acest fel. În timp ce durerea este foarte dificilă și dureroasă, îți reamintește

că ești viu, într-un fel bizar”.

„De ce fac oamenii lucruri, uneori lucruri insidioase și dureroase, doar pentru a se face pe ei înșiși să se simtă vii? De ce oamenii vor conduce pe autostradă cu viteze incredibile, viteze înspăimântătoare, doar pentru trăirea de a se simți vii? De ce oamenii dau muzica atât de tare, dincolo de ceea ce chiar ar putea tolera urechile lor. De ce oare? Deoarece îi face să se simtă vii. Acel zgomot, acea vibrație, acea putere exterioară și energie care intră în urechile lor distorsionându-le creierul – îi face să se simtă vii”.

„De ce oamenii se ceartă cu alți oameni, unii pe care pretind că-i iubesc? Deoarece îi face să se simtă vii. Daaa, Harold, chiar și o ceartă te face să te simți viu. Face ca ceva să se miște în ceea ce ar fi, de altfel, o viață plicticoasă, o viață în care cineva se întreabă dacă este cu adevărat viu, dacă merită ceva cu adevărat, dacă face ceva valoros”.

„De ce se întâmplă ca oamenii să joace jocuri extreme? De ce se întâmplă ca oamenii să se taie intenționat pe ei înșiși? De ce se întâmplă ca oamenii să ia droguri sau să bea în exces, Harold? Pentru că aceasta îi face să se simtă vii”.

„Sunt cu adevărat modalități mai bune de a te simți viu, dar foarte puțini oameni înțeleg aceasta. Astfel ei recurg la aceste provocări exterioare. Fac lucruri extreme, ciudate, doar pentru a se simți vii, pentru că nu există nimic mai îngrozitor, nu există nimic mai îngrozitor decât să te simți mort, să te simți amorțit, să te simți lipsit de valoare, deși încă mai ai un corp fizic”.

„Astfel că ei fac lucruri foarte, foarte ciudate. Căderea ta de pe scară, Harold, a fost, într-un fel, răspunsul la întrebarea pe care ți-ai adresat-o ție însuși când te aflai sus, în vârful ei: Faci ceva semnificativ în viața ta? Ești tu cu adevărat viu?”

„Și, adevărata întrebare, Harold, este: îți acorzi tu permisiunea să simți? Îți acorzi ție însuși permisiunea de a simți viața? Sau te închizi în fața ei? Faci compromisuri? Trebuie să-i mulțumești întotdeauna pe ceilalți oameni? Să oferi celorlalți mai întâi? Nu poți să te simți viu în felul acesta. Nu. De fapt, atunci când faci asta, când îi pui întotdeauna pe ceilalți înaintea ta, cu fiecare zi te vei simți puțin câte puțin din ce în ce mai mort, pentru că ei îți iau energie, iar tu le permiți să facă acest lucru”.

„Atunci când ai căzut de pe acea scară și ai trecut prin dureri sfâșietoare, iar apoi ai leșinat din cauza durerii, acea durere te-a făcut

să te simți atât de viu. Nu este ciudat?"

„Harold, eu te-am cunoscut de acum cinci ani. Tu ai fost un student bun. Dar Harold, tu te întrebi. Tu te întrebi pe tine. Tu te reții pe tine. Încă mai simți că este atât de important să faci orice pentru oricine altcineva, ca fiecare să fie fericit. Încă te mai limitezi pe tine însuși. Încă te mai simți rușinat să ai mai mult în viața ta”.

„Deci, Harold, într-un fel, într-un fel tu te ucizi pe tine cu încetinitorul, zi de zi. Și îți spui, ei bine, că ești un tată bun. Că ai o slujbă bună. Nu ai facturi, dar și tu știi la fel de bine ca și mine că nu te simți cu adevărat viu”.

Cu aceasta, Harold încetă din plâns pentru că știa exact despre ce vorbea Maestrul, iar plânsul îl făcuse să se simtă atât de bine. Iar Maestrul nu încercă să-l consilieze pe Harold, nu încercă să îl bată pe umăr sau pe cap și să-i spună că totul va fi în regulă, pentru că știa că acest moment de plâns îl făcea să se simtă viu încă o dată. El știa că atunci când se iveau aceste lacrimi și aceste emoții și această eliberare, acestea îl deschideau pe el către sufletul său.

Chiar în acel moment, ușa se deschise și înăuntru pătrunse un grup de colindători voluntari pentru sărbători, care începură să cânte un cântec frumos de Crăciun și Maestrul spuse: „Ascultă, oh Harold, îngerii cântă”.

Iar Harold mormăi și gemu, nu din cauza durerii sau a rănilor sale, ci din cauza durerii pentru slabul simț al umorului din partea Maestrului.

* * *

Draga cititorule, pot să-ți spun ca aceasta viață va deveni din ce în ce mai intensă, și asta e bine, deoarece așa te vei simți mai viu. Nu exista camera în viața ta unde ai putea să te ascunzi. Este cu adevărat o întrebare, vrei doar să supraviețuiești sau vrei să fii pe deplin viu. Nu exista cale de mijloc, nici de întoarcere.

Supraviețuirea nu este foarte distractivă, nu-i așa? Nu ai venit aici ca să supraviețuiești, și este parte din conflict. Asta va face diferenți de alți oameni, deoarece nu veți tolera doar supraviețuirea. Veți cădea de pe o scară foarte înaltă, metaphoric vorbind, dacă de acum încolo doar veți supraviețui, și nu vă veți permite să trăiți în acest mod.

Nu Maestrul este cel care a făcut ca Harold să cadă de pe scara; Harold este cel care a provocat căderea. Maestrul doar se întâmpla să frecă prin camera la momentul potrivit. Cunoașterea lui Harold este

cea care îl chinuia, cunoaștere pe care el o obținuse, și care simțea că era suprimată.

El voia să fie un tată bun, un soț bun, un student bun, un orice bun, și el tocmai nu mai lucra; el doar supraviețuia, el nu era cu adevărat viu.

Cel mai mare lucru pentru o ființă cu suflet este să cunoască pe Eu sunt, și asta înseamnă cu adevărat să se simtă viu. Voi veniți pe această planetă ca să vă întrupați în biologie, *să experimentați viața*, și nu este cale mai bună să aveți cinci simțuri, un corp fizic care poate experimenta plăcerea și durerea, și să fiți într-o realitate liniară cu toate limitările și concentrările ei. Dar, la un moment dat voi deveniți prinși în rutina și făgașe, în conștiința de masă și programări, în propriile dogme și mizeria energetică, și ajungeți la un punct de oprire. Va compromiteți. Va trag înapoi.

Spuneți că vreți să vă iluminați? Iluminarea poate fi ușoară *dacă* nu o faceți în modul vostru. Când viața vine la voi, îmbrățișați-o. Comandați-i. Dansați cu ea. Experimentați-o. *Simțiți-vă în viață.*

POVESTEA 7

Turnul cu Ceas

Inspirata de cei care există în ȘI...

Maestrul a ieșit pentru o plimbare de seară, când a întâlnit un student în piața orașului chiar în momentul în care ceasul din turn bătea ora șapte. „Maestre, ce coincidență!” A strigat studentul. „Mă gândeam la tine și dintr-odată ești aici”.

Maestrul a zâmbit și a spus: „Nu este o coincidență deloc, pentru că nu sunt doar aici. Într-adevăr, la această oră de seară eu sunt în casa mea ca să gătesc o cină delicioasă. Tocmai am deschis o sticlă de vin și

mă bucur de cele mai bune lucruri pe care viața le are de oferit. Cu toate acestea, în același timp, sunt aici cu tine sub acest turn cu ceas, pentru că în momentul în care te-ai gândit la mine, am devenit realitate în ambele locuri dintr-odată”.

Studentul a fost uimit. O clipă privi la Maestru, întrebându-se ce ar simți dacă ar fi în mai multe locuri în același timp; nu doar o fantomă subțire, ci pe deplin încorporat, conștient, conștient și foarte prezent. În cele din urmă, studentul a întrebat: „Maestre, mi-ar plăcea să aud mai multe despre modul în care sunteți în stare să faceți acest lucru, dar chiar acum sunt în drum spre o întâlnire spirituală. Ne-am putea întâlni mâine seară să vorbim despre asta?”

* * *

Draga cititorule, unele dintre aceste adevăruri foarte simple sunt chiar acolo pentru voi pentru a fi văzute. Dar, când ești în conștiința și limitele timpului; când ești atât de ocupat încercând să-ți dai seama cum să te încadrezi în timp și cum să faci ca realitatea actuală să fie mai bună, chiar dacă răspunsul este chiar în fața ta, este aproape invizibil. Ești atât de cufundat în timp – în orare, planuri și programe – încât treci chiar pe lângă răspunsul pe care îl cauți, la fel cum a făcut elevul cu Maestrul.

Sunteți obișnuiți cu realitatea singulară, cu gândul singular și, cu siguranță, cu conștiința singulară. Este nevoie de multă muncă din partea voastră, pentru a vă imagina în afara conștiinței singulare. Când am spus că sunt realități în jurul nostru care depășesc natura fizică a acestui univers, voi ați gândit la asta, dar doar v-ați gândit la un alt univers cu aceleași tipuri de galaxii, stele și orice altceva pe care le avem aici. Nu e deloc așa.

Odată ce ieșiți din această perspectivă sau plan al conștiinței, care include timpul și spațiul, totul se schimbă. Și, atunci când coexistați în afara timpului și a spațiului, conștiința nu este doar singulară, nu doar într-un singur punct de timp-spațiu; ea este plurală, foarte multidimensională. Conștiința voastră poate fi în multe locuri sau poate fi doar în unul, așa cum Maestrul stătea lângă turnul cu ceas

împreună cu elevul și în același timp se afla acasă pregătind cina. Acest lucru nu este science-fiction sau un vis magic. Acesta este modul în care realitatea se presupune a fi.

Acum, de obicei este mai ușor să fii în acest continuum spațiu-timp și, de asemenea, într-un punct aflat în afara timpului și spațiului. Dar, dacă vă permiteți, veți putea coexista literalmente în mai multe locații și puncte multiple de conștiință din acest quantum timp-spațiu. O puteți face doar prin alegere. Faptul este că puteți fi și aici și acolo. Nu părăsiți timpul și spațiul pentru a merge într-un alt domeniu; coexiști în ambele.

Esența este că eul uman se trezește și începe să recunoască faptul că face parte dintr-o ființă multidimensională, care nu este blocată în timp și spațiu.

Sinele uman își dă seama că poate continua să fie în timp și spațiu, în lumea fizică, și în același timp să fie conștient de sine și restul ființei în alte puncte ale conștiinței.

Cu alte cuvinte, puteți experimenta elemente de timp, spațiu, natura fizică și realitate chiar aici, și în același timp cum este să fii în afara timpului.

POVESTEA 8

Spălătoria

Bazat pe cineva pe care îl știm cu toții...

Maestrul a programat o întâlnire cu un student numit lui Nicholas. Nicholas s-a confruntat cu o mulțime de haos interior și tulburări, astfel încât Maestrul a fost de acord să se întâlnească cu el. El i-a dat lui Nicholas adresa locului de întâlnire, care s-a întâmplat să fie spălătoria locală, acolo unde oamenii merg să-și spele hainele.

Maestrului îi plăcea să meargă la spălătorii, chiar și atunci când nu avea haine pentru a le curăța. El privea cum oamenii vin cu coșuri pline cu haine murdare, le pun într-o mașină de spălat, adauga săpun, pun monedele în fantă și apoi urmăresc cum se învârt mașinile. Pentru Maestru, acesta era unul dintre locurile cele mai amuzante.

Maestrul a sosit exact la ora 11, îmbrăcat pentru ocazie. El purta un costum de golf de la începutul secolului 20, cu pantaloni scurți și șosete lungi, o cravată șifonată și o bereta colorată pe cap. El a observat că oamenii purtau unele dintre cele mai ciudate haine atunci când smergeau la spălătorie, așa că a gândit că va face la fel.

Se așeză să aștepte și, așa cum a și ghicit, Nicholas a ajuns cu aproape treizeci de minute întârziere. Era oarecum iritant pentru Maestru, pentru că te-ai putea aștepta ca studentul să fie la timp pentru o astfel de întâlnire importantă.

În cele din urmă, Nicholas se poticni la ușă și se uita în sus pentru a verifica adresa spălătoriei. Se întreba dacă a găsit locul potrivit, dar apoi l-a observat pe Maestru stand într-un colț în ținuta sa colorată și destul de neobișnuită. El ar fi trebuit să se întrebe de ce Maestrul era îmbrăcat așa, dar Nicholas era în cea mai mare parte inconștient. Cu alte cuvinte, el nu era cu adevărat conștient de nimic, nici chiar de el însuși.

Nicholas se așeză lângă Maestrul și imediat a început să-și ceară scuze. „Îmi pare foarte rău Maestre, dar traficul a fost teribil și am rătăcit drumul. Am vrut să fiu aici mai devreme pentru a te întâlni. Îmi pare foarte rău”. Studentul a continuat venind cu o listă întreagă de scuze. Maestrul știa că viața lui Nicholas era o ruină absolută. El era întotdeauna în întârziere pentru tot; pentru că el era atât de controlat

de dimensiunea timpului, încât timpul îi modela viața și nu invers.

Maestrul a spus, „Nicholas, cum te simți azi?” Nicholas trăgându-și în cele din urmă răsuflarea, și încă fără să știe prea bine că se afla într-o spălătorie sau că toți oamenii din jurul lui își spala hainele murdare, răspunde: „Oh, eu sunt bine, Maestre. Eu fac bine”.

Maestrul a dat din cap și a întrebat: „Și cum te mai descurci cu acea problemă de sănătate pe care o aveai?”, Nicholas a spus, „Oh, este din ce în ce mai bine. Am lucrat mult la ea, mi-am schimbat dieta și m-a făcut o mulțime de tehnici de curățare. Sunt sigur că va dispărea în curând”. Maestrul doar a ascultat. El îl cunoștea pe Nicholas de ceva timp și știa că Nicholas făcea mereu noi tehnici de vindecare, dar totuși problemele sale de sănătate persistau.

Maestrul a spus, „Nicholas, cum stai cu conștiința de sine?” Acest lucru l-a prins pe Nicholas cu garda jos. El a trebuit să se oprească pentru un moment. Adevărul era că era foarte puțin conștient de sine, dar Nicholas a spus: „Oh, stau mult mai bine cu conștiința de sine, și într-adevăr eu mă iubesc. Exact cum ai spus la cursuri, este vorba despre iubirea de sine și eu chiar mă iubesc!”

Maestrul a ascultat toate acestea, apoi a spus, „Nicholas, te minți”. Acum, acest lucru într-adevăr l-a prins cu garda jos pe Nicholas, pentru că nu ura nimic mai mult decât să fie numit minciunos. Părinții săi l-au acuzat de minciună de câteva ori, iar acest lucru a mers adânc. Prefera să i se spună prost, sau imatur, dar nu mincinos. A început să aibă flashuri cu situațiile în care de multe ori părinții săi l-au prins cu minciuni. Acuzația Maestrului l-a afectat cu adevărat și, conform obiceiului său, a început imediat să nege. „Nu mint! Chiar sunt din ce în ce mai bine! Sănătatea mea merge spre bine. Conștiința de sine la fel. Sunt mai abundent. Toată viața mea smerge mai bine”.

Atunci Maestrul a spus: „Nu numai că ești un mincinos, dar tu ești un mincinos foarte priceput și expert”. Nicholas a devenit foarte supărat, argumentând și negând în continuare chiar mai mult. El a crezut că poate Maestrul îl supune unui test și a continuat să nege categoric, „Nu, nu, nu! Viața mea este mult mai bună. Știu că voi obține

un loc de muncă în curând, știu că această problemă de sănătate este aproape rezolvată, iar oamenii spun că arată mai strălucitor ca niciodată. Totul este bine!”

Dar totul era o minciună, iar Maestrul știa. El l-a privit pe Nicholas drept în ochi, pătrunzând prin el, prin minciuni și toată amăgeala lui. Studentul a încercat să păstreze o față curajoasă, dar putea simți privirea Maestrului care căuta adânc în el, și în cele din urmă s-a așezat jos plângând. Chiar acolo, în spălătorie, cu Maestrul îmbrăcat în hainele sale de golf de la începutul secolului 20; chiar acolo, printre grămezi de rufe murdare și mașini zgomotoase, Nicholas a plâns ca un băiețel.

Acum, ați putea crede că ceilalți oameni care-și spălau rufe ar fi observat acest lucru, dar, la fel ca Nicholas, ei erau adormiți, de asemenea. Ei erau atât de inconștienți de tot ce era în jurul lor, inclusiv de ei înșiși, încât nu au observat această scenă destul de neobișnuită – un om pe podea plângând, un alt bărbat aflat în apropiere își exersa lovitură de golf. O scenă ciudată, dar nimeni nu a observat.

Maestrul a așteptat cu răbdare până când Nicholas s-a oprit epuizat. Nicholas nu mai plânsese de o lungă perioadă de timp, și asta l-a ajutat să curețe o parte din propriile sale rufe murdare din interior. L-a făcut să realizeze că era într-adevăr un mincinos. În cele din urmă, studentul s-a ridicat de pe podea, s-a așezat din nou pe scaun și Maestrul a pus bilele lui golf deoparte. Studentul a spus: „Maestre, îmi pare atât de rău că am venit astăzi aici și am mințit. Nu știu de ce am făcut-o și îmi pare foarte rău. Evident că aveți o mare putere psihică, pentru a putea vedea prin minciunile mele”.

„Nicholas, nu-mi pasă dacă mă minți. Nu contează niciun pic”, a spus Maestrul. „Ceea ce contează este că te minți pe tine însuși. Toată viața ta este o mare minciună. Nu vorbesc despre genul de minciuni de care părinții tăi te-au acuzat. Adevărata minciună este minciuna pe care ți-o spui ție însuși.

„Toată viața ta este o minciună. Tot ceea ce ai făcut până acum este o minciună. Percepția pe care o ai despre tine însuși nu este altceva decât o minciună. Dar, Nicholas, nu ești singur în asta. Vezi tu

aceste alte persoane? Viețile lor sunt, de asemenea, minciuni. Oamenii care trec pe stradă, viețile lor sunt minciuni, ceea ce înseamnă că nu sunt adevărate, nu sunt complete. Nicholas, undeva în adâncul tău știi că viața ta este o minciună și, indiferent de ceea ce faci, nu vei fi fericit. Nu contează cât de mult încerci să o acoperi, sau s-o vindeci sau s-o reperi, indiferent de cât de multe căi spirituale tai urma, nu te vei simți mai simtă bine. Și asta este adevărata tristețe”.

Maestrul a continuat: „Știi, Nicholas, oamenii sunt un fel de mașină de spălat. Ei vin cu hainele lor murdare, adaugă puțin detergent, le baga în apă, le spala, le clătesc, le centrifugează, apoi se usucă și le împăturesc. Ei continuă să facă aceasta săptămână după săptămână, încercând să mai curate un pic de murdărie din viața lor. Săptămână după săptămână, ei vin aici cu hainele murdare. Săptămână după săptămână, ei merg acasă și le îmbracă. S-ar putea crede că, după un timp, își vor lua haine complet noi – se vor schimba total – sau cel puțin nu le vor pune în primul rând. Dar, săptămână după săptămână, an după an, ei vin aici să spele, spală, storc și usucă, din nou și din nou, și din nou.

„Așa este viața umană, dragă Nicholas. Asta este ceea ce tu și mulți alții au făcut. Și apoi te minți pe tine că îți place, că faci progrese, că te bucuri să speli haine. Te minți pe tine în legătură cu viața ta, dar tu știi că pur și simplu nu este corect. Nicholas, vreau să te duci acasă, să dai toate hainele jos și să rămâi gol. Și să nu pui hainele alea înapoi până când nu ai ajuns cu adevărat gol cu tine, cu alte cuvinte, până când nu ți-ai permis să vezi cine ești cu adevărat, ceea ce viața ta este cu adevărat și despre ceea ce vrei cu adevărat. Stop minciunilor, Nicholas. Oprește-te să mai acoperi toate astea. Du-te acasă și fii complet gol cu tine”.

Nicholas se simțea șocat, confuz și insultat, dar el știa că Maestrul avea dreptate. El și-a adunat lucrurile lui, fără să-și dea seama că Maestrul era îmbrăcat în haine de golf și ca toți ceilalți își spălau rufele murdare, a plecat acasă, și a uitat să-și scoată hainele. În schimb, el a căzut adormit pe pat și s-a trezit a doua zi cu aceleași minciuni, aceași cicluri de spălare, clătire, centrifugare, uscare.

Și așa se termina povestea Maestrului; nu întotdeauna un final fericit. Oh, poate într-una din aceste zile, Nicholas va înțelege că s-a mințit pe el însuși, că a fost în aceleași tipare și cicluri de a cere sfaturi, a studia fel de fel de lucruri spirituale, chiar și având acces la un maestru, dar încă nu ajunge nicăieri. Poate într-o zi își va da seama că e timpul să se întoarcă la el însuși, că e timpul să permită cine este el cu adevărat.

POVESTEA 9.

Interviul

Inspirata de Elvis, Maestrul...

Rachel a tras mașina ei în parcare a magazinului alimentar, a oprit motorul și a gândit, „Ce loc ciudat pentru a avea o întâlnire cu Maestrul”.

Rachel a lucrat part-time ca și contabil, dar pasiunea ei adevărată era noua ei revistă spirituală. Îi plăcea să comunice și să împărtășească cu alții care erau treziți și a început revista cu fonduri proprii. Acum, ea avea o pasiune extraordinară pentru scrierea articolelor lunare și a reușit într-un fel să obțină un interviu cu Maestrul. De fapt, aceasta a fost mult mai ușor decât s-ar fi așteptat. Ea a crezut că Maestrul este foarte ocupat și nu are timp de pierdut pentru o întâlnire cu un reporter începător și o revistă de început, dar într-adevăr, el i-a acordat interviul. Aproape că părea încântat de ea, ca și cum acesta nu ar fi avut nimic mai bun de făcut, aproape ca și cum ar fi așteptat apelul. Dar cât de ciudat i s-a părut faptul că Maestrul a aranjat să dea interviul într-un magazin alimentar.

Era sâmbătă dimineața, unul dintre cele mai nepotrivite momente pentru a merge la un magazin alimentar. Maestrul i-a spus Rachelei să se întâlnească în interiorul magazinului și că ea îl va recunoaște imediat. Dar ea s-a simțit un pic confuza, dezorientată și oarecum nervoasa fiind în prezența unui maestru. „Poate un maestru să vadă toate gândurile mele?”, Se întrebă ea. „Poate că asta ar putea să fie prima întrebare a interviului. Dar, dacă el va ști deja ce vreau să-l întreb. Poate Maestrul să vadă toate lucrurile rele pe care le-am făcut vreodată? Ei bine”, gândi ea cu un zâmbet strâmb”, Dacă ar putea vedea probabil nu mi-ar fi acordat acest interviu”.

Rachel a intrat în magazin, a luat un coș din obișnuință, și se uită în jur după cineva care arăta ca un maestru, poate că cineva îmbrăcat într-o haină foarte elegantă. Dintr-odată a fost surprinsă să vadă pe cineva îmbrăcat ca Elvis, într-un costum alb de poliester pentru petrecerea timpului liber, cu revere largi, o centură mare, ochelari de soare negri și părul pieptănat pe spate. Rachel se întrebă pentru un moment, „Ar putea fi asta? Nu, bineînțeles că nu”. Dar ea se uită din nou. Maestrul zâmbi larg și spuse: „Omule, îmi place cu adevărat Vegasul”. Ea a crezut că trebuie să fie tot o mare greșeală, dar nu a fost, maștrilor placându-le să se îmbrace în tot felul de moduri – Elvis, păsări, orice altceva – pur și simplu pentru că ei pot. Lor le place să se îmbrace diferit în fiecare zi, astfel încât să nu rămână blocați în vechile tipare de a purta aceleași haine vechi.

Maestrul merse și o salute pe Rachel, nu cu obișnuitul „Namaste”, așa cum de altfel se aștepta, ci cu, „Omule, îmi place foarte mult Vegas!” Acum, acest lucru a aruncat-o complet de pe linie, ceea ce era desigur o parte a intenției Maestrului. El a vrut să o scoată din zona ei de confort și din toate presupusele ei concluzii cu privire la ceea ce presupunea că se va întâmpla în timpul acestui interviu, și cu siguranță a reușit. Iat-o la un interviu cu un Maestru – impostor Elvis, într-un magazin alimentar, într-o sâmbătă dimineață aglomerată. Era deja o cale de a o scoate pe Rachel din zona de confort.

Maestrul a spus: „Hai să mergem. Am cumpărături de făcut”. A luat un cărucior și au început să mercea prin magazin. Rachel a pus prima ei întrebare. „Dragă Maestre, cititorii mei sunt interesați de acest lucru numit Noul Pământ. Unde este?” „Maestrul a respirat adânc

și a spus: „Nu este nicăieri. Și, este peste tot”.

„Este Planeta X?”, întreba Rachel. Maestrul a spus: „Nu, nu chiar. Sunt unii care simt Noul Pământ și i-au dat acest titlu de „Planeta X”. Așa sună foarte misterios și conspirativ – planeta ciudata ascunsa în spatele soarelui sau oriunde o fi – dar nu, nu e X. Planeta asta este o frumoasă distragere a atenției pentru cei care într-adevăr nu doresc să înțeleagă noul Pământ. Ea nu e nici Nibiru, această „planeta pierdută”, despre care vorbesc unii. Este Pământ, dar nu este fizic. Nu există nicăieri în mod special, și există peste tot. Noul Pământ este un frumos punct de conștiință”.

Rachel nu prea sigura încotro să ducă mersul interviului, puse întrebarea: „Cine trăiește pe Noul Pământ?” „Oricine are conștiința este acolo”, a spus Maestrul. „Oricine înțelege frumusețea vieții de pe acest clasic Pământ, cineva care a avut un vis sau o speranță de împlinire a acestui clasic Pământ, oricine alege propria lor suveranitate și libertate. Nu e un club sau ceva ce trebuie să fii acceptat pentru a intra. Noul Pământ este speranța, visul, împlinirea și finalizarea acestei planete”.

„Când oamenii mor, nu se duc la New Pământ?”, A întrebat Rachel. „Nu neapărat”, a răspuns Maestrul. „Când cei mai mulți oameni mor se duc în Tărâmurile Apropiate, un fel de nor al conștiinței de masa care înconjoară Pământul Clasic. De fapt, cei mai mulți oameni merg exact acolo unde îi conduc convingerile lor; tot ceea ce au crezut pe Pământul clasic este ceea ce experimentează în Tărâmurile Apropiate. Foarte puțini oameni merg de fapt la Noul Pământ, și foarte, foarte puțini înțeleg cu adevărat cum să fie acolo în conștiință. Deci, nu, nu este chiar un loc unde oamenii merg între vieți”.

Acum, Rachel era și mai confuza. Ea își dorea răspunsuri foarte succinte pentru articolul ei, dar îi era destul de greu să înțeleagă ce-i spune Maestrul. Deci, ea a revenit la întrebarea principală.

„Dar unde se afla acest Nou Pământ?”

Maestrul știa că aceasta era cea mai mare întrebare pe care o avea, motiv pentru care a invitat-o la hipermarket. „Noul Pământ este aici”, a spus el. „Nu este vorba doar într-un singur loc; este peste tot. Într-un fel, este ca acest magazin alimentar. Vezi tu, așa cum mergem pe jos în sus și în jos pe culoarele acestui hipermarket, există o abundență de opțiuni, o varietate extraordinară care era o raritate în

urmă cu 50 sau 100 de ani. Aici puteți cumpăra orice, de la salata la medicamente pentru flori, pâine proaspătă, instrumente și detergent. Tot ce vrei e chiar aici.

„Lucrul uimitor este că există atât de multe posibilități de a alege. În cazul în care sunteți conștient despre corpul vostru, exista multe alimente sănătoase de unde să alegeți. Există alimente proaspete din camp, cultivate ecologic, fără pesticide, fără a ceea ce numiți Organisme modificate genetic. Exista alimente care s-au dezvoltat în mod natural și cu conștiință, care răspund și rezonază cu corpul tău.

„Dacă vă aflați într-un loc diferit al conștiinței, puteți cumpăra conserve de legume, alimente prăjite, chiar și alimente care au fost preparate acum multe luni și învelite în plastic. Orice ai vrea este aici. Și frumusețea este că puteți să faceți o alegere. Puteți obține produse de înaltă conștiință, și chiar dacă acestea costa un pic mai mult nu contează cu adevărat pentru cineva conștient. Sau puteți lua produse a căror energie a forței vieții s-a pierdut prin coacere, prăjire, prelucrare, produse care sunt mai abuzive pentru mediu și pentru corpul tău. Ele sunt chiar aici.

„Este o analogie minunata pentru Noul Pământ. Tu ești în el chiar acum. Este peste tot în jurul tău, toate atributele, libertatea, expresia, suveranitatea, neliniaritatea, modul non-intelectual al ființei. E chiar aici pe raft, chiar aici, în viața de zi cu zi, dar cei mai mulți oameni nu-l văd. Și aceasta este de fapt o parte din frumusețea Noului Pământ. Nu e ascuns și nu există nicio conspirație să-l țină departe de oameni. Guvernul cu siguranță nu-l controlează, deoarece guvernul nu exista pe Noul Pământ. Nu e nevoie de el. Noul Pământ este chiar aici pentru omul conștient, îl poate privi și poate face parte din el, la fel ca acest supermarket.

„Îți dai seama că unii oameni de aici nu au nicio înțelegere a produselor alimentare ecologice? Tot ceea ce știi este că acestea costă mai mult și nu au un gust la fel de gras, sau dulce sau sărat. Când au intrat în magazin pentru a face cumpărături, ei pot vedea doar tipurile de produse alimentare care se potrivesc cu conștiința lor. Ei sunt atrași de produsele alimentare la care, probabil, s-a adăugat sare, sau zahăr, sau arome, dar care nu sunt favorabile sau în armonie cu corpul de

lumină. Ei cumpără lucruri pentru că acestea sunt ieftine, și nu pentru că sunt cele mai bune. Ei cumpără lucruri pentru că părinții lor au cumpărat aceleași lucruri și ei pur și simplu nu au conștiința de a face o alta alegere. Ei cumpără lucruri pentru că le da un aport imediat de energie, cum ar fi ceva umplut cu carbohidrați și substanțe chimice. Ei nu înțeleg că ei pot mânca alimente care sunt de fapt mult mai bune pentru corpul lor, chiar dacă acestea nu au efectul unei explozii pe termen scurt de energie, deoarece energia se extinde și le îndeplinește nevoile în mod absolut corespunzător”.

Rachel a respirat adânc și a spus: „Maestre, dacă cele două Pământuri coexistă împreună, chiar dacă spui ca alții nu-l pot vedea, la un anumit nivel nu pot deveni conștienți că este aici?” Maestrul a răspuns: „Nu, deloc. Ei pur și simplu nu-l văd, și asta e frumusețea Pământului Nou. Frumusețea este că poți fi al Noului Pământ, iar ei pur și simplu nu te vor vedea. Poți fi liber, poți fi suveran, vă puteți exprima, chiar și plimba printr-un magazin alimentar într-un costum ca Elvis, iar ei nu te vor vedea. Ai observat că nimeni măcar nu s-a uitat de două ori la mine în ipostaza de Elvis, altcineva decât tine? Asta e frumusețea Noului Pământ. Pur și simplu ei nu pot să te vadă.

„Cu alte cuvinte Rachel, vreau să spun cititorilor tai să treacă peste teama că întunericul Vechiului Pământ se va infiltra în Noul Pământ. Spune cititorilor tăi că cei care nu au conștiința, pur și simplu nu îl va vedea și, prin urmare, ei nu-l pot ataca, fura sau corupe. Prin urmare, niciodată nu se vor repeta timpurile Atlantisului cu luptele și războaiele, cu întunericul care încearcă să domine lumina, femininul care caută rezolvare pentru rănilor sale, pentru că Pământul Nou a fost astfel setat încât să nu poată fi văzut până când nu sunt pregătiți”.

„Dragă Rachel, spune cititorilor tăi să nu le mai fie teamă, să nu se mai uite înapoi, să nu-l mai pasteze secret chiar fata de ei înșiși, pentru că Noul Pământ este aici. Acesta poate fi experimentat, poate fi trăit, și niciodată nu poate fi luat. Spune cititorilor tăi că nu contează dacă există sau nu o oarecare convergență a Pământului Clasic și Noului Pământ, ca și cum le-am aduce împreună și să le lucreze împreună. Nu avem nevoie. Poți fi propriul tău Nou Pământ chiar acum”.

Maestrul a zâmbit, a respirat adânc și a spus: „Acum, este timpul să merg acasă și să lucrez la mișcările mele de dans”.

Câteva minute mai târziu, Rachael a auzit un anunț venit prin sistemul de sonorizare al magazinului: „. Elvis a părăsit clădirea” destul de ciudat, se pare că nimeni altcineva nu a auzit pentru că au continuat să aleagă cumpărăturile de pe rafturi.

* * *

Atributele Noului Pământ, draga cititor, sunt de așa natură încât să puteți începe să le trăiți de astăzi. Puteți începe să vă dați seama pentru voi înșivă. Vă cer să nu-l puneți acolo undeva departe sau cândva în viitor, să încetați a vă gândi ca tu și alții veți încerca să forțați punerea împreună a Pământului Nou și a Vechiului Pământ. Nu aveți nevoie. Noul Pământ se va integra în mod natural în fiecare uman trezit în mod individual, cate unul pe rând. Nu este un efort de grup. Noul Pământ este în voi.

Noul Pământ este speranța, libertatea, expresia și împlinirea, și are loc chiar acum cu fiecare gând pe care îl aveți, cu fiecare Permiteți căreia îi dați voie. Noul Pământ devine o parte din viața fiecărei persoane în mod individual și, pe măsură ce permiteți aceasta, începe să se schimbe grilele și meridianele planetei fizice. Se schimbă formațiunile magnetice ale planetei și chiar afectează atracția gravitațională și polaritatea planetei. Nu e invers. Nu este ca grilele magnetice sau cristaline se modifica mai întâi și apoi voi vă adaptați la ele. Schimbările pe care le faceți și le permiteți în viața voastră chiar acum, schimbă tot altceva.

Pe măsură ce permiteți „Eu sunt” și mai mult conștiinței voastre să fie prezenta; așa cum vă simțiți în siguranță să fiți cine sunteți, indiferent dacă ești deghizat ca Elvis sau ca o călugăriță sau ca oricine se întâmplă să fie astăzi; așa cum vă simțiți în siguranță și permiteți acest lucru în viața voastră, aduce Noul Pământ mai aproape și mai aproape în realitatea de zi cu zi. Și, așa cum se întâmplă acest lucru, aduce conștiința de masă în sine la un nou nivel. Aduce potențialul Noului Pământ mai aproape de oricine, dar ei încă mai trebuie să-l

aleagă pentru ei înșiși.

Există o teamă inerentă în interiorul vostru, care merge înapoi la vremurile de pe Atlantis. Este teama că te vor vedea, iar apoi ei te vor ataca și distruge chiar și lucrurile tale prețioase. Dar ei nu vor putea. Ei nu pot, pentru că ei pur și simplu nu se conectează cu el și nu-l văd. Știi exact despre ce vorbesc pentru că ai experimentat-o singur. Ai intrat într-un magazin alimentar în care îți faci cumpărăturile de ani de zile, și dintr-odată vezi ceva nou pe raft, un produs sau un instrument sau tip de aliment. Vă întrebați dacă tocmai a fost adus, dar, de fapt, el a fost mereu acolo. Conștiința sau rezonanța ta pur și simplu nu l-a văzut înainte, chiar dacă ar fi fost întotdeauna acolo.

La fel este și cu Noul Pământ. Nu trebuie se va mai ascundeți. Pur și simplu ei nu vă văd, pentru că sunt încă implicați cu alții de conștiință similară. Când spun „ei”, vorbesc despre oamenii care v-au pus jos, cu care ați luptat și care au încercat se va tragă într-o conștiință inferioară; oamenii care au râs de voi și care v-au disprețuit; oamenii care încearcă să dețină o energie foarte veche pe această planetă, și ei sunt peste tot. Puteți să-l vedeți în titlurile din fiecare zi – grupuri religioase, grupuri politice, grupuri de afaceri și altele, care încearcă să tragă înapoi. Ei nu înțeleg termeni ca „Noul Pământ”. Ei vor doar să se întoarcă la o cale mai veche. Ei atârnă de ea cu o rigiditate, reguli și credințe care nu au nicio libertate, și ei justifică sub steagul lui Dumnezeu sau profeți sau orice altceva.

Nu trebuie se va fie teamă de ei, pentru că pur și simplu nu vă văd. Ei nu pot lua energie de la voi, pentru că ei nu vă văd. Ei nu sunt interesați de voi. Aceștia preferă lupta cu cei care au același nivel de conștiință. Vedeți acest lucru în războaiele religioase, iar eu nu mă refer doar la o singură religie care se luptă împotriva unei alte religii, dar, de asemenea, o religie se luptă în sine. Aceasta este cazul celor mai mari, cel mai urate și mai întunecate lupte care a avut loc, pentru că are de-a face cu cei care sunt de fapt în aceeași conștiință. Ei încearcă să fure energie unii de la alții, încercând să obțină un fel de putere sau autoritate. Lor chiar nu le pasă de voi, pentru că voi nu sunteți pe câmpul de luptă.

Ceea ce vreau să spun este că este sigur pentru voi să fiți cine

sunteți și să îmbrățișați conștiința Noului Pământ. Ați contribuit la proiectarea arhitecturii energetice a Noului Pământ, începutul căii, în urma în momentele finale ale Atlantisului. Ați știut că ar putea fi o speranță mai mare și un vis mai mare. Ați știut că este necesar să existe un loc pentru împlinirea călătoriei în conștiința realizată și voi sunteți printre cei care l-au adus ca vis în ființă. Ați mers acolo, din nou și din nou, între vieți și noaptea în starea de vis, ajutând la crearea sa ca locul frumos care a devenit.

Astăzi, există peste 200 de dimensiuni ale Noului Pământ. Ele sunt necesare, deoarece Noul Pământ este, de asemenea, locul în care ființele angelice, cei care vă vor urma, vin să învețe cum este să fii în corpul fizic, ca parte a propriei lor Realizări a lui Eu sunt.

Chiar acum, orice ființă cu suflet care vrea să ascensioneze sau să realizeze iluminarea, trebuie să meargă pe calea Vechiului Pământ sau a Noului Pământ. Pentru a deveni pe deplin încorporați în ei înșiși, ei trebuie să experimenteze cum e să fii conștient, apoi cum să atragă energia, apoi cum să devină pe deplin încorporați în acea energie în acea realitate. Acesta este motivul pentru fiecare ființă cu suflet vine prin intermediul Pământului sau unul dintre Noile Pământuri pe drumul lor spre iluminare.

Noul Pământ a devenit, de asemenea, biblioteca conștiinței Pământului Clasic. Conștiința de masă este un fel de nor poluat, o compilație a tuturor gândurilor, alegerilor, acțiunilor și orice altceva care s-a întâmplat vreodată pe această planetă. Noul Pământ, pe de altă parte, este biblioteca. Acesta nu conține fapte și cifre și amintiri și liniile temporale, așa cum conștiința de masă o face. Noul Pământ conține înțelepciunea, frumusețea adevărată, eleganța a tot ceea ce s-a întâmplat aici. Esența călătoriei voastre se află în biblioteca Noului Pământ și sunt cei care vin din toate părțile omniversului, din toate colțurile creației, să simți și să înceapă să înțeleagă experiența.

POVESTEA 10.

Nava Mamă, (EGIPT 2014)

Inspirata din originile noastre intergalactice...

Maestrul sta în scaunul sau confortabil lângă foc, savurându-și ceaiul. Studenții sunt adunați împrejur pentru întâlnirea săptămânala de miercuri seara cu Maestrul, ceva ce așteaptă cu nerăbdare pentru ca lor le plac poveștile Maestrului. Într-adevăr, câțiva știau ca povestirile erau inspirate pe propriile lor experiențe personale, chiar dacă nu a folosit numele adevărat din respect pentru călătoria lor. După ce s-au liniștit, Maestrul a luat câteva momente pentru a respire împreună cu studenții și apoi a început să vorbească:

„Acum, întrebarea cu care am să vă las – și nu va voi da răspunsul, vă las să descoperiți voi înșivă – este aceasta: Vă veți mai întoarce voi pentru o alta viață? sau mai bine spus, aveți deja o viață viitoare? Interesant, interesant, f. interesant. Ah, am să vă dau ceva cu care se va jucați, vom vorbi despre asta mai târziu.

Vreau să realizați ca chiar acum, în ceea ce voi numiți momentul prezent, exista o alta viață care are loc, poate fi foarte, foarte diferita de tipul de viață ce-l știți acum, dar poate avea loc chiar acum. Puteți avea o viață trecută care este chiar în acest moment și care este mult mai iluminată decât aceasta viață. Sau sunt toate, au loc toate în același moment.

Iată cum o să explic aceasta. Imaginați-vă o navă spațială imensă, nava mama (Adamus chicotește), o navă mama mare imensă stand deasupra realității voastre și trimite mici nave, ca niște stații în realitatea aceasta, pe acest pământ. Și ele aterizează și tocmai a trimis câteva aspecte ale voastre care au luat o viață.

Deci aproape știți despre ce vorbesc, celelalte nave mici își au

viețile lor de asemenea și acum nava-mamă, voi, se uita în jos la toate aceste aspecte care au viețile lor, se uita la un peisaj al timpului, nu o linie a timpului ci la un peisaj al timpului curbat. Aceasta nava-mamă se uita la toate aceste vieți care au loc, realizând bineînțeles că nu au loc într-un mod secvențial, nu în sensul evoluției de la o viață la alta obținând înțelepciune ca atunci când urci pe scări, ca o scară spre rai.

Voi ați putea să aveți una din aceste micute nave care au aterizat pe Pământ care este foarte înțeleaptă și o alta aici care este beata și o alta lângă care a luat un fel de boala mentala și intenționat, toate întâmplându-se simultan. Hmmm! Din nou, nu gândiți în termeni de spațiu și timp liniar, ci în termeni de timp ca un peisaj, toate întâmplându-se ca un întreg. Hmmm! Ma urmăriți, mă înțelegeți? Hmm!

Dintr-odată nava mama realizează că este timpul să aterizeze, este trezirea, începuturile iluminării. Nava mama spune: mai bine ar fi să-mi colectez toate viețile mele, și lucrul ciudat este ca TU, în această viață – aceasta mica nava care este cea mai apropiată, cea mai legată energetic cu nava mama este prima care vine. Aceasta viață este prima care se integrează cu Nava Mama motiv pentru care devine căpitanul, asumându-și locul la cârmă și cheamă toate celelalte aspecte/vieți să vină înapoi la stație, la Nava Mama – „E timpul să mergem acasă”.

Și apoi Nava Mama teleportează toate aceste vieți trecute și viitoare și curente, pe toate aceste vieți le sugerează înăuntrul în integrare, le aduce în Camera de Integrare din Nava Mama, și apoi aterizează întreagă, integrată, toate împreună. În timp ce aterizează, toate aceste entități care au fost acolo jos, încep să vorbească în acea Camera de Integrare și una spune, „Am avut aceasta viață uimitoare în Egipt, stai să vezi, am fost un faraon”. O alta spune, „eu am avut o viață teribilă în Anglia, a și a trebuit să mănânc mâncarea îngrozitoare de acolo”. Încep să compare poveștile, să compare ce au făcut, ce au învățat, încep să împărtășească înțelepciunea și între timp căpitanul aflat la cârmă asculta toate aceste povesti. Apoi căpitanul simte toate acestea, colectează toate acestea și le aduce în interiorul lui și aterizează nava, deschide ușa și proclama: „Eu sunt!”

Maestrul face o pauză și privește la studenții adunați în jurul său: „Acest căpitan al Mamei Nava nu e altcineva decât voi. Voi ați colectat toate aceste aspecte, vieți trecute, vieți viitoare”. Unul din student întreabă: „Două vieți pot avea loc simultan?” Da, se poate –

răspunde Maestrul – nu este ceva foarte des, dar se poate întâmpla și probabil nu veți ști de cealaltă viață, poate nici nu-ți va plăcea acel aspect și el nu te va plăcea pe tine. Dar da, da, puteți avea două vieți în același timp.

Acum, în acest punct, tu, căpitanul Navei Mama, ieși din spațial navei și începi cu adevărat să trăiești, să experimentezi viața. Acum, știi ca deoarece ai Nava Mama, poți să pleci oricând, ai Nava Mama acum și ești capabil să călătorești dincolo de viteza luminii și dincolo de timp și poți să faci absolut ce dorești și de asemenea poți să fii împământat aici pe această planetă dacă vrei. Ești tu acum. Tu experimentezi. Ești conectat cu Nava Mama care a aterizat. Sunteți voi, voi experimentând, conectându-vă și simțind înțelepciunea experiențelor tuturor acestor vieți, chiar dacă sunt în viitor. Știu că va scărpinați în cap și gândiți, cum să fiu eu peste 300 de ani? Nu contează, fiți acum. Fiți acum. Nu așteptați 300 de ani, fiți chiar aici acum.

Vă puteți conecta cu rădăcinile voastre angelice ancestrale din timpurile antice, conectativa cu rădăcinile voastre stelare de dinainte să fi venit aici. Vedeți voi, Nava Mama a călătorit, a zburat în celelalte galaxii stelare, a avut câteva experiențe acolo, dar totul este conținut în aceasta Nava Mama, inclusiv semintele stelare. Nu trebuie să mergeți nicaieri ca să aveți răspunsurile, voi sunteți Nava Mama”.

Studentii erau uimiți, camera atât de liniștită încât puteați auzi o picătură căzând. „Să respirăm adânc” – spuse Maestrul. „Ahhh, ce-mi plac aceste momente, pentru ca știu ca într-un fel va provoca. Ah, da, începeți să vă gândiți la toate aceste vieți trecute, prezente și viitoare și apoi realizați ca nu contează, ca totul este înăuntru chiar acum”.

Maestrul făcu o pauză pentru câteva minute, timp în care studenții integrau cele spuse. Când el a putut simți energia din camera liniștindu-se ca urmare a faptului că studenții au încetat să mai gândească și au început să simtă, el a spus: „Respirați din nou profund. Să începem cu conștiință, lumina, conștientizarea. Este „Eu Exist. Eu sunt”.

„Conștiință nu este corpul vostru, sau mintea voastră. Ești TU, ființă minunată care ești, esența. Simțiți în conștiință. Este conștientă, și este atât de frumoasă, eleganta, simplă”.

Realizarea, înțelegerea, vin atunci când conștiința și cunoașterea se întâlnesc. Un alt mod de a spune este ca, cunoașterea

este prezenta permanent în jurul vostru, este tot timpul prezenta, întotdeauna a fost și întotdeauna va fi, dar fără conștiință care să fie acolo nimic nu se întâmplă, doar plutește acolo undeva, în special când exista grinzi foarte puternice în timp și spațiu, sau un destin chiar, conștiință nu are oportunitatea să se întâlnească cu cunoașterea, să vină în înțelegere.

Înțelegerea, realizarea, vine atunci când ați înțeles, nu prin studiu. Pur și simplu știți și știți atunci când ieșiți din minte, mergeți dincolo de timp și spațiu și luați aceasta conștiință frumoasa care înseamnă a fi conștient. Conștiință este acest Eu exist, Eu sunt tot ceea ce sunt. Conștiința, lumina, a fi conștient, este acest Eu Exist, Eu sunt. Conștiință nu reprezintă corpul sau mintea voastră, ci sunteți voi, frumoasa ființa care sunteți, esența.

Simțiți în conștiință, este a fi conștient, este foarte frumoasă, eleganta și simpla. Conștiință este a fi conștient de tine, conștient de conștiința ta și majoritatea oamenilor nu sunt conștienți de ei înșiși și de conștiința lor. Aceasta conștiință, Eu sunt, poate merge oriunde în timp și în afara timpului, în spațiu și în afara spațiului, oriunde. Și așa cum bine știți, conștiință nu poate fi niciodată preluată de altcineva, nu poate fi distrusă, stricată sau rănită, este pura conștiință.

Aceasta este ceea ce vă eliberează pe voi să călătoriți în spațiu, în timp și dincolo de ele, aceasta vă eliberează de ele, nu exista limite, nu este lenta ca viteza luminii, poate fi oriunde instantaneu, instantaneu în momentul în care îi permiteți.

Stam aici și vorbim despre conștiința și de asemenea o aplicăm. Mulți, mulți ani de acum încolo fizicienii vor începe să înțeleagă rolul conștiinței în orice creație, dar voi începeți deja să o experimentați, nu-i nevoie să știți matematica și știință din spatele ei, este doar conștiința, ea este cea care creează realitatea și poate merge oriunde. Poate fi Nava Mama și de asemenea poate fi toate celelalte nave sateliți. „ȘI” sunteți voi.

Acum când voi puneți conștiința în cunoaștere, atunci aveți Realizarea. Aveți înțelegeri, este acel moment de aha! despre care Tobias v-a vorbit acum mult timp în urmă. Aha! Aveți înțelegerea, este încorporat, ancorat în realitate. Puteți spune ca înțelegerea, cunoașterea este ca Nava Mama care conține toată informația și înțelegerea și înțelepciunea adunată de toate viețile voastre din trecut, prezent și viitor și chiar de dinainte să veniți pe Pământ, este toată

cunoașterea, înțelepciunea sufletului. Toată aceasta cunoaștere, această înțelepciune a sufletului, a Navei Mama, și singurul lucru pe care îl așteaptă sunteți voi, conștiința voastră. Nu fiți înșelați/păcăliți de gând, conștiință este a simți, a fi conștient, nu are nevoie de date, fapte și numere, ea doar exista. Deci, în acest spațiu sigur, lăsați-vă conștiința să fie în cunoaștere, în cunoașterea vieții voastre, această viață. Lăsați-vă conștiința să fie în cunoașterea corpului vostru de lumină. Nu-i nevoie să știți detalii sau știință; nimic din toate acestea, doar lăsați-vă conștiința să fie în aceasta cunoaștere a corpului de lumina care deja exista, care deja călătorește, care merge pe planeta undeva într-un timp. Lăsați-vă conștiința voastră să fie în acea cunoaștere fare forța, fără presiune, fără a încerca să o rezolvați, fără frica, pur și simplu în conștiință. Când faceți acest lucru, când vă lăsați conștiința să fie în cunoașterea corpului de lumina, apoi are loc/vine înțelegerea. Nu contează dacă realizarea are loc acum sau mai târziu, nu contează dacă este deja realizată. Nu este nevoie să o forțați să vină la voi, doar fiți în conștiință.

Dacă nu știți cum să faceți acest lucru, imaginați-vă lumina lui Eu sunt, sau cum vreți s-o numiți, lumina voastră și imaginați-vă cum curge și iluminează și se contopește cu întunericul sau nonconștienta corpului vostru de lumina, imaginați-vă cum conștiința voastră plutește înăuntru a ceea ce ar fi vasul nonconștient al corpului vostru de lumina care doar plutește și acum vă lăsați conștiința sa ilumineze acest lucru numit corpul de lumină. Este atât de simplu, voi doar v-ați contopit conștiința și cunoașterea împreună și apoi urmează realizarea. Atât de simplu”.

Maestrul a privit în jurul camerei, iluminată doar de focul din cămin. Studenții erau adânc în experiența conștientei lor. Pentru un moment s-a gândit la timpul în care era mereu în minte, aproape orb la adevărata experiență. Știa că mulți dintre studenți vor continua să se lupte cu gândurile lor decât să fie în cunoașterea lor. Dar de asemenea știa, ca mai devreme sau mai târziu, vor renunța la luptele mentale și simplu, vor Permite.

Permite. Aceasta a fost una din cele mai valoroase lucruri pe care le-a învățat pe calea măiestriei sale. Să permită prezenta Eu sunt, sufletul și spiritul în viața umană, mai mult decât a fi sinele uman încercând să fie spiritual. I-a trebuit mult timp să învețe asta, sau mai bine zis să PERMITĂ asta, dar a fost punctul de cotitură al vieții sale.

Zâmbea privind în jurul camerei la studenții săi ce stăteau cu ochii închiși într-o adâncă mirare, știind ca fiecare dintre ei se îndreaptă spre Realizare. Nu era nicio îndoială în mintea Maestrului în legătură cu asta, pentru ca el de asemenea știa că, mai devreme sau mai târziu, iluminarea vine în mod natural la fiecare.

Fără a-i deranja pe studenți, s-a ridicat în liniște din scaunul confortabil, și-a luat ceaiul, și a plecat la culcare. A fost o zi lungă; acum era timpul să fie cu propria-i Nava Mama în dormitorul său.

POVESTEA 11.

Recunoașterea

(Povestea lui Henry Smith)

Inspirata de mulți căutători...

Henry era un tânăr, foarte preocupat de spiritualitate și iluminare, dar și foarte innocent și naiv.

Astfel, noul student, care se afla în Școala Misterelor doar de câteva luni, a avut în cele din urmă permisiunea de a se prezenta în fața Maestrului. Noul student auzise povești despre cum este să te afli în fața Maestrului plin de neliniște dar, de asemenea, de entuziasm, știind că, atunci când a sosit întâlnirea cu Maestrul, însemna că studentul a atins un anumit nivel sau grad de iluminare – l-ați putea numi succes.

Deci, pentru noul student pe nume Henry – Henry Smith – venise ziua cea mare; era un om tânăr, foarte atras de spiritualitate și iluminare, dar într-un mod foarte inocent, foarte naiv. Așadar, venise timpul ca Henry să-și abordeze Maestrul – Maestrul desigur, stând în scaunul său, cu ceașca de cafea. Și Henry se apropie de Maestru, un pic nervos, desigur, dar mai mult decât orice – emoționat, pentru că, ei bine, acest

lucru ar fi fost ca primirea carnetului de note în școală. Ar fi fost ca o evaluare, având o privire generală cu Maestrul.

Henry se apropie de Maestru și îi spuse: „Maestre, cum mă descurc? Au trecut câteva luni, am muncit atât de greu și am încercat, fiind atât de harnic cu tot ce este de făcut aici, în această Școală a Misterelor. Maestre, cum mă descurc?”

Și Maestrul se lăsă pe spate, în felul său măiestrit, cu ochii închiși și spuse: „Student” – deoarece Maestrul nu se adresează niciodată studenților cu numele lor real – „Student, nu sunt eu cel care să măsoare sau să judece”.

Desigur, Henry a fost un pic dezamăgit pentru că dorea într-adevăr o evaluare din partea Maestrului.

Deci, Henry a respirat profund și și-a adunat energia și gândurile într-un mod nou, în legătură cu ceea ce-l interesa și spuse: „Maestre, Maestre, ai vrea să verifici cu ghizii mei spirituali și să-i întrebi cum mă descurc”.

Și Maestrul a respirat profund, a scrâșnit din dinți un pic și a spus: „Student, nu ai ghizi spirituali. Ai avut ghizi spirituali și aceștia au fost cu tine multe, multe, multe vieți. Dar, Student, s-au plictisit și au plecat”.

Acum, Henry a devenit foarte descurajat și foarte dezamăgit, dar Henry era hotărât, așa cum sunt toți studenții. Toți studenții sunt atât de hotărâți dar, uneori, atât de naivi, încât nu se prind. Deci, Henry se adună încă o dată, inspiră adânc și zise: „Ah, Maestre, oare cum simt arhanghelii că mă descurc eu?”

Și Maestrul stătu cu ochii închiși o lungă perioadă de timp, ușor, ușor doar clătinând din cap, respiră profund și zise: „Student, arhanghelii sunt cu toții ocupați, deoarece, acum, există atât de mulți oameni care fac channel cu arhanghelii. Dar nu există nicio reacție de la niciunul dintre arhangheli”.

De acum Henry era foarte, foarte dezamăgit, descurajat, înnebunit de durere. A simțit că era vorba de un joc și că el era implicat. Dar studentul era atât de hotărât, într-un fel atât de încăpățânat și a respirat foarte adânc, spunându-și „Acesta este doar un joc pe care Maestrul îl joacă cu mine. El încearcă să vadă cât de hotărât sunt. Mă voi duce către el încă o dată”.

Și studentul spuse: „Maestre, cum simte Dumnezeu că mă descurc? N-ai vrea să verifici cu Dumnezeu?”

Maestrul a respirat profund și a spus: „Doar o clipă”, apoi a intrat în stare de transă, iar după câteva minute a revenit spunând: „Care era numele tău?” Studentul a răspuns: „Este Henry. Sunt eu, Henry”. Maestrul a spus: „Dă-mi un moment”.

Maestrul, care juca teatru, desigur, a așteptat un timp și apoi, dintr-odată, s-a întors, a deschis ochii, s-a uitat direct la student spunând: „Dumnezeu nu știe că există”.

Studentul a plecat descurajat, întristat și înnebunit de durere. În dimineața următoare, a strâns tot ce-i aparținea și a părăsit Școala Misterelor. El administrează acum un ashram în care fac multe ceremonii pentru a se conecta cu Lemurienii, Pleiadienii, și cu Eternul Unu, și desfășoară multe ritualuri pentru a ține legătura cu o lista lungă de diverse makyo (cunoscut ca și distrageri spirituale).

Deci, după acea întâlnire cu studentul, în acea noapte, Maestrul s-a dus la Clubul Maeștrilor încorporați, unde unii dintre ceilalți Maeștrii au spus: „Deci, cum a mers cu studentul Henry?” Iar Maestrul a spus: „Nu a fost bine, cel puțin nu acum. Nu a fost prea bine deloc. Studentul încă nu realizează unul dintre principiile de bază în iluminare: *„Când cineva nu se recunoaște pe sine, Spiritul de asemenea nu-l recunoaște”*.”

* * *

Acesta, draga prietene, este cel mai mare dar al compasiunii pe care Spiritul îl poate oferi.

Atunci când nu vă recunoașteți propria existență, atunci când vă bazați pe alții pentru a vă măsura, pentru a vă evalua, pentru a ști dacă mergeți bine sau nu; când nu vă vedeți prin propriii voștri ochi și când nu vă auziți prin propriile voastre urechi, Spiritul nu vă recunoaște, de asemenea. Vedeți voi, Spiritul nu știe că existați până în momentul în care *voi* știți că existați.

În grădina

(Debra, din „Lupta pentru putere”)

În onoarea familiilor noastre...

Maestrul avea o grădină frumoasă. Într-adevăr, el iubea lucrul în grădină, pentru că îl învăța atât de multe despre viață și despre ciclurile acesteia. El a învățat despre creștere, despre cum plantele și florile cresc, cum răsar la viață în fiecare primăvera. Dar, de asemenea, l-au învățat despre moarte, la sfârșitul fiecărui sezon florile și plantele pot muri, doar pentru a se trezi la începutul sezonului următor. Grădina l-a învățat ca viața continuă.

Într-o zi, Maestrul lucra în grădină și câinele său, Hondo, se juca în apropiere. El și-a iubit câinele foarte mult, deoarece câinii sunt atât de mult în serviciu. Ei sunt măștri în felul lor propriu. Ei nu sunt neapărat ființe cu suflet, dar totuși ei sunt în serviciu asemenea unui Maestru. Sunt o extensie a Maestrului, atât de iubitoare și cu o astfel de nevinovăție, atât de jucăușe, fiind acolo în sprijinul energiei pentru Maestru.

În această zi, Maestrul a avut o întâlnire cu eleva cu numele de Debra. Ea sunat cu câteva zile mai devreme, dorind să stabilească o întâlnire imediat cu Maestrul. Deci, el a permis pentru această zi, la acest timp să vorbească cu ea, și ea a venit. Debra a apărut cu câteva minute mai devreme decât stabiliseră. Ea nu a vrut să rateze programarea stabilită cu Maestrul.

A fost un pic deranjată atunci când s-a îndreptat către grădină și a constatat că Maestrul a continuat să lucreze chiar și în prezența ei. Ea a așteptat sau cel puțin a sperat că va sta jos cu ea pentru o vreme, în timp ce explica problemele ei. Dar el a continuat să lucreze, iubind felul în care simțea pământul și florile, senzația de căldură a soarelui, simțind energia și esența grădinii.

Și chiar dacă știa că dragă Debra era supărată că el continua să lucreze, el a știut că astfel era cel mai bine, pentru că atunci și ea putea simți cu adevărat energiile solului și ale grădinii și ale naturii, și nu ar mai rămâne atât de prinsă în propriile dileme și drame.

Maestrul a spus: „Deci, ce este, draga mea inițiată? Care este motivul pentru care ai venit aici azi?” Și ea a spus: „Maestre, sunt pe această cale spirituală de mai mulți ani, dar am ajuns într-un punct de frustrare. Simt că fac doi pași înapoi în loc să fac un progres. Eu sunt

literalmente pe punctul de a renunța la calea mea spirituală. Mă întreb uneori dacă mi-a făcut mai mult rău decât bine. Mă întreb uneori dacă voi fi vreodată un maestru, mai degrabă decât întotdeauna elevul. Mă simt confuză și sunt în conflict. Sunt supărată. Pot să simt nivelul meu de energie mai jos decât oricând înainte.

Deci Maestre, înainte de a renunța în întregime la toată muncă spirituală – la învățăturile și îndrumările și la grupurile mele – am vrut să vin la tine și să vorbesc, să întreb, dragă Maestre, ce ar trebui să fac?”

Maestrul, cu spatele la ea, continuând să lucreze în grădină, a spus: „Dragă Debra, este pur și simplu vorba despre a da drumul și a permite”.

Știa că acestea nu au fost neapărat cuvintele pe care ea a vrut să le audă, pentru că a revenit spunând, „Ei bine, dragă Maestre, am lăsat deoparte aproape totul în viața mea. Am dat drumul”. Maestrul a luat o pauză pentru un moment, s-a ridicat în picioare, a privit-o în față și a spus.

„Dragă Debra, ai dat drumul la carnea roșie și vinului. Ai dat drumul unor grupuri religioase în care ai fost implicată. Dar, într-adevăr, nu te-ai dus cu adevărat la cele mai profunde niveluri. Și fără a da drumul, fără a elibera, fără a da drumul identității vechi, este foarte dificil să faci acest lucru pe care eu îl numesc a permite. Permitearea este atunci când tu eliberezi. Puteți elibera lucrurile care sunt chiar cele mai apropiate și cele mai dragi pentru voi, pentru ca voi să permiteți ca acele cicluri naturale de iluminare să vină la voi”.

„Amintește-ți, dragă Debra, ele sunt naturale. Nu există într-adevăr nicio lucrare pe care trebuie să o faci. Te-ai convins singură că trebuie să fie dificil și că trebuie să lupti, dar nu trebuie. Permitearea este încrederea profundă în propria ta iluminare, în propriul tău Eu sunt. Dar totuși eu te văd și văd pe mulți alții dând drumul la câte un pic, dând drumul la lucruri de suprafață și încercând să se convingă singuri că au dat drumul la tot. Oh, poate, au dat drumul la o parte din bunurile personale, chiar banilor și a locului de muncă, dar asta e doar o parte. Fără să dai drumul complet, ești încă conectat la identitatea ta, și vei continua să joci jocurile pe care le-ai jucat înainte”.

El a putut vedea că dragă Debra nu a fost deosebit de încântată de acest mesaj. Ea era chiar iritată un pic. A pufnit și oftat, a încercat să facă o respirație adâncă, dar abia putea face acest lucru. Maestrul a

continuat spunând: „Dragă Debra, uită-te la situația ta. Tu încă mai trăiești la zece mile de casa în care ai crescut ca și copil. Încă ai grijă de mama ta bătrână și de tatăl tău. Încerci să ai grijă de alte rude – frați și surorile tale – într-un fel sau altul, chiar dacă ești în contradicție cu ei. Ai rămas în același loc pentru o perioadă lungă de timp, mult timp, dar încă îmi spui că ai dat drumul”.

Debra s-a oprit pentru o clipă și a analizat, apoi a zis: „Dar dragă Maestre, eu fac asta din dragoste pentru părinții mei. Am grijă de ei. De casa lor. Stau aproape pentru că-i iubesc așa cum m-au iubit când eram un copil. Pentru a le da drumul, mutându-mă, pentru a merge la distanță de ei simt că ar fi un deserviciu și nu este ceva ce am ales să fac. Deci, îmi recomanzi, Maestre dragă, ca doar să-mi fac bagajele și să plec? Să-mi las părinții mei în vârstă să se descurce singuri, să-mi neglijez familia mea? Să mă întorc cu spatele la dragostea pe care o am pentru familia mea?”

Maestrul s-a întors și a continuat să sape în grădină. El de fapt zâmbea în sinea lui, pentru că el ar fi putut scrie un scenariu cu toată această conversație cu Debra. Nu era prima dată când un student, un inițiat, l-a abordat cu aceleași situații și probleme.

Maestrul a spus, „Dragă Debra, depinde de tine dacă vrei să te muți departe. Este alegerea ta dacă vrei să nu mai comunici cu familia ta. Și, într-adevăr, este de fapt ceea ce am făcut în călătoria mea de a deveni un maestru. Am considerat că este important să mă mut de fapt, într-o țară cu totul diferită și să nu comunic cu oricare dintre membrii familiei mele pentru mulți, mulți ani. Nu a fost pentru că i-am urât. Nu a fost pentru că mi-au displicut, dar am simțit că am nevoie de acea separare, în scopul de a mă întoarce la mine.

„Am înțeles mai târziu că de fapt nu am nevoie să mă deplasez total, la fel ca tine, este vorba despre a da drumul conexiunilor energetice pe care le aveți cu familia. Dându-ți seama că ai fost pe un drum lung, lung, care a însemnat karma ancestrala, care a însemnat biologia ta, care a implicat atât de multe din gândurile și din faptele tale și acțiunile tale. Ai cunoscut acești oameni care sunt familia ta cu mult timp înainte de a veni pe Pământ, și ai petrecut multe, multe, multe vieți cu ei. Ești confortabil cu ei în mai multe moduri, dar totuși e ceva care simți că nu mai este potrivit în legătura cu asta”.

„Și în cele din urmă Maestrul își dă seama că el nu este familia lui, și el nu este descendența familiei lui și nu este biologia familiei lui. El își da

seama că vine un moment când trebuie să recunoască ființa cu suflet în fiecare persoană. Nu mai vede alte persoane ca fiind mamele sau tații lor sau frații sau surorile lui, de fapt, îi vede ca pe ființe cu suflet. Nu mai ține la conexiunile cu familia sau cu trecutul ancestral, doar vine în propriul lui Eu sunt. Este un lucru foarte greu de făcut pentru orice Maestru în devenire, a da drumul la aceste conexiuni energetice, pentru că sunt atât de confortabile și au ajutat la formarea identității voastre și a oricărei alte ființe”.

„Nu este nevoie să te îndepărtezi. Nu e nevoie să oprești grija pentru părinții tăi. Dar ai nevoie să schimbi perspectiva despre cine sunt ei și cine ești tu. Eliberarea legăturilor energetice, eliberarea lor din corpul tău, astfel încât să poată intra corpul vostru de lumina, mai degrabă decât să menții biologia ta ancestrală. Eliberarea conexiunilor energetice care te-au determinat să te întorci în aceeași familie viață după viață după viață”.

„Pe măsură ce eliberezi familia ta, da, s-ar putea să găsești că este important sau poate chiar necesar să te deplasezi departe pentru un timp; sau poate că nu. Dar, pe măsură ce le eliberezi, eliberezi o parte – o parte foarte, foarte puternică – din vechea identitatea de sine. Este dificil și provocator, unul dintre lucrurile cele mai dificile pe care un inițiat le va face vreodată. Dar binecuvântarea este că veți merge pe cont propriu. Veți începe să înțelegeți propria identitate adevărată – ca un Maestru – ce începe să se conecteze cu și în propriul său Eu sunt”.
Veți adopta corpul vostru de lumina proprie. Veți deveni voi înșivă. Și, pe măsură ce vei face asta și tu, draga mea, vei merge să-i eliberezi de această legătură care te leagă de familie. Le veți da și lor libertate, precum și vouă înșivă.

Deci, probabil, ai putea spune că este cel mai mare dar pe care îl veți da vreodată părinților, să îi eliberați din acest cuib al familiei, pentru a te elibera și tu din asta”.

Debra s-a uitat în depărtare, aproape uimită, aproape jucându-se cu această poveste în capul ei, despre ce ar fi să-și elibereze energetic familia ei. Și, în cele din urmă, după câteva minute de tăcere și contemplare a spus: „Am auzit cuvintele tale, Maestre, dar mă simt responsabilă acum să am grijă de părinții mei. Poate că atunci când ei vor pleca, probabil, atunci îi pot elibera”.

Maestrul a gândit în sinea lui zâmbind, fără să spună un cuvânt: „Dar chiar și atunci când părinții vor fi plecați, tu vei ține energia lor aici.

Vor fi în continuare parte din rețea. Vor fi în continuare parte din legătura pe care o vei ține strâns. Nu vei descoperi adevărata dragoste pentru părinții tăi, pentru că pur și simplu îi iubești pe părinții tăi, aproape ca o obligație sau datorie”.

Dar el nu a rostit aceste cuvinte, el pur și simplu a spus: „Dragă Debra, alegerea este a ta. Este întotdeauna a ta. Dar dragă Debra, nu te mai întoarce la mine până când nu ai eliberat familia ta, energetic sau în alt mod”.

Apoi Maestrul s-a întors, a chemat câinele lui Hondo și au plecat în apusul de soare dincolo de grădină, Debra rămânând acolo cu lacrimi în ochi.

* * *

Draga cititorule, am spus această poveste deoarece voi probabil mai sunteți încă foarte profund conectați cu familia voastră, chiar dacă este vorba de familia biologică pământeană sau familia angelică. Pentru cineva care cu adevărat vrea să fie un Maestru împământat pe Pământ, vine un moment în care trebuie să eliberați lanțurile familiei spirituale și biologice, și să realizați ca aceste persoane nu sunt cu adevărat familia voastră. Ei sunt minunați, frumoase finite cu suflet, dar nu sunt familia voastră, tot așa cum copiii voștri nu sunt cu adevărat copiii voștri. Probabil ei sunt prieteni dragi, chiar spirite înrudite, dar nu va aparțineți unul altuia.

Este vorba despre o totală eliberare, astfel putând să permiteți cu adevărat iluminarea care este în mod natural a voastră. Vă veți confrunta cu multe, multe lucruri ce trebuie eliberate de-a lungul căii, astfel aceste energii – cât și voi – să puteți fi liberi. Când voi eliberați energiile, va eliberați și pe voi înșivă de asemeni, la fel și oamenii care erau implicați în aceste legături cu voi. Va eliberați pe voi înșivă pentru a fi „Eu sunt Cel Ce sunt”. A fost o interesantă și uneori frumoasă identitate, dar nu este ceea ce voi sunteți cu adevărat.

Debra a venit la Maestru sperând că îi va spune că are nevoie de ceva ca de exemplu un tratament de detoxifiere sau o terapie, sau câteva cărți sau ceva exerciții. Ea a fost profund dezamăgită când Maestrul i-a spus simplu: „Este timpul să eliberezi familia”. Ea simțea că nu mai face progrese pe calea ei spirituală, neștiind cu adevărat ce o ține pe loc, gândind probabil ca nu folosește uneltele potrivite sau nu

are suficienta inteligenta. Dar ea deja avea tot ce avea nevoie. Adevărul este ca ea era atât de profund prinsă în legăturile familiale și de istoria familiei, încât nu-și permitea sieși să descopere propria identitate adevărată.

Ea se justifica spunând că-și iubește părinții, că este foarte apropiata de familia ei și că are grija de ei din dragoste și datorie. Dar concentrându-se pe părinți și frați, ea nu se uita la ea însăși. Ea încerca să-și justifice propria existență spunând ca acționează din iubire, ajutând și susținându-și familia, dar Maestrul știa că totul nu era decât distragere.

Draga cititorule, chiar dacă te muți într-un alt loc sau stai unde te afli, chiar dacă schimbi ceva în viața ta sau nu, dacă ai ales să devii un Maestru în corp, este timpul să eliberezi legăturile energetice cu familia biologică și spirituală. Ești în punctul în care aceste legături pot servi ca și distrageri care să te abată de la a descoperi și recunoaște pasiunea ta, adevărul tău, adevărata identitate și propriul Eu sunt.

POVESTEA 13

Muzicianul

Inspirat de Master G...

Mergând înapoi în vechile Școli ale Misterelor, muzica a fost o parte foarte importantă atât în viața de zi cu zi cât și în studiile spirituale. Muzica se auzea pe holurile Școlii în timpul zilei, și chiar ușor în noapte pentru a conduce elevii în starea de vis pe notele armonice. Muzica, o astfel de creație umană frumoasă, este atât de importantă în călătoria sacră.

Există un gen de muzica în tărâmurile angelice, dar nu este ca muzica de aici, de pe Pământ. Muzica de pe Pământ este o vibrație, un val de energie, plutește prin aer și întâlnește urechile, și este transformată de către creier în tonuri frumoase și ritmuri. Cum ar putea exista o astfel de muzica în alte tărâmuri unde nu există nicio realitate fizică să-l simți sau urechi umane să-l auziți? Într-adevăr, muzica de pe Pământ este astfel o parte specială a călătoriei spirituale și a fost întotdeauna importantă în Școlile Misterelor.

Ca o chestiune de fapt, am cântat, de obicei, cuvinte și salutul nostru la Școlile Misterelor, la fel cum am făcut-o în Atlantida, deoarece transportă mai multă energie și sentimente. Fiecare student la Școala misterelor a cântat la un instrument muzical de un anumit tip, astfel încât aceștia puteau simți acea vibrație și trezi ceva în sufletul lor, și, de asemenea, să binecuvânteze și să distreze pe alții. În Școlile Misterelor am folosit muzica ca modalitate de a transmite sentimente senzoriale și percepții, astfel încât toată lumea trebuia să cânte. Uneori este armonios și frumos; alte ori poate fi foarte disonantă, deoarece și aceasta este muzica, la fel de bine. Este la fel ca și viața umană. Uneori, putem chiar transcende muzica și merge în tăcere, care, desigur, nu este cu adevărat liniște deloc.

Într-adevăr, sunt cei care caută liniștea, gândind ca totul va fi liniștit, dar nu este. În absența zgomotului exterior tot zgomotul ființei interioare poate fi auzit, cu provocările și conflictele, precum frumusețe și armonii. Tăcerea nu este niciodată tăcută atâta timp cât ești acolo, atâta timp cât conștiința este prezentă.

* * *

Maestrul stătea în camera lui fără să facă nimic, pentru că asta e ceea ce aleg Maeștrii să facă – nimic. S-a auzit o bătaie în ușă și el știa exact ce va urma. Maestrul știa cine era de cealaltă parte a ușii și ceea ce conversație urma să aibă loc; nu fiecare cuvânt, dar, cu siguranță, începutul și sfârșitul conversației.

„Intra”, strigă el. Ușa se deschise și studentul a intrat. Maestrul îi făcu semn să vină să stea lângă foc și a spus: „Dragă student, ce este în

mintea ta?" Studentul era un muzician foarte, foarte talentat, și a servit ca maestru de Muzică la aceasta și încă la alte câteva Scoli ale Misterelor. Dar, în această zi el arăta foarte tulburat și frustrat.

Studentul se așează pe un scaun, se opri pentru câteva momente și în cele din urmă a spus: „Maestre, e timpul”. Maestrul a dat din cap, iar studentul a continuat: „Noi am trecut dincolo dincolo de cuvinte, de la a vorbi la a cânta”.

„Da, da. Nimic nou”, a spus Maestrul. Studentul a continuat: „Și noi facem o mulțime de muzică ce deschide sufletul, umple inima și da viața viselor. Este muzica adevărată, reală”. Maestrul a spus: „Da, uneori, este”.

Studentul se opri din nou, apoi a respirat adânc și s-a întors exprimând punctul sau de vedere: „Eu insist că, de acum înainte, în toate școlile, să nu mai existe nicio vorbă; cuvintele nu sunt folositoare deloc, nici măcar cântând. Insist ca să nu fie altceva decât muzică pură. Uită-te la studenți. Ei nu au ajuns nicăieri! Au învățat foarte puțin. Trebuie să mergem la pasul următor, și insist ca noi să-l ducem acolo folosind doar muzică și momente ocazionale de tăcere”.

Maestrul a respirat profund și, fără a folosi cuvinte pentru a rupe tăcerea grea, a transmis studentului exact ce gândea. Dar studentul era atât de concentrat pe agenda sa încât nici nu a simțit ceea ce Maestrul i-a comunicat.

Apoi Maestrul a vorbit cu voce tare. „Sunt studenți care simt încă nevoia și doresc să vorbească, și ei vorbesc. Sunt aceia care încă mai iubesc să cânte și cântă. Așa că, dragul meu prieten, nu cred că e rezonabil pentru tine să ceri ca noi să avem doar muzică instrumentală sau tăcere. Nu, nu cred că e rezonabil deloc”.

Studentul a anticipat acest lucru și era pregătit să pună toate cărțile pe masă. „Maestre”, a spus el, „Eu te iubesc foarte mult. Noi am fost împreună pentru o lungă perioadă de timp. Tu mi-ai dat multe oportunități și mi-ai permis să-mi împărtășesc pasiunea pentru muzica cu elevii. Dar, fie vom renunța la cuvinte acum, și vom face ca doar muzica și tăcerea să vină în experiența mistică pură și adevărată, sau Maestre, eu trebuie să plec”.

Disimulând un zâmbet, Maestrul a spus: „Atunci asta este” și-l făcu semn spre ușă. Studentul a fost surprins. El a crezut că vor fi unele

negocieri, dar el nu a auzit cuvintele tăcute ale Maestrului care au spus, „Nicio negociere, pentru că atunci vei termina cu ceva mai puțin. Vei sfârși confuz. „Maestrul din nou făcu semn spre ușă și spuse: „Namaste”.

Studentul și-a luat instrumentele și se îndreptă spre ușă, plin de furie și frustrare. În timp ce ieșea pe ușă, Maestrul a spus cu cuvinte foarte clare și sonore, „Nu lăsa ușa sa te lovească în timp, ce ieși”.

Și așa a fost că în Școlile Misterelor au continuat cu cuvinte, cântând și interpretând, și tăcerea care nu este niciodată cu adevărat tăcută.

* * *

Aproximativ 473 de ani și multe, multe vieți mai târziu, elevul mai canta încă muzica lui. El a făcut-o multe vieți, călătorind în multe locuri, cântând la mici festivaluri și încercând să învețe pe oameni sensul mistic sacru al muzicii. Dar, nu mulți au ascultat. Nu mulți au înțeles adâncimile la care studentul a înțeles frumusețea sacră a muzicii.

Oh, și în acele vieți, el de multe ori a fost frustrat cu oamenii. Tot ce voiau de la el era să cânte un ton puțin mai vesel, ceva ce ar fi putut dansa, ceva ce îi putea scăpa din viața lor mohorâtă pentru câteva momente. Cu toate că acest lucru îl enerva pe student, el a cantat la unele dintre aceste concerte, gândind că era singura modalitate de ași câștiga traiul.

Într-o zi, el canta la un Festival Celtic. În interior, se simțea ca și cum se sufoca încetul cu încetul, parcă ar fi fost pe moarte, pentru că într-adevăr ei nu înțelegeau, și, uneori, chiar gândea el însuși, „Poate că într-adevăr ar fi fost mai bine la Școala Misterelor. Acolo au înțeles, cel puțin într-o anumită măsură, și cu siguranță au înțeles mai bine decât acești oameni care pur și simplu beau bere și țipă la mine ca să cant mai mult, mai repede și mai tare”.

Studentul trăia încă una dintre acele vieți frustrante, pentru că într-adevăr nu a mers mai departe în muzica sacră. Acum, el canta

muzică simplă de bar, bună pentru băut bere, dar nu mai mult altceva. Dar s-a făcut ca în această viață, în cele din urmă, într-o zi studentul a primit un apel din senin de la cineva care a spus: „Hei, am un concert pentru tine. Vrei să cânti pentru acest nou grup spiritual, care este în oraș?”

Acum, de fapt, studentul disprețuia sac ante pentru cele mai multe grupuri spirituale. Canta mai degrabă în baruri și la festivaluri decât pentru un grup spiritual, pentru că până la urmă oamenii au acceptat muzica pentru ceea ce era. La adunările spirituale, pretindeau că știu despre muzica sacră. Ei pretindeau că înțeleg și plutesc în afara în eter, dar studentul știa în inima lui că era doar makyo; pur și simplu un nonsens spiritual și distragere a atenției. Așa că, atunci când a primit invitația de a canta pentru acest grup spiritual de care el nu auzise mai înainte, prima lui reacție a fost să spună „Nu”. Dar, ei bine, avea nevoie de câteva monede în buzunar, astfel încât el s-a forțat să accepte.

El a apărut la momentul stabilit și a intrat în camera cu o atitudine distantă. Avea o privire de verificare, pentru că el era suspicios. Apoi, a observat că nu simte acest grup cum a simțit o mulțime de alte grupuri spirituale. Simțea Era ceva diferit la oamenii din încăpere, și despre ceea ce se întâmpla acolo. A ridicat din umeri și a cantat primul set, astfel cum fusese de acord, chiar înainte ca prezentatorul să intre. Dar nu a oferit totul și nu și-a pus inima în ce a cantat, pentru că într-adevăr, nu-i păsa.

Apoi, prezentatorul a venit pe scenă, și dintr-odată a fost o transformare. Prin vocea a ceea ce era un om obișnuit a venit vocea Maestrului adresându-i audienței. Și Maestrul a poruncit studentului, „Vino aici și canta un cântec nou. Vreau să fie numit „Eu sunt Cel Ce sunt” și o vom face până pe măsură ce cânti. „Studentul a simțit un fulger de furie izvorând din corpul său, fiind chemat în fața și spunându-i-se să creeze o melodie moment, fără nicio pregătire. Mai degrabă canta într-un bar sau la un festival decât să fie pus într-o asemenea situație.

El a simțit ceva interesant și diferit legat de acest maestru, ceva

ce-i plăcea, dar și disprețuia de asemenea, pentru că într-adevăr, el îl întâlnea pe Maestru încă o dată. Da, era o viață diferită cu un alt corp și un alt nume, iar Maestrul era canalizat de către altcineva. Dar era fost într-adevăr, energia Maestrului.

Așa că noua melodie a fost creată. A fost frumos, și ceva s-a întâmplat în acel moment. Ceva s-a schimbat pentru amândoi student și Maestru.

Muzica a trezit ceva în student, o veche pasiune, o amintire a Școlilor Misterelor, și o predilecție pentru această călătorie frumoasă. El și-a amintit de o căldură și chiar o prietenie profundă cu Maestrul. De fapt, piesa improvizată s-a dovedit a fi atât de buna, încât că el și Maestrul au continuat să lucreze împreună, călătorind pe meleaguri și mergând la întruniri timp de mai mulți ani.

Apoi într-o zi s-au așezat și au avut o mică discuție. Studentul a spus: „Îmi amintesc. Tu ai fost Maestru al Școlilor Misterelor și acum te-ai întors. Îmi amintesc momentele frumoase pe care le-am avut, și îmi amintesc cum am plecat, lăsând în urmă tot ce am iubit. „Maestrul a respirat adânc și a spus cu un zâmbet”, Ah, dragă student, ai fost dat afară. Era timpul să pleci”.

Studentul a spus: „Maestre, muzica este încă o parte importantă a ceea ce facem, dar am învățat multe despre ea în aceste vieți pe cont propriu. Am învățat că este mult mai mult decât doar propria mea agendă. Mai mult decât orice, am învățat că există ceva chiar dincolo de muzica”.

„Oh, câtă dreptate ai, „ a spus învățătorul. „Cuvintele umane pot ajuta o persoană să-și găsească calea, pentru că urechile lor aud și mintea lor înțelege. Fie că sunt cuvinte de învățători spirituali și filosofi, cuvinte de channeleri sau cuvinte care sunt tipărite în cărți, cuvintele ajuta pe cale, chiar și în cazul în care, înainte nu ar fi avut nicio idee că drumul ar exista. Apoi, este muzica care le permite să zboare de-a lungul căii, pentru a se ridica din starea lor pur umană și să se înalțe ca un înger de-a lungul căii. Și este liniștea, care le permite să meargă mai departe, pentru a transcende calea în sine, pentru a înțelege că este cu mult mai mult dincolo de ceea ce este cunoscut.

„Cuvintele, muzica și tăcerea sunt într-adevăr foarte importante. Dar, dragă student, ceea ce am vrut să-ți spun, întorcându-ne din nou la acea noapte fatidică la Școala Misterelor, când te-am dat afară, a fost că este de fapt despre înțelepciune. Este înțelepciunea care umple paharul sufletului. Nu cuvintele, nu muzica, nu tăcerea, ci înțelepciunea.

„Când sufletul își da seama pentru întâia data ca „Eu Exist”, ești ca un potir gol, o navă care așteaptă să fie umplut. Fiecare experiență pe care o persoană o are, fiecare viață pe care o trăiește, adaugă câteva picături de înțelepciune în acel potir. Nu contează cât de multă durere și suferință îndură, indiferent cât de mult chin, indiferent de cât de multe ori a murit, totul adauga înțelepciune acestei cupe. Sufletul începe să se umple, simțind existența într-un mod cum niciodată nu a simțit. Ea benzi departe toate detaliile, cum ar fi datele și orele și chiar emoții, și distilează totul chiar până la esența de bază, singurul lucru care contează cu adevărat, înțelepciunea.

„Sufletul continua sa adauge înțelepciune din fiecare experiență și din fiecare moment, până când acesta devine în cele din urmă atât de plin de înțelepciune, încât creează de fapt iubire. Vezi tu, dragostea nu a venit mai întâi. Înțelepciunea vine prima, și continua să se umple mai mult, și mai mult, până la un moment dat, când sufletul este inundat. Și asta, prietene, se numește iluminare. În momentul în care cupa sufletului se inunda cu înțelepciune și cade înapoi în sine, este ca și cum te-ai îndrăgosti de tine din nou și din nou. Tu nu te gândești la asta. Nu încerci să o crezi. Tu nu-ți spui că te iubești pe tine însuși. Trebuie doar să o faci. Imaginați-vă îndrăgostindu-vă de voi înșivă cu fiecare respirație, cu fiecare acțiune, în fiecare moment, ca un orgasm continuu de iubire din suflet înapoi la suflet.

„Asta, dragul meu vechi prieten, este ceea ce umple paharul. Nu cuvintele, nu cântecul, nu muzica și nu tăcerea. Este înțelepciunea”.

Maestrul se opri pentru puțin timp și au stat împreună în tăcere. În cele din urmă, el a vorbit din nou. „Dragă student, niciodată nu-ți voi mai spune „student”. De acum încolo eu te voi numi Maestrul G”.

Această poveste se bazează pe povestea adevărată a celui care acum este cunoscut sub numele de Gerhard Fankhauser (oryom-music.com). Despre această poveste Adamus a spus:

„Am avut câteva întâlniri incredibile, debateri aprinse, și multe discuții despre muzică. Acesta, Maestrul G, a avut așa o dorință de a lucra cu fiecare student la Școala misterelelor pentru a-i aduce la un nou nivel de conștiință prin muzică, pentru că muzica i-a adus iluminarea. Muzica l-a ajutat să înțeleagă călătoria sacră. Dar, în cele din urmă, în această viață, el a ajuns să înțeleagă că este înțelepciunea cea care umple paharul sufletului.

„Și acum el cântă muzică frumoasă; muzica sufletului, muzica care face ca înțelepciunea sa zâmbească, muzica prin care împărtășește un mesaj, muzica care inspiră. El încă mai cânta la câteva baruri și festivaluri, dar acum el trăiește în pasiunea lui”.

Gerhard și grupul de muzică Yoham cânta la multe evenimente ale Cercului Crimson în jurul lumii. Există o relație unică și iubitoare între el și Adamus Saint-Germain. Împreună, ei au creat ceva numit „Merabh”, care este o contopire a cuvintelor lui Adamus și muzica lui Gerhard. Acesta oferă un spațiu sigur și muzical pentru ascultători, pentru a permite o schimbare fără efort și grațioasă a conștiinței. În multe ocazii, Adamus îi cere lui Gerhard să creeze un nou cântec în acel moment, și de fiecare dată magia muzicală vine prin maestrul G.

POVESTEA 14.

Filmul

(Katerina, Keahak Life)

Inspirata de un film și câțiva oameni reali...

O s-o va spun o poveste pentru a sublinia un aspect întâlnit în viața fiecăruia dintre voi. O poveste a unei studente noi, numita Katerina. Ea era, nu de foarte mult timp, în studiu lângă maestrul ei, și se confrunta cu un oarecare haos, dezechilibru în viața ei pentru ca aflate multe, învățase foarte multe dar nu avusese încă timp suficient să învețe să le și aplice în viața ei, să folosească tot ce știe și totul părea în haos în viața ei acum. Pe de altă parte Caterina mai avea multe de aflat, așa cum am spus fiind la început pe calea trezirii ei. Era o studentă foarte conștiincioasă și dornică să cunoască mai mult, se străduia să își urmeze propria chemare, să își urmeze inima mai mult decât rațiunea, dar totuși era în acest punct de intersecție între viața ei veche și viața ei așa cum începea ea să se deruleze de acum înainte.

Maestrul vedea mereu noi studenți atât de plini de dorința de cunoaștere, de transformare, de iluminare, dar totuși atât de înțepeniți în viața lor obișnuită, în vechiul mod de a trăi. Maestrul a cerut Caterinei să meargă împreună cu el să vadă un film, la cinema. A cerut Caterinei să vină la o oră, de fapt cu 20 de minute înainte să înceapă filmul. El a cerut Caterinei să vină mai devreme pentru o scurtă discuție, pentru ca ea trecea printr-o perioadă foarte stresantă, încordată, așa cum mulți dintre voi o faceți deseori. Maestrul stătea în sala cu pop-cornul în mână și Caterina a întârziat, maestrul știind ca ea va întârzia pentru că așa se întâmpla de obicei tuturor celor care încearcă să facă fața provocărilor atât din lumea lor veche cât și din cea nouă în care intra pe măsură ce se trezesc. Caterina a bâlbâit scuze în legătură cu întârzierea ei, maestrul a ascultat cu răbdare și cu înțelegere totodată.

Apoi a întrebat: Caterina de ce ești atât de stresată în ultimul timp. Ce se întâmplă cu tine? Ea s-a simțit puțin ciudată și jenată ca Maestrul chiar vede tot ce se petrece în ea, conflictele ei interioare. Maestrul vedea și energiile foarte înalte ce începeau să se miște în viața Caterinei, dar vedea desigur și dezechilibrul din viața ei umană.

Caterina a răspuns că are atât de multe probleme în viața ei și nu poate să decidă ce să facă mai departe în viața ei.

Maestrul întreabă: Ce anume? Specifica. Ce anume?

Caterina, încercând să dea un răspuns cât mai centrată fiind, dar totuși nereușind asta, lasa să iasă pur și simplu adevărul. Și spuse: Maestre, cea mai mare problema este că am primit un nou job în alt oraș, la aproape 200 km de aici. Este mult mai bine plătit decât primesc eu acum.

Maestrul întreba: Bine, care e problema cu asta?

Caterina răspunse: Nu am fost plecata atât de departe de locul meu natal, voi fi departe de familie, de prieteni, va trebui să îmi vând casa și să caut alta casa acolo.

Maestrul insista: OK, bine și care e problema cu asta?

Caterina iritata spuse: Îmi place jobul pe care îl am acum, nu e foarte bine plătit dar îmi place, e confortabil într-un fel. Dacă mai mult, pe de altă parte, nu o să mai pot participa la lecțiile tale și asta este dorința mea cea mai mare. Să explorez, să descopăr, să îmi ating cunoașterea spirituală. Nu mă voi mai putea întâlni cu ceilalți studenți să împărtășim din experiențele noastre. Pe de altă parte, mă gândesc ca poate nu îmi va plăcea noul job. Poate nu îmi va plăcea locul, oamenii, de unde știu că îmi va fi mai bine. Acum, măcar e un nivel de confort în situația mea, chiar dacă nu e „grozav” măcar e confortabil. Maestre, îmi este frica sa nu fac o greșală. Să iau o decizie care îmi va îngreuna viața, o alegere greșită, îmi e frica, foarte frica.

Maestrul întreabă: Contează cu adevărat? Contează cu adevărat?

Caterina spuse: Maestre, bineînțeles, contează foarte mult. Poate fi o decizie care să îmi schimbe viața total. Dacă o iau pe o cale greșită, pe o direcție greșită. Dacă mă îndrept către un fel de dezastru. Uneori mă gândesc să rămân aici, unde totul îmi e cunoscut și îmi e confortabil, dar alteori mă gândesc ca dau deoparte poate o mare oportunitate. Chiar dacă poate părea o oportunitate poate fi și o mare provocare, nu? Așadar, sunt absolut prinsă între acestea două și nu știu ce să fac. Am chemat ghidare, am chemat îngerii, arhanghelii, te-am chemat și pe tine draga maestre, să mă ajutați, să mă ghidați.

Maestrul spune: Caterina, dar ai primit ghidare.

Caterina, uimita îi răspunde: Nu sunt sigură de asta. Uneori simt indicații, însă imediat mă gândesc ca poate e doar mintea mea. Am fost și la „leaderi” sa îmi arate ei o direcție dar unul spune să plec, altul spune să rămân aici. Asta mi-a sporit confuzia. Ma întreb în continuare, ce vrea universul să îmi spună, ce vor îngerii să îmi spună că e mai bine să aleg pentru mine.

Maestrul, mâncând pop-corn, privind ceasul să vadă cât mai e pana începe filmul, răspunde: Caterina, nu contează. Chiar nu contează. Nu ai cum să iei o decizie greșită. Chiar dacă ai lua o decizie „greșită” ea se va autoajusta de la sine pentru că nu ai cum să mergi pe un drum greșit. Indiferent dacă ai de ales să te muți în alt oraș, să schimbi jobul pentru un salariu mai mare sau nu, nu ai cum să faci o alegere greșită. Mulți oameni amplifică situațiile lor, făcând din „tânțar armăsar”, dar asta e inutil.

Caterina, confuza și iritata în același timp aștepta să vadă ce are maestrul de spus. Tu consideri, Caterina, că ai o mare dilema în viața ta. Dar de fapt nu este așa. Lucrul important este să realizezi ca orice ai alege acum este alegerea perfecta. Nu exista bine sau rău, corect sau greșit, este absolut alegerea perfecta. Și, mai mult decât atât, *energiile vor continua să te servească indiferent ce decizie vei lua*. Retine, nu e vorba despre a lua o decizie buna sau greșită, e vorba de a lua o decizie. Cu alte cuvinte, e vorba despre a menține energia în mișcare. Universul nu încearcă să îți spună nimic trimițându-ți potențialul de a avea o slujbă nouă. Nu conspira în niciun fel, nu e parte la nicio profeție. Deloc. Nu e un test. Este doar acolo. Și când vei începe să înțelegi asta cu adevărat, se va ridica o mare presiune de pe tine. Nu contează. Poți lua jobul nou sau nu. Dacă rămâi pe loc, de exemplu, nu înseamnă că ești blocată în ceva, ca nu mergi mai departe. Indiferent ce vei alege totul va curge natural, energia se va schimba natural, va fi în mișcare oricum. DE CE? Pentru că este timpul să înțelegi ca orice experimentezi în viața ta este în legătură cu iluminarea. Indiferent de deciziile luate, indiferent ce job vei avea, totul se ajustează de la sine pentru ca totul este în legătură cu iluminarea ta. O dată ce o persoană face în mod conștient acea alegere de a se trezi, de a fi conștient, de a fi în prezenta lui Eu sunt în această viață fizica, o dată ce a deschis aceasta ușa lui Eu sunt, nu mai exista alegeri greșite. Pentru ca asta

schimba totul. Întregul paradox. Întregul mod de a trăi. Acum, orice decizie, orice energie, orice oportunitate chiar dacă vezi sau nu, este despre iluminare. De aceea, nu mai exista decizii bune sau greșite. Nu exista greșeli.

Să vedem ce s-ar putea întâmpla dacă ai alege jobul nou. Totul în noul context se va alinia ca să te servească în iluminarea ta. Asta nu înseamnă neapărat ca totul se mișca să îți aranjeze confortul tău uman, o situație mai buna umană, ci poate însemna ca totul se va alinia și curge în viața ta astfel încât să îți atingi angajamentul tău interior, să îți continui drumul către iluminarea ta. Totul te va servi. Dar același lucru se va întâmpla oricum dacă nu vei lua jobul. Nu este vorba despre faptul ca nu te muți mai departe, ca nu evoluezi, așa cum ești înclinată sa crezi. Tu crezi ca universul ți-a trimis asta ca să te ducă mai departe în schimbarea ta, în transformarea ta personală. Nu funcționează așa deloc.

De fapt nu este deloc așa. Universul și toate energiile te vor servi, indiferent de decizia ta, să mergi către iluminarea ta. Sunt doar experiențe, doar explorarea unor potențiale ce pot fi alese/selectate sau nu. Așadar, da deoparte presiunea că trebuie să o iei la stânga sau la dreapta. Nu contează. Mulți alții care sunt ca și tine angajați în trezirea lor și în propria lor integrare sunt chinuiți de același proces de a lua decizii. Dați jos aceasta povara de pe umerii voștri pentru ca nu contează ce vei alege sau nu, ceea ce contează cu adevărat este să iei decizii și atât. Nu puteți greși, literal, nu metaforic, literal, înțelegeți ca totul este despre iluminarea voastră. Orice gând, orice acțiune, orice experiența. Nu e universul care conspira sa va aranjeze/organizeze iluminarea într-un fel sau altul, nicidecum. Este vorba doar despre voi care faceți asta. VOI!

Înțelegeți ca acum, multe, multe părți/nivele/aspecte ale voastre, a ceea ce sunteți voi în totalitatea voastră, orice parte a voastră, minte, corp fizic, emoții, spirit, conștiința, toate acestea sunt conștiente ca voi ați ales și ați început să permiteți Eu sunt. Și de aceea, tot ce vi se întâmplă este legat de aceasta. Schimbați înțelegerea veche aici. Vedeți nuanța. Este foarte important. **Nu tot ce vine către voi este despre iluminare**, și dați deoparte convingerea că trebuie să urmați ce vine către voi ca fiind un semn, un indicator, pe care

urmându-l puteți să atingeți iluminarea. **Înțelegeți.** Iluminarea este acolo oricum, și ați ales iluminarea indiferent ce veți alege să faceți ca uman, pentru ca ea se va desfășura prin tot ce veți face. Totul se va reconfigura așa cum veți avea voi nevoie să vă servească în iluminarea voastră. Niciun grup, nicio ființă non-fizica nu au cum să intervină în asta.

Caterina a ascultat tot ce a spus Maestrul. I s-a părut mai mult o metaforă, mental privind, însă pe măsură ce el vorbea pentru că era foarte deschisă să înțeleagă și să simtă ce adevăr era acolo de fapt, în acele vorbe, a respirat cu adevărat cuvintele Maestrului și a început să simtă cu adevărat ca eliberează. A simțit cu adevărat ce presiune enormă a putut să pună pe ea. A realizat cât de chinător a fost să poarte aceasta credință ca universul îi aduce în fața acest test, gândindu-se că a fost un mesaj pe care ea trebuia să îl integreze. Dar acum a înțeles. Nu conta ce decizie avea să ia. Era vorba despre A FI ÎN VIAȚĂ mai mult decât a LUA O DECIZIE ÎN VIAȚĂ. Era vorba despre a permite experiența, nu despre a alege o experiență care să fie mai bună decât alta. O imensă eliberare a simțit Caterina în toată ființa ei. Maestrul a simți asta la ea.

Maestrul i-a spus: Caterina, respira adânc, înțelege ca indiferent ca alegi un nou job, ca privești un răsărit de soare dimineața, indiferent că ai de ales în orice alt aspect al vieții tale, înțelege ca **nu contează**. Tu ai făcut transcenderea de la interpretarea aceasta de a face alegeri bune sau rele, corecte sau greșite, alți oameni sunt încă acolo. Acei oameni care nu sunt în proces de trezire, fiind încă în conștiința de bine/rău, corect/greșit, da, ei au acele barometre încă de a judeca toate întâmplările prin care trec și de a le încadra. Dar acum, Caterina tu nu mai ești acolo. **Ai avut acea alegere interioară, acel angajament profund care te-a adus în punctul în care ai făcut și alegerea conștientă de iluminare și din acel punct nu contează ce alegi. De acolo mai departe singurul lucru care contează este să îți permiți să experimentezi. Să îți permiți să te bucuri, să simți la diferite nivele de simțire, să fii în viață decât să te lupți în viață. Așa că, nu contează.**

Acum, te întreb pe tine, ce vei face draga mea doamna? Ce vei

alege. Caterina, întrebata așa direct, intra în panică. Parca simțea că ar fi avut nevoie de timp să integreze ce spusese Maestrul, că mai are nevoie de timp să vadă cum simte ce a spus Maestrul, dar în același timp simțea ca începe să se ridice iar același stres de care abia se eliberase, și începu să se simtă ciudat, din ce în ce mai ciudat. Încerca să respire adânc dar de data asta era chiar nervoasă că trebuie să ia o decizie.

Maestrul, simțind prin ce trece, spuse: Ia o decizie, nu contează care anume, doar ia o decizie. Alege una sau cealaltă. DAR ALEGE. Și va trebui să o faci până începe filmul, dragă Caterina. Știind că filmul urma să înceapă în 90 secunde, Maestrul privea cum se ridica în Caterina panica și cum era terorizată că trebuie să ia acum o decizie. Maestrul spuse în continuare: Dragă doamna, dragă doamna, mai ai doar 30 secunde să iei o decizie, înainte de a începe filmul pentru că odată ce va începe eu doar voi sta și voi privi filmul.

Caterina, înghesuită astfel, plonja adânc în simțirea ei, în simțirea ei autentică, în simțirea a ce dorea cu adevărat și spuse: Voi rămâne. Voi sta la jobul actual. De fapt vad acum că îmi place jobul meu actual și confortul pe care acesta îl oferă. Îmi place locul, prietenii de aici, îmi place să am compania ta, Maestre, și totodată a celorlalți studenți. VOI STA.

Și de această dată Maestrul a respirat adânc și a simțit și el o mare ușurare, știind că nu conta ce alegere a făcut ci DOAR faptul că a făcut o alegere, că a dat voie energiilor să se miște în continuare și să o servească în iluminarea ei. Maestrul spuse mai departe: Acum că ai făcut o alegere, energiile vor începe să se miște din nou. Când ești în conștiința limitării, îndoielii, fricii, energiile aproape stau nemișcate. Dar acum ele încep să vină la viață.

Caterina spuse: Știu că am pus o atât de mare presiune pe mine încercând să creez o versiune mai bună a mea, și din acest plan de „îmbunătățire a mea” făcea parte și planul de a avea un nou job unde să câștig mai mulți bani. Acum am realizat că era o falsă presiune. Pentru că de fapt nu îmi doresc cu adevărat să escaladez pe scara aceasta financiară și profesională, am realizat că îmi place acum, ceea ce am.

Maestrul sublinie cu ton cald dar ferm totodată: Caterina, uimitorul lucru este ca ceea ce consideri tu că este bun, va deveni și mai bun, ce consideri că îți place la viața vei avea mai mult, mai mult și din belșug. Universul nu încearcă să te testeze, nu îți arunca oportunități ca să îți indice direcții mai bune sau mai grele, și să te oblige să faci alegeri care să îți ofere lecții, treci dincolo de asta, ai trecut deja dincolo dar acum fa aceasta trecere și cu ceea ce ești în acest moment, pentru ca universul doar îți oferă ceea ce îți aduce fericire ție, atât.

Acum trebuie să înțelegi ca spunând ca viața ta va fi mai buna nu înseamnă ca universul îți va arunca în față tot ce ai nevoie ca să fii fericita, ci ca doar vei fi fericita orice îți va apărea în față și da astfel viața ta va fi de la sine plină de bucurie. Pentru că nu va mai fi vorba despre a avea o viață și despre a fi în viață, despre ați face viața într-un fel sau altul, ci doar despre a TRĂI. A Permite Conștiinței să fie constant în viața ta, permite și ai curajul să faci alegeri și să lași energiile să te servească în iluminarea ta indiferent ce alegeri vei face.

Filmul a început și Caterina cu un zâmbet mare pe fata începu să își ronțăie popcornul, urmărind scenele din film.

Am ales acest subiect, pentru ca foarte mulți sunteți foarte stresați de a face alegeri în viața voastră. Când de fapt nu contează. Ce se întâmplă deseori este ca totul îngheață în jurul vostru. Neluând decizii este ca și cum va încuiați într-un loc de unde nu puteți să vă mișcați. Vă cer să nu mai ezitați atât de mult în orice decizie. Uneori consumați energii enorme ca să vă rotiți în acea poziție stresanta și conflictuala de a lua o decizie.

Rețineți, chiar dacă mergeți într-o decizie vor fi situații care vă vor duce oricum unde trebuie. Sistemul de ghidare va fi Eu sunt. Alegeți ce vreți să faceți, ce vă doriți într-un moment sau altul și totul vă va duce către iluminarea voastră oricum. Vor fi în viitorul apropiat al fiecăruia dintre voi, anumite alegeri pe care va trebui să le luați. Unele mari, altele mici. Ce să faceți în relații, ce să faceți în job, în afaceri, etc. Vă rog, faceți alegeri, pentru ca nu contează ce alegeți, întotdeauna veți fi un Maestru iluminat întrupat. Indiferent de alegeri.

Nu mai dramatizați atât în legătură cu alegerile voastre, nu mai amplificați importanța deciziilor voastre, nu mai stați atât de mult în analize, în respirații înainte să le faceți, experimentați viață indiferent de alegerile făcute. Alegeți ce doriți într-un moment sau altul, alegeți ce aveți chef, ce rezonază cu voi într-un moment sau altul pentru ca de fapt alegeți doar experiența, iluminarea voastră fiind acolo întotdeauna și permisiunea voastră de a fi Maestru iluminat întrupat fiind deschisă o dată pentru totdeauna. Rețineți – totul, indiferent de alegerile făcute, se va autoajusta ca să vă servească în iluminarea voastră.

POVESTEA 15

Prea mult zgomot

(Sally din dreamwalk-ul Dincolo de zgomot)
Inspirat dintr-o întâlnire reală cu Maestrul...

Alarma studentei suna înainte de răsărit și ea casca întrebându-se: „De ce Maestrul au întâlniri cu studenții așa de devreme?”

Nu era obișnuită să se trezească așa devreme, dar în aceasta zi a trebuit s-o facă. A fost chemată să meargă la o întâlnire urgentă cu Maestrul. A trebuit să se îmbrace și era mai îngrijorată decât de obicei pentru că nimănui nu-i place să meargă la Maestru cu întrebări. Gândurile creaseră atât de mult haos, atât de multă deziluzie pentru ea ca a trebuit să ceară acesta întrevvedere urgentă și a fost „pedepsită” să se întâlnească la ora 5 dimineața.

Se apropia de casa Maestrului, o casă mare și frumoasă, cum era într-adevăr, și se întreba cum ar fi să aibă și ea o casă de asemenea

măreție și grandoare. Simțea nervozitate în stomac pe măsură ce se apropia de ușa care s-a deschis singura. Știa că va trebui să-și găsească drumul către Maestru într-o casă foarte mare. Fiecare pas părea ca o tortura pentru ea în timp ce străbătea holul, știind ca sigur el va fi în spatele casei, în grădina, începându-și dimineața... și într-adevăr acolo era.

Studenta și-a găsit Maestrul sorbind din cafea și savurând un croissant, uitându-se la soarele care răsărea, uitându-se la pământul care se trezea pentru o nouă zi, ascultând cântecul pasărelor și având un zâmbet pe față.

Studenta s-a oprit spunând: „Scuză-mă că te deranjez, sunt într-un așa de mare haos... atâta teama”.

Maestrul: „Niciodată să nu-ți ceri scuze”. A respirat profund, gândind că a luat startul greșit, spunând propoziția greșită.

Studenta: „Maestre, viața mea este într-un haos total și confuzie. Nu-mi pot aduna gândurile, corpul mă deranjează, stomacul mi se întoarce, încheieturile mă dor și abia o scot la capăt în timpul zilei. Și nu știu ce să fac, Maestre. Așa că, am cerut aceasta întâlnire urgentă cu tine. Ce pot să fac?”

Maestrul a sorbit din cafea încet, deliberat, ca și cum n-ar fi auzit ce a spus, nu neapărat să înțeleagă și, într-un târziu, a spus: „Dragă Sally, acestea nu sunt ale tale”.

Sally: „Maestre nu înțelegi, am tot acest haos în viața mea, abia mă țin la un loc. Nu înțelegi, am nevoie de ceva, am nevoie, ori de o binecuvântare, ori de un fel de transformare, ori du-mă într-o călătorie de vindecare, am nevoie de ceva Maestre, totul se sparge în bucăți”.

Maestrul a ascultat cu răbdare, calm și a întrebat: „Ce se întâmplă în viața ta? Ce-i cu acest haos?”

Sally: „Copiii mei, copiii nu mă caută deloc și când o fac totdeauna e o ceartă, ori vor ceva, ori vor bani, ori ceva. Nu este nicio compatibilitate, nicio relație cum aș fi dori să am cu copiii mei”.

Maestrul a spus: „Acestea nu sunt ale tale și nici a copiilor tai. Ce altceva, dragă Sally, ce altceva?”

Sally: „Maestre, totul din lume se duce de râpă. Când citesc știrile, ziarele, când vorbesc cu alți oameni totul se duce de râpă. Vremea, războaiele, crimele, sărăcia de peste tot din lume; e prea mult pentru mine ca să mă pot descurca”.

Maestrul sorbind din cafea o alta înghițitură spuse: „Dar nu sunt ale

tale”.

Sally, chiar mai nervoasa decât fusese: „Maestre, aceste lucruri mă afectează, simt ca viața mea se desface în bucăți, simt că nu mai am nicio conexiune cu mine. Aud aceste voci în cap tot timpul și nu pot să le opresc și mă gândesc că am putea face un de vindecare aici”.

Maestrul, încă odată cu răbdare a spus: „Toate aceste gânduri, toate aceste lucru din capul tău, nu sunt ale tale”.

Sally tot mai frustrata, simțea anxietatea imensa, o simțea în corp, nu mai găsea ce întrebare potrivita să-i mai pună Maestrului. Și pentru multă vreme doar a stat acolo îngrijorându-se ce trebuie să facă în continuare. Și într-un final a spus: „Dar Maestre, atunci ce este al meu? Ce este al meu? Ai spus ca aceste relații cu copii, ai spus de problemele financiare chiar pe care le ai acum, ai spus de tot ce se întâmpla rău în lume, toate lucrurile care se întâmpla... că nu sunt ale mele, dar ele sunt, ele mă afectează, îmi afectează starea de bine, fizica și mentala. Așa că, ce este al meu, din toate acestea?”

Maestrul, stand răbdător, înțelegând, cu adevărat înțelegându-i frustrarea, spuse: „Sally, la asta tu trebuie să răspunzi, nu eu. Ce este al tău, este al tău și doar tu poți să descoperi asta. Deci, dragă Sally este timpul să pleci, vreau să mă bucur de micul dejun și te rog nu veni pana când nu-ți răspunzi la întrebarea ce este al tău. Și să nu revii până atunci”.

Draga cititorule, exista o imensă energie zgomotoasa peste tot, la un nivel fără precedent în istoria moderna. Este zgomot venind de peste tot, și voi trebuie se va descurcați cu el în fiecare zi din momentul în care vă treziți dimineța.

Câteva din energiile zgomotului vin chiar de la Pământ, de la natura și copaci, dar acest zgomot este în general în rezonanta cu voi. Dar sunt multe alte energii care nu sunt în rezonanta, mai ales dacă permiteți iluminarea și ați devenit mai senzitivi, și veți simți aceste lucruri mai mult decât oricând.

De exemplu, voi simțiți traficul. Da, el face un zgomot fizic ce vine de la rularea motoarelor, a roților pe carosabil, dar voi de asemeni simțiți și tensiunea celor care conduc mașinile. Exista tensiunea datorată blocajelor în trafic, sau a așteptării la semafoare, ei gândesc mai mult ca oricând, și gândurile lor nu sunt chiar liniștite sip line de bucurie. Gândurile în general sunt legate de grijile zilnice, proiectele pe care trebuie să le ducă la îndeplinire, emoții legate de relațiile cu

ceilalți. Când puneți toate astea într-un blocaj în traffic, vă imaginați ce zgomot este? Într-adevăr, puteți sava imaginați, deoarece voi vă confrunțați cu asta zilnic.

Apoi mergeți la lucru într-un birou și exista zgomot de la colegi și de la toate echipamentele din birouri, pana și de la undele wireless. Există mai multe mașini și echipamente ca niciodată, și toate emit zgomot, chiar dacă nu-l auziți cu urechile voastre. Exista energia zgomotului în mâncare și în aerul din jurul vostru. Exista mai mulți oameni acum pe planeta cum niciodată în istoria Pământului nu au fost, ceea ce înseamnă că exista mai multă congestionare, mai mult zgomot uman și mental peste tot.

Energia zgomotului generează mai mult zgomot. Cu alte cuvinte, dacă sunteți înconjurați și copleșiți de energia zgomotului de la mașini, semnale electronice, ceilalți oameni, natura și toate aceste alte lucruri, atunci deveniți mai tensionați și este mult mai dificil să determinați ce va apatine și ce vine din afară. Deci, ce fac oamenii ca să acopere acest zgomot? Își pun căștile, asculta muzica, și aduc și mai mult zgomot peste zgomotul existent, care desigur, generează și mai mult zgomot. Și voi sfârșiți prin a avea o realitate foarte, foarte zgomotoasa, pana în punctul în care, ca și Sally, nu mai puteți discerne ce este al vostru și ce vine din afară. El intra în corp și începeți să simțiți în umeri, în spate, în burta, și inima, și curând nu va mai puteți auzi propriile gânduri și propriile sentimente.

Ar trebui ca atunci când oamenii merg noaptea la culcare, să transeanda nivelul zgomotului. Ei ar trebui să meargă în starea de vis departe de zgomot șiș a se odihnească cu adevărat. Dar acum, starea lor de vis este permanent despre zgomotul pe care încercați să-l îndepărtați. Chiar și atunci când dormiți este zgomot, uneori chiar mai zgomotos decât atunci când sunteți trezi. Zgomotul este peste tot.

Și, datorită programării hipnotice și condiționărilor, și datorită simplului fapt ca voi sunteți în mijlocul zgomotului, voi uitați ce este al vostru și ce nu. Începeți să absorbiți totul, și apoi faceți tot felul de lucruri ciudate încercând să gestionați tot acest zgomot, mai degrabă decât să spuneți: „Nu este al meu”.

Asta nu înseamnă ca voi trebuie se va desensibilizați, sau să puneți o barieră de lumina alba în jurul vostru, pentru că nu este natural. Doar trebuie's ava amintiți ce este al vostru și ce nu este.

Luați-vă timp pentru voi înșivă sa petreceți în natură. Petreceți

timp cu oameni care au rezonanță cu voi, spirite înrudite. Și apoi alegeți ce vă aparține și ce nu. Vei fi surprinși să descoperiți că peste 95% din gândurile care vă trec prin minte și sentimentele din corpul vostru sunt de fapt ale voastre. Atunci puteți pur și simplu să alegeți ce vreți și să lăsați tot restul zgomotului să dispară.

POVESTEA 16.

Delfinul

Inspirat de cineva cu o mulțime de probleme...

Maestrul stătea sub o umbrelă, bucurându-se de atmosfera liniștită și răcoroasă de pe plajă. În această frumoasă după-amiază însorită, el cioplea o bucată de lemn adusă de valuri, sculptură ce semăna cu un delfin. Maestrului îi plăcea să cioplească în lemn, și și-a petrecut multe ore pline de bucurie creând frumoase sculpturi mici. Mai devreme sau mai târziu, el oferea aceste sculpturi unora dintre studenții săi ca o aducere aminte a unor lecții speciale, pe care ei le-au experimentat.

Deci nu a fost o surpriză, stând în scaunul său confortabil, cu un Mai Tai și micul delfin, că a văzut-o pe Stella, una dintre studenții săi, venind pe plajă. Ea mergea foarte repede și aproape că nu l-a observat pe Maestru; pur și simplu a dat din cap spre el și a trecut în grabă. Maestrul s-a oprit din cioplit și a spus: „Stella! Oprește-te pentru un moment. Ia loc și hai să vorbim puțin”. Amețită, ea se opri și se uită la Maestru. Dar, fiind într-o astfel de stare agitată, pur și simplu nu a putut să ia loc.

Maestrul a spus: „Unde te duci atât de grăbită?” Ea a răspuns: „Maestre, nu vezi norii de acolo? O furtună se apropie”. Maestrul

a observat norii de furtună care erau la cel puțin 30 de kilometri distanță; el nu era îngrijorat. Apoi Stella a adăugat, „În plus, trebuie să mă pregătesc pentru cină”. Uitându-se la ceas, Maestrul a spus: „Dar Stella, e doar ora patru. Cina nu e înainte de ora la 06: 30 în seara asta. De ce atâta grabă?”

„Maestre”, a declarat Stella, devenind iritată de întrebările sale, „Am multe de pregătit pentru cină și nu vreau să mă prindă furtuna. Ca o chestiune de fapt, ar trebui să părăsești scaunul și să te duci la adăpost. Aceasta furtuna ar putea fi într-adevăr periculoasă”.

Maestrul a zâmbit și a spus, „Stella, oprește-te și respira adânc pentru un moment. Furtuna este încă departe, și eu chiar nu cred că va ajunge aici curând. De fapt, cred că se va îndrepta spre altă parte și nici măcar nu va ajunge deloc aici, Stella”, a adăugat el, Soarele strălucește, aerul este calm, și mai sunt două ore și jumătate înainte de cină. Oprește-te, relaxează-te, ia un Mai Tai. Ia-o mai ușor”. Stella era agitata și el știa deja că ea nu va accepta invitația. Era în natura ei să-și facă tot felul de griji.

„Stella”, a spus el. „Te-am urmărit și am observat unele lucruri. Eu pot vedea că, cu toate că studiezi și muncești din greu la toate aceste lucruri spirituale, tu ești mereu stresată, este mereu îngrijorată de ceva. De ce asta?” Stella se simte încă neliniștită și voia să-și continue drumul, dar nu a vrut să fie nepoliticoasă cu Maestrul. „Ei bine, Maestre”, a răspuns ea, „Întotdeauna este ceva de care să-mi fac griji. Dacă nu mă ocup de lucruri sau nu gestionez totul în mod corespunzător, ar putea să se năruiască totul. Dacă nu plec acum, aș putea fi prinsă de furtună și as putea să mă îmbolnăvesc. Dacă nu pregătesc acum totul pentru cină, ceva s-ar putea întâmpla și as putea întârzia. Și atunci nu as obține o bulina albă”.

Maestrul a răspuns: „Stella, îți faci griji cu privire orice! Îți faci griji chiar și cu privire la cancer”. Stella era puțin luată prin surprindere, pentru că nu a mai vorbit despre asta cu nimeni. „Dar în familia mea cancerul își face de cap, ceea ce înseamnă că există o șansă foarte bună să-l fac și eu”.

„Stella”, a spus Maestrul: „Îți faci griji în legătură cu banii”. Acum, ea chiar era foarte supărata, „Asta pentru că nu-i am! În mod constant încerc să găsesc soluții pentru a plăti chiria, pentru a plăti aceasta școală proasta, pentru hrana, pentru totul. Bineînțeles că am griji cu privire la bani. Trebuie să am!”

Maestrul a continuat: „Tu ești mereu îngrijorata de gândurile tale, întotdeauna încerci să gestionezi gândurile din mintea ta”. Stella a răspuns: „Da, bineînțeles că încerc să gestionez gândurile mele! Altfel, așa avea atât de multe gânduri negative care vin și apoi lucruri negative încep să se petreacă. Deci, da, trebuie cel puțin să încerc să controlez mintea și gândurile mele”.

Maestrul inspiră adânc. „Stella”, a spus el, „Îți faci griji cu privire la atât de multe lucruri care foarte probabil nici nu se vor întâmpla; de fapt, ele nici nu se vor întâmpla. Eu cred că de fapt îți place să te îngrijezi. A devenit modul tău de viață și tu pur și simplu nu știi nimic altceva”.

Stellei într-adevăr nu i-a plăcut acest ultim comentariu. Ea era obișnuită ca oamenii să o compătimească spunând lucruri de genul, „Oh, săraca de tine. Ai o viață atât de grea, lucrurile sunt atât de dificile pentru tine”, iar acum Maestrul spunea că de fapt, ei îi place toată aceasta îngrijorare. Nu avea niciun sens. Pierduse deja prea mult timp cu această conversație ridicolă și era gata să se întoarcă atunci când Maestrul a spus, „Stella, este un tip de dependență compulsivă să-ți faci griji mereu cu privire la ceea ce nu este de fapt acolo. Este într-adevăr o pierdere de timp și, mai mult decât orice, te ține blocată în gândurile tale, mereu să gândești și să te îngrijezi în legătură cu orice, pentru că tu crezi că așa trebuie. Crezi că modul în care gestionezi ține totul împreună”.

Deja Stella era chiar supărata pe cu Maestru pentru ca a vorbit așa cu ea. Maestrul putea vedea că ea era încordată și a spus, „Stella, ești în gândurile tale tot timpul. Chiar dacă noi, în această școală, vorbim în mod constant despre conștiință, tu ești mereu în capul tău. Gândurile pot fi foarte înfricoșătoare și ele te pot face să devii nevrotică, așa cum ești uneori”. Ea se încruntă, dar Maestrul a continuat.

„Stella, iată diferența dintre gânduri și conștiință. Gândurile te vor pune pe o cale foarte liniară și îți faci griji în legătură cu totul. Ele te fac să te îngrijorezi în legătură cu cancerul, cu banii, despre faptul că întârzii cu cina – despre orice – și acest lucru limitează foarte mult realitatea. Dar, conștiința, conștientă, este total diferită. De exemplu, eu nu mi fac griji cu privire la faptul că furtuna este acolo, pentru că eu sunt în conștientizare, care este foarte diferită de gândire. Fiind în conștientizare înseamnă că nu mă gândesc la următoarea furtună care s-ar putea să vină, deloc. Poate veni sau nu. S-ar putea să mă plouă, dar eu cred că nu. Nu mă va ploua, nu pentru că voi forța norii să meargă în altă parte, ci pentru că sunt pur și simplu în conștientizare, mai degrabă decât să-mi fac griji. Tu, Stella, gândești tot timpul. Și toată energia din spatele gândirii te determina să fii prinsă în mult mai multe furtuni decât ai avea vreodată nevoie”.

Stella asculta acum, în ciuda anxietății ei, iar Maestrul a continuat: „Sunt continent și chiar acum conștiința este că există o furtună; ea poate sau nu să mă afecteze. Conștientizarea nu este îngrijorare cu privire la aceasta, ci mai degrabă înțelegerea că eu sunt absolut mereu în locul potrivit, *indiferent ce se întâmplă*. Și asta, Stella, este diferența. Îți faci griji că se va întâmpla din cauza gândurilor tale. Eu sunt în conștiința totală, fără să mă îngrijoresc de ceea ce s-ar putea întâmpla, și de obicei, nu se întâmplă. Prin însăși faptul de a încerca să controlezi gândurile tale, tu aduci de fapt energii care provoacă o mulțime de conflicte, stres și furtuni în viața ta. Eu nu sunt pur și simplu în asta.

„Tu crezi, Stella, că viața mea este bună pentru că eu sunt maestrul. Crezi că sunt sfânt și că sunt suficient de puternic pentru a împinge furtunile departe; că eu lucrez ca să am abundență și ca desigur, am gânduri care evita cancerul, dar acest lucru nu este deloc adevărat. Nu am nevoie să fac nimic din toate astea. Nu este nevoie să mă gândesc să evit cancerul, să am abundență, să mut furtuni sau orice altceva. Eu sunt conștient. Eu sunt Ceea ce sunt. Eu Exist. Sunt aici chiar acum, într-o mare varietate de potențiale, dar eu nu mă gândesc la ele. Și, într-un fel, totul pare să lucreze”.

Maestrul se opri o clipă, urmărind reacția Stella. El a putut vedea că o parte din ea începea să înțeleagă că ea într-adevăr ar putea să trăiască și să fie liber. El a continuat: „Știi, Stella, avem un semn în Clubul Maeștrilor Înălțați. El atârna deasupra ușii la Camera Comediei. Și da, avem o cameră a Comediei, pentru că fiecare maestru ascensionat a mers ca un om mai înainte, a trecut prin însăși lucrurile prin care treci tu acum, și-a trecut peste ele. Apoi noi mergem și spunem povești în Camera Comediei despre nevroze, temeri și limitări, și ele sunt cu adevărat amuzante. Oricum, a spus Maestrul: „E un semn frumos deasupra ușii care pur și simplu spune: „. Totul funcționează”.

„Vezi tu, Stella, totul funcționează afară, și asta e gluma. Grijile omului, cu privire la toate aceste lucruri, sunt pentru că ei sunt în afara conștientizării, în afara conștienței și sunt în gândurile lor. Ei uită că totul funcționează, și nu doar pentru Maeștrii Ascensionați; mai devreme sau mai târziu, funcționează pentru toată lumea, în cazul în care ei permit acest lucru. Știu că e greu pentru un om, pentru că ei se simt asaltați de o mulțime de lucruri, cum ar fi faptul că ar putea face cancer sau altele. Dar, dacă sunteți în cunoștință; dacă vă aflați în conștiență în acest moment, aceste lucruri, probabil, nu se vor întâmpla.

„Totul funcționează. Ca o chestiune de fapt, ea a funcționat deja, pentru că timpul și spațiul sunt o iluzie. Nu există nici trecut și nici viitor. Ești tu în Sala de Comedie a Clubului Maeștrilor Ascensionați, spunând glume despre momentele când te îngrijorai despre lucruri, cum ar fi furtuni, care nu apar niciodată, ca întârzii cu cina, și cine știe de ce boala te îmbolnăvești. A funcționat deja. Tu ești deja acolo”.

Maestrul s-a oprit și a respirat adânc. „Ai putea fi doar cu asta, Stella? Poți să eliberezi îngrijorarea? Ai putea să ieși din acel tipar? Ai putea să oprești atragerea acestor energii în viața ta? Știu că este un pas foarte îndrăzneț, dar ai putea pur și simplu să-ți permiți să știi ca totul a funcționat deja?”

Stella, uitând cu totul despre furtuna, a contemplat întrebarea Maestrului. Dintr-odată, ea a respirat adânc și a spus: „Mă voi gândi la asta, Maestre. Dar, chiar acum, am să mă pregătesc pentru cină”.

„Dar, înainte de a pleca”, a spus Maestrul, „Lasă-mă să-ți dau această mică sculptură pe care am făcut-o. Observa că delfinul are un mic zâmbet pe fața sa; asta pentru că este liber. Delfinul doar înoată în ocean, nu are grija de unde va veni următoarea hrană, nu are grija de moarte sau de a se pierde. El doar înoată în ocean, se joacă cu alți delfini și se bucură de acest moment. Stella, la un moment dat, tu ai fost acest delfin, și vreau să spun asta literalmente. Cu mult timp în urmă, când ai venit prima dată pe Pământ, ai fost un delfin, pur și simplu bucuros să fii în experiența de viață și în biologie. Îți dau darul acestui mic delfin sculptat pentru a-ți aminti cine ești cu adevărat: o ființă liberă în experiență”.

Stella a mulțumit Maestrului și s-a grăbit, eliberata pentru a fi în cele din urmă capabilă să pregătească cina.

* * *

Draga prietene, totul funcționează. Doar să știi asta. De ce tot stresul? De ce să vă faceți griji cu privire la furtuni, care nu vor veni niciodată, probabil? De ce să vă faceți griji cu privire la abundenta, grija care într-adevăr te duce în lipsă? De ce să vă faceți griji cu privire la bolile care probabil nu se vor manifesta?

Uneori, oamenii se pun în situația de a trece prin experiențe ciudate, cum ar fi să facă cancer, dar de ce? Motivul se datorează faptului că, prin această experiență, ei învață despre frumusețea vieții. Atunci când pierd viața, ei pot experimenta în cele din urmă frumusețea ei. Dar, nu trebuie să o faci în acest fel. Nu trebuie să-ți stabilești experiențe dure și dificile în viața ta. Nu ai nevoie să simți lipsa, în scopul de a înțelege abundenta. Acele zile au trecut.

Este cu adevărat un progres atunci când un om poate trece de la mentalitatea de gândire în conștientizarea simplă. Așa cum Maestrul i-a spus Stellei, a gândi la orice limitează potențiale și energiile. Maestrul este în conștiință, mai degrabă decât de gândire, și este o diferență uriașă.

În conștientizare, nu sunteți îngrijorați de furtună; în gândire,

ești îngrijorat „este furtuna care vine? Va inunda oare casa mea? Voi fi lovit de fulger?” Energiile sunt atât de diferite. Maestrul conștient observă furtuna și continuă să cioplească, făcând mici delfini pentru studenți.

În conștientizare, gândurile pot fi încă acolo, pentru că exista și acel „și”. Dar când vii la conștientizare – „Eu sunt Cel Ce sunt, Eu Exist; Acum am de gând să mă distrez” se schimbă toate tiparele și dinamica; se schimbă energia care vine la tine. În conștientizare, ești pregătit să aduci mai multă energie fără grija că-ți va arde corpul sau mintea. Nu e nevoie să o filtrezi sau să o mai limitezi; sunteți pregătit pentru ea, iar energiile se realiniază și se deplasează pentru a facilita acest lucru.

Total funcționează. Este fără efort. Nu este necesară nicio muncă sau gândire. Este vorba de permitere.

Maestrul cioplește în continuare pe plajă, nu este îngrijorat de furtuni sau de cina, sau chiar cum merge școala lui, căci nu este nevoie. De ce să vă faceți griji și stres? Pur și simplu lăsați energiile să vină pe măsură ce răspund conștiinței. În loc de a fi nevoie să le gestionați și să vă faceți griji cu privire la tot ceea ce este, Maestrul Permite. Prin urmare, energiile sunt în mod natural în aliniament, venind pentru a servi Maestrului în funcție de gradul de conștientizare.

Draga prietene, lasă energia să vină la tine, în viața ta – blândă, frumoasă energie – fără forță. Nici măcar nu are o sarcină pozitivă sau negativă; este doar energie care vine, umple corpul și mintea, venind în toată viața ta. Nu lăsa ca ceva să o țină în loc, la fel ca Stella, cu toate temerile ei. Să nu existe nicio rezistență; niciun „dacă”, sau „dar”; nu te întreba dacă ești demn. Sigur că ești demn! Să nu ai grija că ai putea face ceva rău cu ea, fără grija că ai putea priva pe altcineva de ea; exista o abundență de energie pentru toată lumea. Doar respire profund și Permite-i să vină la tine.

Nu vă faceți griji nici măcar cu privire la ceea ce aveți de gând să faceți cu toată această energie. Doar înotați în ea, dansați cu ea, simțiți-o, experimentați-o. Maestrul Permite energiilor să vină, fără a avea grija despre ce să facă în continuare, pentru că totul funcționează.

Aceasta este libertatea, de altfel. Libertatea este să lași energia sa vina în viața ta și să te servească; nu prin cerere sau manipulare sau forță, ci prin Permite-re.

Maestrul încerca să o ajute pe Stella să înțeleagă că, atunci când te gândești în mod constant și te îngrijorezi de toate, tu limitează drastic energia care este disponibilă pentru tine. Ea este acolo, dar pur și simplu nu ești conștient de asta. Atunci când te gândești mereu la probleme și ceea ce vine în viitor și la lipsa de abundență și la ceea ce ar trebui să faci în viață, atunci nu ești conștient de energiile care sunt deja acolo. Este auto-limitare. Așa cum Maestrul a spus Stellei, puteți lăsa totul să curgă. Fii conștient, fii „Eu exist”, și apoi distrează-te. Și, dintr-odată, îți vei da seama cât de multă energie este acolo pentru tine; cât de multă a fost mereu acolo. Este a ta, fără munca de loc, fără efort sau gânduri, sau concentrare sau meditație sau orice altceva de genul ăsta. Trebuie doar să o Permiți și să o primești.

Semnul de la Clubul de Comedie al Maeștrilor Ascensionați, „Totul funcționează”, imaginați-vă că este în interiorul vostru. Totul funcționează, pentru că permiteți.

* * *

Stella a fost destul de iritatat pe Maestru pentru un timp; atât de iritata, de fapt, că a părăsit calea ca să-și facă și mai multe griji, doar pentru a dovedi că a făcut ceea ce trebuia să facă. Și-a spus sieși că Maestrul era doar un nebun bătrân, care nu a înțeles problemele ei, și că tot ceea ce a spus nu erau de fraze și clișee răsuflete. Dar, după câteva săptămâni, ea a gândit, „M-am săturat să toth fug de furtuni. M-am săturat să fiu mereu îngrijorata cu privire la boala sau următoarea problema fizica. Sunt atât de obosita sa mă îngrijoresc în mod constant în legătură cu orice”. În final, a admis ea însăși că a fost prinsă în joc. Era un fel de dependență, fiind mereu îngrijorata. Și, mai mult decât o dependentă, era o scuză pentru a nu fi cu adevărat în viață. A ajutat-o și faptul ca, în fiecare zi, ea vedea micul delfin din lemn pe noptiera ei, căci îi amintea să trăiască liber; că aceasta este doar o experiență și totul funcționează.

Într-o zi, în cele din urmă ea a prins curaj – sau poate a fost lipsa de mândrie – să meargă să vorbească din nou cu Maestrul. „Maestre”, a spus ea, „Ai dreptate. Toată viața mea, am fost atât de preocupată de a fi îngrijorată și stresată. Este chiar motivul pentru care am venit la această școală, dar a fost doar un alt mod de a mă concentra asupra stresului, pentru că am încercat să aplic principiile spirituale asupra fricii și stresului și grijii. Dar, în cele din urmă mi-am dat seama că am blocat curgerea energiei. Pur și simplu nu trăiam. Maestre, nu-mi pasă ce se va întâmpla, dar voi elibera toate astea. De fapt, eu chiar nu am atât de multe probleme, iar cele pe care le am sunt legate de alte persoane. Sunt gata să merg dincolo de toate acestea și să fiu un designer de energie. Sunt gata să trăiesc”.

Maestrul a zâmbit și a spus: „Te vei simți un pic ciudat acum. De fiecare dată când în mintea ta apar din nou problemele și grijile, va fi un pic ciudat la început, dar, respiri adânc și să în conștiință, mai degrabă decât în frică. Va fi nevoie de ceva curaj să ai încredere că totul funcționează”. Stella a răspuns: „Asta încă sună mai bine decât viața gri și plata pe care am trăit-o, plină de teamă și îndoială și lipsa. Maestre, de acum încolo, când vine frica, voi respira adânc și îmi voi aminti că totul funcționează”.

POVESTEA 17.

Sfârșitul caii

Inspirat de nenumărați căutători spirituali...

Maestrul stătea pe ramura unui copac, deghizat într-un corb mare negru. Maeștrii pot face acest lucru, desigur. Aceasta nu

înseamnă de fapt că preiau corpul biologic al unui animal; aceasta înseamnă că pot schimba forma energiei lor pentru a da iluzia observatorului uman că sunt altceva decât cine sunt cu adevărat. De fapt, adevăratul Maestrul înțelege că este o iluzie, indiferent dacă ei apar ca un om, ca un maestru îmbrăcat în hainele de maestru sau ca o mare cioara neagră stând pe ramura unui copac mort. Maestrul poate fi orice dorește și multe lucruri simultan.

Maestrul stătea uitându-se la copacul bătrân în timp ce studentul se apropie, mergând pe cărare. Numele ei era Margo și ea era foarte serios angajată în călătoria ei spirituală, probabil pentru că viața ei fusese atât de mizerabilă. A fost plină de abuz venind de la tot felul de persoane; plină cu zile și nopți de prea mult băut, care în cele din urmă a transformat-o într-o alcoolică; plină cu rușinea de a-și abandona proprii ei copii. A fost o viață atât de nenorocită, încât, în cele din urmă ea a simțit că nu ar exista alta alegere în afara acestei cai spiritual.

Margo a lucrat din greu, a studiat din greu, și a fost de fapt unul dintre cei mai buni student ai Maestrului. Dar acum a venit momentul evaluării situației în care se afla. Ajunsese într-un moment al căii în care mulți alții s-au oprit înaintea ei. Mergând încet a ajuns la un semn și s-a oprit. În timp ce privea în jos a văzut cranii și oase ale altora care au murit când au ajuns în acest punct, știa că era mai mult decât un semn; era fost un mesaj important, un punct de separare. De asemenea, ea și-a dat seama că ea nu putea vedea în față dincolo de semn, căci nu era nimic altceva decât o ceață groasă, care întuneca complet calea. Ea știa că și aceasta avea o semnificație.

Margo a citit mesajul de pe semn și a respirat adânc, întrebându-se ce însemna pentru ea. Semnul avea un simplu cuvânt pe el: „Iartă”. Asta a fost tot. Acest lucru a adus o mare cantitate de emoție și tristețe în Margo, pentru că știa că și ea a rănit pe mulți, mulți alții în viața ei. A respirat din nou adânc și a simțit ce înseamnă acest cuvânt „iartă”, pentru ea, și știa că trebuia să se întoarcă. Nu putea merge mai departe, până când nu a primit iertarea de la toată lumea pe care a rănit-o vreodată, și erau mulți.

Cu o inimă grea Margo a făcut cale întoarsă și s-a întors în orașul ei, înapoi la toți oamenii cu care ea avusese vreodată, să zicem, o relație energetică dezechilibrată. Pentru următorii trei ani și jumătate, ea a bătut la uși, a dat telefoane, a avut multe întâlniri înlăcrimate cu cei pe care ea i-ar fi lezat, cerând iertare pentru ceea ce le-a făcut. Cei mai mulți au fost un pic șocați și confuzi atunci când ea i-a abordat mai întâi. Unii chiar au întrebat: „Pentru ce vrei să te iert?”, și atunci ea a trebuit să aducă toate acele amintiri întunecate, îngropate și foarte înfricoșătoare a ceea ce făcuse.

Cei mai mulți oameni au fost dispuși să o ierte fără să se gândească de două ori cu privire la aceasta. Unii chiar au considerat că cererea sa de iertare a însemnat că au câștigat în cele din urmă. Și da, pentru unii a fost, de asemenea, un pic de alimentare cu energie și joc de putere.

Câțiva oameni au considerat că este foarte, foarte greu să o ierte pe Margo. Una dintre acestea a fost fiica ei, care, din cauză că avea o mamă care era în mod constant în stare de ebrietate, a trecut prin multe dificultăți, crize și provocări ale ei proprii. Fiica s-a simțit singura și abandonată, și într-adevăr, ea a *fost* abandonată, și ar fi trebuit să treacă mai mulți ani înainte ca ea să fie în stare să o ierte pe mama ei. Chiar și atunci, nu ar fi fost o adevărată iertare. Ar fi fost mai mult milă și rușine pentru mama ei, mai degrabă decât o eliberare adevărată a energiilor.

O altă persoană, căreia i-a fost dificil să o ierte pe Margo a fost unul dintre foștii ei soți. El a fost de fapt foarte, foarte abuziv cu ea și a folosit-o pentru scopuri proprii și de hrănire cu energie. El a descoperit că este dificil să o ierte, pentru că cârligele sale energetice erau încă înfipse în ea. El încă se hrănea energetic din ea, încă o manipula prin copiii lor, dar în cele din urmă, chiar și el a iertat-o și practic lăsat-o să plece.

În cele din urmă, după trei ani și jumătate de cerșit iertare, Margo s-a întors pe calea spirituală din nou. Ea a revenit chiar în locul în care călătoria ei se oprișe și, încă o dată, ea a văzut semnul care pur și simplu spunea: „Iartă”. Maestrul era acolo, încă o dată deghizat ca un

corb negru așezat pe ramura unui vechi copac mort. În timp ce Margo se uita la semn și se întreba dacă a obținut cu adevărat iertarea pe care a cerut-o, corbul scoate un strigăt foarte puternic.

Margo privi înainte și văzu ca drumul era tot întunecat de ceata așa că-i era imposibil să spună ce urmează. Era o prăpastie? Un zid de piatra? Ce urma? S-a așezat la picioarele semnelui și caută în sine însăși un răspuns. „Ce ar trebui să fac? Am primit cu adevărat iertarea pentru tot ce le-am făcut celorlalți? „Margo a stat aici două zile pline fără să mănânce, fără să bea sau să doarmă, încercând să înțeleagă de ce ceata era încă acolo și de ce avea încă un sentiment nedefinit legat de aceasta întreaga problema a iertării.

Când era aproape deliranta datorită faptului că nu a mâncat și nu a dormit, răspunsul, dintr-odată a venit. Știți cum este; răspunsul vine când sunteți obosiți, dezorientați, poate chiar în delir, pentru ca astfel el poate trece prin valul gros al minții. Când acest val este slăbit, răspunsurile pot veni atât de puternice și clare încât nu exista îndoială. Te poți îndoi mai târziu, dar în acel moment știi în mod absolut ca acesta este răspunsul.

Ce a realizat Margo în acel moment era ca cuvântul „Iertare” de pe acel semn, nu era despre a obține certarea de la ceilalți. Era despre iertarea pe care Margo trebuia să și-o acorde sieși, și aceasta era ceva ce era foarte greu de realizat pentru Margo. Într-un anumit fel i-a fost mai ușor să se întoarcă și timp de trei ani și jumătate să reviziteze pe toți cei cu care a avut relații și cărora le-a greșit. Asta era mai ușor în comparație cu iertarea de sine. Încă odată corbul cel mare și negru cocoțat într-un copac a strigat, confirmând că era absolut adevărat. Era vorba despre iertarea de sine.

Metaforic vorbind, Margo încă mai sta sub semn întrebându-se, „Cum să iert? Ce să iert?”

* * *

Draga cititorule, aceasta este povestea voastră. Ați curățat atât de multe lucruri în viața voastră. V-ați întors emoțional și alte ori literalmente ca să compensați și eliberați. Ați făcut asta pec ale, și acum Maestrul striga și spune, „Este timpul să vă iertați *pe voi înșivă*”.

Pana azi, Margo nu a înaintat. Pentru ea calea este încă învăluită în ceata, pentru ca ea se simte confuza, neștiind ce se afla în dincolo de

iertare.

Dar eu sunt fericit să împărtășesc cu voi ce se afla dincolo de semn. Este *pragul*, ultimul pas spre iluminarea întrupată, și nu este deloc ceea ce presupuneți voi că este.

Ce urmează este intrarea, calea de acces, punctul de trecere. Dar înainte de a trece prin el, trebuie să fii iertat total și necondiționat. Eu o numesc iertare necruțătoare, căci nu există nicio iertare parțială sau incompletă de aici încolo. Nu există niciun „un fel de „iertare. E totul sau nimic.

Iertarea neiertătoare înseamnă că nimic despre tine este lăsat neatins. Craniile și oasele pe care Margo le-a observat sub semn erau rămășițe ale celor care nu au putut merge mai departe; care au fost induși în eroare de întregul concept de iertare adevărată. Nu este vorba despre ea alții să te ierte pe tine; asta contează puțin, sau chiar de loc. Nu este vorba despre voi să-i iertați pe alții, chiar dacă este vorba despre părinți, sau copilul interior, sau profesori rai, parteneri rai sau oricine altcineva. Iertându-i pe alții este lipsit de sens atunci când ajungi în acest punct. Este vorba despre iertarea neiertătoare, iertarea inexorabila fata de tine însuși.

Poate că simți ca deja ai făcut asta. Poate că simți că ai învățat să te iubești pe tine însuși și ai trecut peste problemele cu tine însuși. Aș răspunde că ați văzut doar câteva din ceea ce ar putea fi sute sau mii de straturi. Ați învățat se va adaptați pentru a supraviețui. Ați învățat se va iertați suficient, astfel încât să nu vă chinuiți singuri. Dar, dragă prietene, există atât de multe care se află încă dedesubt, încă neiertate.

Veți continua să acumulați vina zilnic, chiar dacă nu sunteți conștienți de acest lucru. Este acolo sub forma judecăților limitatoare și a ezitărilor. Este acolo în modul în care te descurci cu tine însuși energetic; cu alte cuvinte, energiile pe care le permiți în corpul și în viața ta. Este acolo, în modul în care îți strălucești lumina în jurul altor oameni și în modul în care încerci să te conformezi sau să fii normal, să fii potrivit.

Dragă prietene, iertarea neiertătoare nu mai permite acest lucru. Nu te mai poți ascunde, nu mai oți da înapoi, nici să te privezi pe tine însuși de nimic. În acest punct de pe cale, când vezi semnul care

spune: „Iartă”, înțelege că merge mult dincolo de acest lucru numit dragoste, chiar și de iubirea de sine. Iubirea este un lucru uman atât de frumos, dar, spiritual vorbind, este mult mai „sub” iertare. Cu alte cuvinte, cu mult mai mult decât pur și simplu a te iubi pe tine însuși, trecând acest prag este despre iertarea neiertătoare.

Din fericire, această iertare nu este ceva la care trebuie să lucrați pas cu pas, punct cu punct, problema cu problemă. De fapt, este chiar invers, pentru ca odată ce ai pășit prin acea ușa, va veni peste fiecare parte din voi în modul cel mai inexorabil și complet pe care ți l-ai putea probabil imagina. Amintiți-vă, de asemenea, că acest lucru, iertarea aproape brutală și inexorabilă este acolo, în cea mai mare iubire, compasiune și serviciu pentru voi. Nu este acolo că se va pedepsească pentru lucruri pe care le-ați făcut greșit, ci mai degrabă să îndepărteze, să curețe și să miște. Dar vor fi momente când veți simțiți ca și cum ați trece prin cea mai îngrozitoare furtună prin care ați trecut vreodată.

Sfatul meu este să dați drumul, să eliberați. Nu încercați să controlați sau să manipulați, și nu opuneți rezistență. Să se înțeleagă că această iertare neiertătoare va intra în fiecare parte din voi, și nu doar versiunea voastră care stă aici citind această carte. Acesta va veni în fiecare viață din trecut și fiecare experiență potențială din viitor. Acesta va fi o curățire incredibilă, copleșitoare, uneori dureroasă, dar frumoasă.

POVESTEA 18.

Templul

Bazat pe o poveste adevărată a unui Maestru Ascensionat...

Era târziu în noapte, când studentul a auzit o bătaie în ușă. Ea s-a trezit dintr-un somn profund, și pentru un moment, a sperat că a fost doar un vis. Dar bătaia a persistat. Un sentiment de groază a venit peste student, pentru că anticipase acest moment și se temea. A întârziat să se ridice din pat, în speranța că, bătaia era destinată ușii altcuiva. Dar nu, era destinată ei.

Ea a respirat adânc și a simțit un gol rece, în fiecare parte a corpului în timp ce se dădea încet jos din pat. În timp ce se îmbraca bătaia a persistat și acum știa că era într-adevăr, pentru ea. Nu era niciîndoiala și nici nu putea intarsia. A suflat în lumânare în camera ei, a coborât în liniște scările și a ieșit în aerul rece al nopții. Pentru o clipă, se gândea să o ia la fuga chiar acum, dar ceva a ținut-o pe drumul care ducea spre ușile templului.

Era în noaptea cu lună plină, și totul era liniștit. Huiduiala unei bufnite se auzi în depărtare. A străbătut curtea goală, uitându-se în depărtare, acolo unde trebuia să ajungă. Abia putea respira acum, gândindu-se la bătaia din ușă și ce a vrut să însemne.

În cele din urmă, după un timp ce-i părea a fi ore (dar au fost de fapt doar câteva minute), ea s-a apropiat de ușile mari de lemn ale templului enorm. Nu a văzut niciodată aceste uși deschise înainte, și nici nu văzuse vreodată pe cineva intrând în templu, dar știa că acest lucru s-a mai întâmplat. Acesta era momentul adevărului. Nu-i dăduseră niciun fel de instrucțiuni, dar era cunoscut faptul că aici, în Școlile Misterelor, atunci când auzi bătăi în ușă, era timpul pentru a merge la templu.

Acum, ea se întreba de ce nu era nicio instrucțiune. Cu siguranță era un fel de ceremonie importantă, încheierea multor capitol vechi, dacă nu chiar întreaga carte a vieții ei. Toți anii ei de studiu, toate necazurile și lacrimile, toate luptele au ajuns la un punct chiar aici și acum. Minte ei era plină de îndoială, palmele ei transpiraseră și respirația era scurtă, în timp ce se întreba ce ea ar trebui să facă în continuare. În anxietate ei, a uitat aproape tot ce a învățat de-a lungul anilor în Școala Misterelor, lucruri ca și cunoașterea și sincronicitatea și Permitearea, și doar stătea acolo tremurând.

Dintr-odată, ușile mari ale templului s-au deschis încet de la sine, ca prin magie. Ea se uită înăuntru și nu a văzut pe nimeni care le-ar fi putut eventual deschide. Totul era foarte misterios, intrigant și destul de înfricoșătoare, dar știa că era timpul să treacă pragul și să intre în templu. Știa că asta trebuia să facă.

Ea a fost în Școala Misterelor pentru o lungă perioadă de timp. Cu vreo douăzeci de ani înainte, ea a simțit nevoia și auzit chemarea interioară să vină la Școala Misterelor, și ea și-a abandonat copiii și soțul iubitor și bogat, pentru a-și urama chemarea. În școală, ea a învățat atât de multe despre viața, despre ea, despre călătoria ei și despre adevăratul sens al iubirii. Și acum, cu ușile templului larg deschise, chiar dacă nimeni nu era acolo să o salute, ea știa că era timpul. Nu era nicio ceremonie sau procesiune, doar ea, ușa templului și huiduiala bufniței.

Inspiră adânc, știind că era timpul să intre, dar acel prim pas a fost dificil. Își simțea picioarele grele, ca și cum ar fi fost turnate în beton. Ea abia putea să le ridice, abia își făcea curaj să pășească în interior, și încă o dată se întreba de ce nu a existat nicio instrucțiune sau informație cu privire la ce să se aștepte sau ce să facă. În cele din urmă a făcut primul pas și a intrat în templu. Pe măsură ce ochii i se obișnuiră cu întunericul, ea a realizat ca templul era imens. Era mult mai mare decât în interior decât părea să fie din exterior, și se întreba cum putea fi acest lucru. Cum a putea arăta o dimensiune pe exterior și de trei sau patru ori mai mare pe interior?

În timp ce se întreba acest lucru, ușile se închiseră singure cu un zgomot surd. Acum, nu mai exista nicio cale de întoarcere. Acum era doar ea, templul și Maestrul.

Studentul a respirat adânc și a încercat să se orienteze. Acum, când ochii ei s-au mai acomodat cu întunericul, ea putea vedea o figură umană în partea opusă, în capătul îndepărtat al templului, luminat vag doar de lumina lumânărilor. Ea știa că era Maestrul, și era timpul ei să se apropie.

Podeaua de piatră a templului era veche, dar curată. Tavanul era

imens și boltit, dispărând în întuneric. Ea a făcut primul pas pe podeaua rece și tare a templului și se întreba: „Cât de mulți alții au venit înaintea mea? Cât de mulți alții au stat aici, plin de groază și teroare, fără să știe ce să facă? Cât de mulți alții?” Încet, ea a mai făcut un pas și altul, foarte încet, auzind ecoul pașilor ei pe zidurile templului. Era atât de mare și gol, că fiecare sunet oricât de mic era amplificat în întreaga cameră.

Se simțea din ce mai îngrozita cu fiecare pas, dar a continuat încet, mișcata de un impuls interior. Era cunoaștere ei, cea care o convingea să mai facă un pas și apoi altul, încet, deplasându-se spre Maestru. „Nicio graba”, și-a spus. „Nicio forțare. Savurez fiecare moment”. Dar corpul ei nu răspundea cum ar fi vrut: genunchii îi tremurau și se simțea ca și cum urma să se prăbușească în orice moment. S-a oprit pentru un moment, a luat o altă respirație profundă pentru a se stabili, și a continuat călătoria lentă.

Apoi ea a început să dispere. „De ce au făcut acest drum atât de lung?”, se gândi ea. „De ce nu-l întâlnesc pe Maestru chiar în interior, imediat după ce am intrat pe ușa? Care este scopul acestui mers pe jos fără sfârșit?” Apoi, într-un moment de teroare, ea a crezut că”, Poate că acesta este un test. Poate că ar trebui să fac ceva sau să spun ceva aici”. Ea a devenit foarte confuză; își dorea atât de mult să facă ceea ce este corect încât au trecut-o sudori reci. Ea lucrase la Realizarea ei pentru vieți și vieți. Nu a fost doar douăzeci de ani în Școala misterelor; au fost vieți de lucru, studii și suferință; vieți de singurătate și durere; vieți în care s-a slujit pe sine. Nu voia să greșească acum, după tot acest timp.

Calea prin templu părea fără sfârșit și ea a continuat mersul pe jos încet spre silueta din umbră. Simțea privirea intensă a Maestrului, cu privirea concentrată asupra ei, urmărindu-l fiecare pas. Acest lucru o speria și o intimidă și mai mult. Își dorea atât de mult să i se fi spus ce să facă sau la ce să se aștepte, dar tot ce i s-a spus a fost: „Când auzi bătaia în ușa, e timpul tău”. Deci, ea a continuat, cu un pași ezitanți, unul după altul.

Acum, în această călătorie spre cealaltă parte a templului, era copleșită de multe, multe gânduri. Erau gânduri despre părinții ei și abuzul fizic pe care l-a îndurat ca tânără fată; gânduri despre propria

ei mânie și ura față de viață și fata de alte persoane; gânduri ale unora dintre cele mai întunecate momente ale ei, chiar și un moment în care a încercat să-și ia viața. De ce toate acestea vin înapoi la ea acum, în acest moment sacru și sfânt? Ea a încercat cu disperare să blocheze aceste gânduri din mintea ei – „Nu acum, nu acum” – dar au inundat-o. Poate că ea nu era atât de avansată pe cât credea. Poate că nu era într-adevăr pregătită pentru acest moment. Poate că a făcut o greșeală, dar nu mai era nicio cale de întoarcere acum. Asta era!

S-a gândit la singura iubire adevărată pe care a cunoscut-o vreodată cu adevărat, câinele ei. Ea a încercat să găsească dragostea în alți oameni, dar niciodată nu a părut să funcționeze. Cu toate acestea, câinele ei a fost atât de iubitor, atât de mult a servit-o. Lacrimile au apărut în ochi amintindu-și de el. „De ce”, se întreba, „cel pe care l-am iubit atât de mult, care îmi era atât de aproape, și spre care mi-am deschis inima, a murit atât de tânăr?” Avea doar unsprezece ani când câinele ei a murit. „De ce ar face Dumnezeu așa ceva?”, s-a întrebat ea de multe ori.

Iar și iar continua să meargă, cu pași lenti, prinsă mai mult ca oricând în barajul de gânduri care i-au cuprins mintea. S-a gândit la timpul când și-a părăsit soțul și copiii, și a simțit toată vina și rușinea. Ce făceau chiar acum? La ce se gândeau?” Cât de egoista am fost cu ei”, gândi ea. Ea a început să-și amintească viețile trecute, care au fost chiar mai neplăcute decât viața ei actuala; atât de multe vieți de căutare, abuz și negare. „De ce, oh de ce, toate aceste gânduri vin peste mine acum când sunt în templu apropiindu-mă de maestru?” Ea a vrut să țipe, dar, în schimb tuși. Sunetul a reverberat de pe pereți și parcă nu se mai sfârșea. Ea știa că Maestrul o urmărea, și se întreba dacă a făcut ceva greșit, dacă și-a arătat slăbiciunea. Dar a continuat să meargă, simțindu-se slăbită și obosită, și dorindu-și ca bătaia în ușa sa nu se fi auzit niciodată. Nu era o zi – sau noapte – potrivita pentru ea ca să se întâlnească cu Maestrul.

La aproximativ cinci metri distanță de Ființ care stătea în picioare în fața ei, se opri. Ce ar trebui să facă acum? A așteptat un semn de la maestru, un semn ce să facă, dar fața Maestrului era ascunsă în umbră. Nici măcar nu a putut spune dacă era un bărbat sau

o femeie. Simțind intensitatea energiei care venea de la Maestru, și-ar fi dorit să fie bărbat. Apoi se gândi: „Cât de nechibzuita că am avut aceste gânduri. Pun pariu că Maestrul le poate auzi, iar dacă Maestrul este o femeie, acum ar putea fi supărata pe mine”.

Ea a observat ca Maestrul purta o glugă și pelerină și, pentru un moment, era cât pec e să chicotească, „Ce clișeu – un templu, lumânări, mirosul vechi de tămâie și Maestrul cu glugă și pelerină”.

Făcu încă câțiva pași cu tot corpul încordat. De ce, oh de ce, nu i-au spus ce să facă sau cel puțin să-l fi dat niște instrucțiuni? De ce era atât de dificil? Nu ar trebui să fie aceasta o frumoasă ocazie plină de muzică și îngeri cântând, și flori și lumini peste tot? Dar nu, a fost doar acest templu vechi, gol și friguros, în care se afla doar Maestrul. Ea a simțit lacrimile care veneau, neștiind ce să facă și dacă face bine ce face. Era mai aproape de Maestru acum, și încă era atât de confuza cu toate aceste gânduri haotice prin capul ei. De ce acum? De ce vin acum aceste gânduri despre amintiri vechi, dureri și răni? Nu s-a străduit suficient să studieze și să le vindece pentru a scăpa de ele? Dar, iată-le aici. „Trebuie să fie un test”, gândi ea, „pentru a vedea dacă sunt vrednica, să vadă dacă pot gestiona această energie intensă”.

Ea a așteptat în tăcere; trebuia să spună ceva? Cum te adresezi unui Maestru? A vrut să strige: „Ce vrei de la mine? La ce te aștepți? Ce este acest joc?” Ea a făcut câțiva pași și simțea cum furia curgea prin fiecare parte a ei. De ce s-a alăturat acestei școli a Misterelor? De ce s-a supus acestor căi stupide?

A mai făcut câțiva pași și a îndrăznit să se uite în sus pentru un moment, dar în întuneric, nu a putut vedea fața Maestrului. Încă părea să fie doar o mantie cu glugă, peste o figură obscură.

Făcu încă câțiva pași, iar acum putea să simtă mirosul Maestrului. Era lumină, miros aromat și, fiind atât de aproape de Maestru, era un contrast foarte evident fata de propria ei apăsare. Lumina Maestrului era într-un puternic contrast fata de întunericul din ea.

Se opri din nou, fără să știe ce să facă. Dacă ajunge și îl atinge pe Maestru? Să spună ceva, sau să aștepte ca Maestrul să o salute? Se simțea confuza și furioasa. De ce nu i-au spus ce să facă?

În cele din urmă nu a mai rezistat și a izbucnit în lacrimi de înfrângere și rușine că nu-și putea controla emoțiile. Ecoul țipetelor ei au răsunat în templu, căzând pe pereți, podea și tavan ca și când ar fi suspinat în fiecare colț al masivului templu.

Cu lacrimile șiroind pe obraji, cu corpul care se simțea din ce în ce mai slab, în cele din urmă a căzut la pământ. S-a ghemuit pe podea ca un copil, și se tânguia ca și cum nu ar fi avut o vârstă. Ea plângea pentru că a eșuat acest test; plângea pentru că a fost depășită de emoțiile întunericii din viața ei; plângea pentru că pur și simplu nu știa ce să mai facă. Corpul o durea de atâtea suspine, ochii îi ardeau de lacrimile care șiroiau pe podea.

„Ce o fi gândind Maestrul? De ce nu se oferă să mă ajute? De ce nu vine cineva să mă ridice de pe podeaua rece, și să mă ducă departe de aici? Totul este atât de prostesc, de stupid, și părea să continue la nesfârșit, acest chin al gândurilor negre și sentimentelor de slăbiciune, vinovăție și rușine. A eșuat chiar aici, în fața Maestrului, toți acești ani, și toate studiile sale s-au irosit. „De ce eu?”, Gândi ea cu amărăciune. „De ce în această seară am fost aleasa? De ce am venit atât de aproape, numai pentru a eșua?”

În cele din urmă, după ce a plâns fiecare ultima lacrimă, după ce fiecare ultim gând de întineric i-a venit în minte, până când nu a mai rămas nimic, a respirat adânc. Încet, s-a ridicat de la podea și a decis, atunci și acolo, „Gata. Nu voi mai accepta nimic din toate astea, nici de la mine, nici de la Maestru, nici de la vreo Școală a Misterelor. Gata. Am terminat. Am terminat să mă mai simt în acest fel. Gata”. Și în acel moment, nu a mai avut nici o singură grijă pe lume. Nu-i păsa nici de moarte în acel moment, chiar dacă știa ce a simțit atunci când a încercat să-și ia viața atunci când era tânără. Nu, era diferit. Nu mai rămăsese nimic în ea, nicio emoție, nicio dorință, nimic. A spus pur și simplu: „Gata”. A fost predarea finală. Gata!

S-a ridicată în picioare, și-a îndreptat hainele, și-a șters ochii, astfel încât putea vedea din nou, iar acum se uită direct la maestru. Într-un fel, ea putea vedea mai clar decât înainte, și putea distinge conturul feței. Speriată de ceea ce a văzut, studentul s-a mutat un pic mai aproape. În acel moment, capul Maestrului s-a ridicat și s-a uitat direct în ochii ei – și dintr-odată totul a înmărmurit. Studentul se uita în ochii propriului ei Sine. Ea era Maestrul.

Nu era altcineva. Nu a fost un mare profesor sau o ființă înălțată. Era propriul ei Sine în tot acest timp. Aceasta era noaptea în care a trebuit să se confrunte cu teama de a se confronta cu propriul ei sine, de a fi în prezența Sinelui ei liber.

Nu e de mirare că s-a simțit atât de mica și slaba. Nu e de mirare că a avut toate acele gânduri negre și toate acele sentimente care au venit peste ea, pentru că fiind în prezența Sinelui ei Liber totul a fost luminat – toate încercările și necazurile, toată durerea, totul. Toate căutările și cercetările ei, toată anticiparea ca într-o zi îl va întâlni pe Maestru, toate secretele, anxietatea și îndoielile, întregul val de sentimente de nevrednicie, toată invazia amintirilor din trecut; și în tot acest timp, ea a fost Maestrul. A fost mereu acolo. Nimic de a realiza, nimic pentru a atinge. A fost atât de simplu ca apropierea Sinelui ei Liber.

Maestrul a fost întotdeauna acolo, așteptând. Maestrul nu trebuia să dea instrucțiuni sau să creeze lecții; a fost mereu acolo. Studentul a respirat adânc și a simțit conexiunea, familiaritatea cu ea însăși. Ea chiar a avut un mic zâmbet pe fața ei. Nu a existat niciun test; totul a fost adecvat. Și cel ce a bătut la ușa nu a fost unul dintre profesorii de la școală sau oricine altcineva. Era Sinele ei Liber, întâmpinând-o. Era timpul.

Ea stătea acolo privind cu uimire la frumusețea propriului ei Sine. Încă nu putea vedea detaliile faciale, dar putea simți cu siguranță energia, iubirea, acceptarea și iluminarea Sinelui ei.

Apoi a auzit un sunet, sunet care nu era acolo când a intrat în templu. Era un sunet familiar, vechi, și totuși nou... Inspiră adânc și ascultă cu atenție. Erau două tonuri profunde, rezonante, sunând din nou și din nou.

Boom, Boom.

„Ce este?” gândi ea. „De ce îmi pare atât de familiar? Știu că am mai auzit acest sunet înainte. „Pare că vine de la Maestru, de la Sinele Liber, dar părea de asemenea, să vină din interiorul ei. „Poate ca sunetul a fost aici când am intrat prima dată în templu, dar nu l-am auzit pentru că eram atât de nervoasă”, gândi ea. „Dar acum este atât de clar și prezent. este oare?” În timp ce asculta cu atenție, îl simțea din ce în ce mai familiar. Avea două note, un ritm frumos și simplu, și era în mod constant acolo, sunând din nou și din nou.

Apoi își aminti. „Ah, știu aces ton! Nu sunt bățiile inimii mele; este ceva dincolo de asta. Este „Eu sunt”. Este acea reamintire constantă, care a fost mereu, mereu acolo. *Boom, Boom. Eu sunt.* Altceva nu contează. Nici trecutul meu, nici viitorul meu. Eu sunt. Eu Exist, și întotdeauna am știut acest lucru. Ni s-a vorbit despre asta în Școala Misterelor – despre Eu Există – dar niciodată nu l-am auzit. Era doar una dintre multele fraze. Dar acum am înțeles cu adevărat. *Eu Exist. Boom, Boom.*

„As putea fi moarta chiar acum, pentru tot ce știu. Aș fi putut muri pe podeaua acestui templu și să-mi părăsesc corpul meu fizic. Aș fi putut trece dincolo cu cinci minute în urmă, atunci când m-am prăbușit. Cine știe? Nici măcar nu mai contează. Dar adevărul este ca Eu Exist. Sunt etern. Eu sunt Ceea ce sunt.

„Eu Exist! Ai auzit asta, ziduri ale templului? Ai auzit? Eu sunt Ceea ce sunt! Eu Exist! Ai auzit acest univers? Oh, universule, cât am strigat la tine și tu păreai că nu m-ai auzit niciodată. Ei bine, universule, Eu Exista! Nu-mi pasă dacă ești sau nu acolo, *Eu Exist.*

Boom, Boom.

„Și voi amintiri, voi amintiri vechi și întunecate, Eu Exist. Sunteți doar o amintire. Eu Exist, și asta e tot ce contează. Eu Exist, și voi continua să exist. Voi continua să experimentez. Voi continua să am cunoașterea mea. Eu sunt Ceea ce sunt. Sunt Sinele meu Liber și mereu am fost. Eu sunt propriul meu Maestru; ce prostie că m-am uitat la alții. Eu sunt Cel Ce sunt, curgând și curățând fiecare parte din mine.

„De ce mi-a trebuit atât de mult timp pentru a Realiza? De ce nu a venit bătaia în ușa cu mult, mult timp înainte? De ce am fost în această Scoală a Misterelor timp de douăzeci de ani? „Apoi, a râs odată cu venirea răspunsului: „Pentru că am crezut că acolo trebuie să fiu, pentru că așa am ales. Am crezut că acesta este modul în care trebuie să fie făcut”.

Boom, Boom.

Stând acolo cu ea – cu Sinele Maestru – studentul a râs, gândindu-se la toate meandrele din căutarea ei, toate experiențele sălbatice și gândurile nebune, toate iluziile de separare. Ea a zâmbit, știind că în cele din urmă, în cele din urmă a ajuns la iluminare. Nu a fost nimic din ce credea că este. Nu au existat curcubeie și unicorni și vată de zahăr. A fost doar un mare templu, vechi, puturos, tămâiat. Ea a crezut că o să fie plin cu ceremonie și alți oameni, dar a fost doar întâlnirea ei cu sine însăși, în cele din urmă realizând „Eu sunt Cel Ce sunt”, în cele din urmă doar Permiterea.

Boom, Boom.

Ea a râs din nou, gândindu-se cât de greu a făcut să fie, și de asemenea, cât de minunat a fost. Apoi s-a gândit: „As schimba ceva, acum că am permis Maestrului să fie aici cu mine? As schimba ceva din călătoria mea? „Imediat a știut răspunsul. „Nu. Aș fi vrut totuși să-mi dau seama că Maestrul a fost întotdeauna aici. Aș fi vrut să-mi fi permis să știu, nu contează cât mi-ar fi luat căutarea, chiar și până în punctul de a-mi pierde propria viață, să știu că Maestrul era chiar aici. Ah, ce joc a fost, pretinzând că Maestrul era altcineva sau în altă parte”.

Și a râs și mai mult. „De ce am făcut totul atât de dificil pentru mine? De ce am cheltuit atâția bani pe această Scoală de doi bani? De ce, oh, de ce, m-am simțit atât de vinovată în legătură cu atât de multe lucruri. Emoțiile umane care au ajuns să fie cele mai rele emoții – vinovăția și rușinea – dar cred că a fost un fel de a mă distra cu ele. Totul a fost cu adevărat creația mea; nu a existat nimic sau nimeni altcineva care să mi-o impună”.

Boom, Boom.

Apoi s-a oprit pentru o clipă și a exclamat: „Sper că nu sunt moarta!” A respirat adânc, a simțit viața în corpul ei și a realizat, „Nu, nu sunt moarta; Acum am să ies și să învăț acest lucru! Trebuie să spun celorlalți studenți, Eu exist! Am să-i spun familiei mele Eu sunt Cel Ce sunt! Am să încep o școală pe cont propriu. Am să scriu o carte. Am să predau clase. Eu...” Dar și-a dat seama și a început să râdă, „Oh, taci din gură! Da, așa putea face asta, dar ei nu ar auzi. Eu n-am auzit; de ce pentru ei ar fi diferit? Aș putea merge să predau un fel de vindecare, dar ei chiar vor să se vindece? Aș putea merge să predau propria mea formă de „Zece pași simpli pentru Măiestrie”, dar eu nu cred că ei sunt într-adevăr în căutarea a zece pași simpli. Zece pași dificili, poate. Asta e ceea ce ei doresc cu adevărat, dar nu va merge o astfel de broșură”.

Inspiră adânc și zâmbi, „De ce nu mi-au spus?” Apoi își aminti că i s-a spus, dar ea pur și simplu nu a fost în stare să audă. Ea a găsit toate motivele și toate scuzele de sub soare pentru a evita propria iluminare. Oh, ea a devenit furioasă pe profesori, pentru că a crezut că I se ascunde ceva important de la ea. Ea ar fi vrut să i se ofere răspunsurile și calea și cheile iluminării. Și-a amintit dezbaterei îndelungate cu unii dintre profesorii ei, atunci când ea a cerut, „Doar dă-mi răspunsul!” Și ei au făcut –, dar ea nu a auzit.

Acum, ea a înțeles că „Eu exist” este iluminarea. Nu e nimic mai magic, mai esoteric, mistic sau sacru decât asta. Nu este livrat într-o cupă de aur din cer. Acesta a fost întotdeauna aici – Eu Exist. Este într-adevăr atât de simplu; ea pur și simplu nu sta permis să realizeze asta. Eu Exist este iluminarea. După ce într-adevăr realizezi, odată ce este mai mult decât doar un gând frumos sau câteva cuvinte, odată ce poți simți cu adevărat – Eu Exist – aceasta este iluminarea. Asta e; altceva nu contează.

A respirat profund și și-a permis ei înșiși să simtă acel ton etern – Eu sunt. S-a lăsat să înoate în ea înșiși. S-a lăsat să curgă în sângele ei, în gândurile ei, în răsuflarea ei. S-a lăsat să-și amintieasca că a fost mereu acolo. Nu contează cât de întunecate experiențe a avut, sau cât de adâncă fusese vina și rușinea ei, era mereu acolo.

A respirat din nou profund, fiind încă în picioare acolo, în

templu, dar acum atât de deplin integrată cu Sinele ei, încât nu mai exista nicio figură cu glugă. Era ea, întreagă. „Și acum ce?”, cugetă ea. În trecut, ea ar fi avut întotdeauna un program care trebuia urmat în acest moment – ceva de făcut, ceva în care să se angajeze, unele promisiuni pe care să le păstreze dar acum ea doar a zâmbit. Nu mai avea nevoie de niciun program. Nu mai avea nevoie să scrie pe jos zece pași sau chiar niciunul. Era totul în ea, în acel ritm știut – *Eu Exist. Eu sunt Ceea ce sunt.*

Boom, Boom.

Ea era liberă acum, liberă de ea. Ați putea spune că era liberă de conștiința de masă, dar era cu adevărat liberă de ea însăși. Era liberă de această călătorie a realizării, a întrupării conștiinței, această naștere a ei însăși. Ea a dat naștere în cele din urmă finite suverane. Era liberă.

Ceea ce a urmat nu a contat. Ea nu mai trebuia să găsească sens vieții. Ea nu a trebuit să decidă ce să facă în continuare sau să-și dea seama ce i-ar aduce cea mai mare bucurie. Ea nu a trebuit să se mai gândească la nimic din toate astea, pentru că nu contează. Nu are însemnătate. Ea nu a trebuit să se mai gândească la abundență, la har sau fericire. „Astfel de termeni vechi”, se gândi ea. „Ei bine, sunt termeni pe care i-am folosit doar acum treizeci de minute, dar sunt foarte vechi acum. Cuvântul „fericire” nu are niciun sens atunci când sunt o ființă liberă. Nu există niciun motiv pentru a defini lucrurile în acest fel. Eu Exist este singurul lucru. Ce fac eu de acum încolo nu contează. Fie că predau sau pur și simplu merg la înot în fiecare zi, citesc sau cânt – Nu contează. Nu trebuie să fie un sens sau un scop”.

A inspirat adânc, a stins lumânările în templu, a mers afară și a închis ușile în spatele ei. Ea a trăit mulți, mulți ani, nu pentru că s-a concentrat să rămână tânără, dar pentru că era într-adevăr prezenta în corpul ei, în ea, și pentru că ea era liberă.

Ea a călătorit și a ținut prelegeri. A pictat foarte mult. De multe ori vorbea cu animalele, deoarece putea comunica în cele din urmă cu natura. Ea a făcut lucruri minunate, lucruri bizare, lucruri liniștite, orice. Viața nu a fost niciodată plictisitoare, pentru că era acum plină cu atât de multe culori, dimensiuni și relații noi, interesante.

Era un maestru, un adevărat maestru Ascensionat mergând pe Pământ. Nu a menționat asta niciodată nimănui; îi aparținea ei. Nu a vrut să spună nimănui nimic și oricum, nimeni nu ar crede-o. Ei i-ar fi cerut să facă ceva de genul de a merge pe apa sau să transforme uleiul în praf sau orice alte jocuri stupide pe care oamenii le joacă. Nu a fost nevoie să se spună nimănui. Ea o știa pur și simplu. Dar și alții știau. Alții, care erau în prezența ei știau că era ceva diferit la ea. Unora le era frică de ea, pentru că prezența ei era atât de clară, dar unii au înțeles. Unii o iubeau. Unii ar vrut să fie în preajma ei. Da, unii doreau să se hrănească energetic, iar ea a fost foarte clară cu ei: „Nu poți”. Unii au fost atrași de lumina ei ca muștele și au început să roiască în jurul ei. Dar, cu cea mai mare compasiune, ea a spus, pur și simplu, „Pleacă de lângă mine”.

Apoi într-o zi, ea a știut că era timpul. Nu de tristețe sau de plictiseală, a știut doar că era timpul să părăsească tărâmul fizic. Ar fi putut să continue să rămână încă mulți, mulți ani, dar ea știa că era timpul. Ea a ales o dată, cu toate că nu avea nimic de-a face cu astrologia sau cu o zi de naștere sau orice altceva. Ea a ales o dată și în acea zi, a dispărut pur și simplu. A pus ordine în totul și a eliberat bunurile sale personale, iar acum nu mai era nimic lăsat în urmă, pentru a lăsa o grămadă de haine pe podea.

Și a luat cu ea toate experiențele tuturor vieților sale pe Pământ. Bucuria și tristețea, dragostea și durerea, confuzia, anxietatea și pierderile – a adus toate aceste lucruri cu ea. Ea s-a întrupat complet. Și, până în ziua aceasta, ea este încă prezentă uneori. Ea încă vine prin calea Pământului, nu într-un corp fizic, dar în prezența ei. Și în acea zi șoptește celor care ascultă: „Eu Exist, la fel și tu, dragă prietene. Eu Exist, la fel și tu”.

Ia o clipă acum și respire. Poate că poți simți prezența ei alături de tine, un adevărat Maestru Ascensionat. Ea îți amintește că nu trebuie să suferi sau să mai aduci traume în viața ta. Nu există niciun motiv pentru anxietate și durere. Ea dorește să te vezi pe tine însuși ca Maestru; să ajungi cu adevărat să cunoști și să înțelegi *Eu Exist*.

Aceasta este o poveste a unui om adevărat, acum Maestru Ascensionat.

Bucurați-vă de experiența voastră în iluminare. Se va întâmpla o dată. Respirați adânc în Eu Exist.

Boom, Boom.

POVESTEA 19

Banca din parc

Inspirata de Maestru...

Maestrul stătea așezat pe banca din parc, așteptând ca soarele să se ridice deasupra orizontului. Cerul s-a transformat din întunericul ca de cerneala, într-un roșu aprins, care urma să fie probabil înlocuit de un infinit cer albastru.

„Va fi o dimineață încărcată” gândi Maestrul, chiar dacă știa că o va petrece singur. Era aceeași banca unde a avut Realizarea profundă cu ani în urmă, experimentând ceea ce unii oameni numesc iluminare. El preferă să o numească simplu „Realizare”. Conștientizarea conștiinței sale.

Realizarea Maestrului a venit la el ca o respirație ușor și cu gratie. El se aștepta (și probabil spera) la un spectacol cosmic, completat de fulgere luminoase și îngeri, dar nu s-a întâmplat în acest mod. Niciunul din studiile sale nu l-a pregătit pentru momentul Realizării, pentru ca niciunul din profesorii săi nu erau iluminați. El a luat loc pe aceasta super banca, când, într-o dimineață foarte asemănătoare cu aceasta, era Prezent și a Permis. Altfel decât de obicei, nu se gândea la ieri sau mâine și, pentru prima dată, nu încerca

să devină iluminat. Era pur și simplu în acel moment. Nu încercă să-și dea seama de viață, era într-o stare de totală Permitere, deschis către întreaga sa divinitate.

Peste ani, aceasta banca din parc a devenit locul atemporal unde aspectele din trecutul și viitorul Maestrului veneau la sfat. Venind din alte locuri și timpuri, voiau să stea cu el și să-și împărtășească lacrimile, să pună întrebări fără sfârșit, să fiarbă de frustrare, să-și expună fricile și anxietățile, și să-l convingă pe Maestru să împartă elixirul lui cu ele. Câteva dintre aspecte veneau doar pentru câteva momente, simțindu-se inconfortabil în lumina Maestrului, în timp ce altele persistau cu orele. În timp ce Maestrul statea pe banca din parc în acea dimineață, știa un lucru sigur: urmau să sosească. Ele cunoșteau acest loc și știau că Maestrul vine aici adesea. Era ca o canapea a consiliului spiritual pentru viețile lui trecute și viitoare, și nu contează cât de pierdute erau, ele toate știau cum să ajungă acolo. Și pentru Maestru nu avea importanță, deoarece totul era în orice caz, despre el.

Maestrul sorbea din cafeaua cu lapte fierbinte, contracarând lumina rece a zorilor. Aspectele se vor trezi curând și-și vor face drum spre el. Până atunci, avea câteva momente de pace și liniște pentru a se bucura de ritmul acestei dimineți de toamna timpurie. Zâmbea gândind la seculara întrebare: Cine a venit primul, aspectele sau Maestrul? Era ca întrebarea despre ou și găina, dar mult mai personală. Maestrul a venit întâi și apoi a creat aspectele sale cu scopul de a experimenta viața în diferite moduri? Sau aspectele au fost primele și lecțiile lor de viață și încarnare au făcut Maestrul? Răspunsul Maestrului la această întrebare depinde de ziua în care i se pune întrebarea. Răspunsul de astăzi va fi probabil, „Maestrul vine primul, apoi crează aspectele pentru a explora profunzimile și bogăția vieții, dar de fiecare dată când da acest răspuns, aspectele se revolta, insistând că ele sunt cele care l-au adus la Realizare. „O dezbateră care nu se sfârșește niciodată” gândi el, și un interesant joc al tronurilor”.

Maestrul a fost și profesor, și școala sa favorita era Aspectologia; a fost de altfel una din cele mai canalizate școli. El îi învață pe studenți că Sinele uman are ceva numit aspect. Acestea sunt expresii ale fragmentelor Sinelui care sunt desemnate să execute unele îndatoriri sau să trăiască diverse linii de viață. Fiecare persoană le are. De exemplu, exista un aspect funcțional și util care învață să conducă o

mașină. Altul știe cum să lucreze cu un computer și să utilizeze internetul. Un altul are o slujbă sau o carieră, și știe cum să manevreze lucrurile în mediul de lucru. Exista aspect personale care știu să gătească, să facă fitness, să facă cumpărături, și chiar să doarmă/viseze. Exista aspect masculine și feminine în fiecare, indiferent de genul fizic al persoanei. De fapt, lista aspectelor poate fi aproape fără sfârșit. Dacă vreți să învățați să pilotați un aeroplan, sau să schiați în Alpi, doar create un aspect și priviți cât de repede învață. Este forma originala a inteligenței artificiale.

După cum puteți vedea, aceste aspecte sunt în general folositoare, și rar creează probleme. Totuși, oamenii au de asemeni și miriade de aspecte pe care Maestrul le numește aspecte gri sau întunecate, și acestea fiind cele mai supărătoare aspecte, s-a îndreptat și concentrate spre învățarea lor. Maestrul știe totul despre ele, pentru că s-a luptat cu o mulțime dintre ele care-i aparțineau și poate vorbi din experiența. Acum, după Realizarea sa pe aceasta banca în parc cu ani în urmă, a avut numai compasiune pentru ele, totuși aceasta imensa compasiune nu înseamnă neapărat și toleranța. Nu, Maestrul poate fi un nemernic intolerant uneori, pentru ca el nu permite celorlalți – nici chiar propriilor aspecte – să sufoce sau să-i fure energia. Ele au propria energie, și treaba lui este să le ajute să o găsească.

Când aspectele obișnuite, utile sunt, ceea ce Maestrul numește „integrate”, însemnând ca ele sunt în general compatibile cu Sinele uman, celelalte aspecte pot fi foarte ne-integrate. Ele sunt rezultatul rănilor – emoționale, psihice, sau a traumelor fizic/ emoționale din momente diferite din viața cuiva – și acum au energia blocată. În felul lor, aceste aspecte tipa după atenție, ca un copil mic ce striga după mama sa și crează o mulțime de haos pentru oricine și orice din jur. Aceasta tulburare emoțională și aspectul neintegrat vor să se întoarcă acasă la Sine, dar, atât timp cât simt ca „acasă” nu este în siguranță, vor continua să-și joace jocul în afară. Maestrul adesea numește aceste aspecte „copii fugari”. Ele fug datorită haosului și disfuncțiilor de acasă, și pur și simplu nu vor să se întoarcă până când „casa” nu este în siguranță. În cazuri extreme, aceste aspecte sunt potrivnice și chiar urăsc Sinele uman.

Totuși, de la Realizarea sa, Maestrul a constatat că *toate* aspectele vin la el pentru sfaturi, pentru a se plânge, sau uneori doar

pentru a sta în spațiul sigur de lângă el. Unele au doar nevoie de o pauză de la activitățile umane frenetice, înainte de a sări înapoi în încăierare. Într-adevăr, își amintea cum venea aici cu ani în urma Dorind-sa-fie-Aspectul-Spiritual-Inteleptși – Puternic. Acest aspect era atât de demn de compătimire și pierdut, și Maestrul chicotea gândind la tot acel makyo (distrageri spirituale) pe care acest aspect l-a carat, în ciuda sincerității sale. Aspectul spiritual era o-atat-de-cinstit, fiindu-l încă frica de propriile umbre. El le spunea celorlalte aspect umane că le-a salvat pe toate prin căutarea sa spirituală; asta le-ar fi vindecat, le-ar fi făcut sănătoase, inte. ligente, puternice și multe alte promisiuni la care s-ar fi putut gândi. De fapt acest aspect spiritual semăna tare mult cu un politician multe vorbe goale și puțină substanță. Aspectul spiritual avea de asemeni grandioase noțiuni despre încercarea de a salva lumea, care acum îl făceau pe maestru să-și rotească ochii doar gândind la el.

Soarele abia se ivi peste dealuri, timp în care primul aspect al zilei s-a apropiat de Maestru. Aerul în jurul lui era nemișcat și rece, apoi se simțea ca un vacuum încercând să aspire totul în el. Maestrul lua o gură de cafea și respira profund, impermeabil la energiile care zăboveau pe lângă el. Este „Negrul” gândi Maestrul pentru el însuși. Negru era simplu, numele pe care îl dăduse celui mai abject aspect, pentru ca Negru era doar: cel mai întunecat și mai diabolic aspect dintre toate.

Ei nu-și vorbeau prin cuvinte. Maestrul nu auzea de la Negru cuvinte rostite, deoarece de fapt Negru, acest aspect cu adevărat josnic/detestabil, ați putea spune, este atât de avansat, psihic și atât de mult parte din Maestru, încât cuvintele nu sunt necesare. Câteva dintre celelalte aspecte, pe care le-aș numi aspecte mai joase sau mai puțin complexe, ele i-ar vorbi Maestrului în cuvinte, însă Negru nu avea nevoie de cuvinte.

Maestrul îl putea simți pe Negru că vine, deoarece totul s-a făcut rece. Se simțea ca un vid/ vacuum. El putea doar să simtă sucțiunea. Această energie întunecată/neagră este așa.

Și imediat cu sosirea lui Negru, el a început cu lucrurile abuzive – din nou, nu era limbaj, ci erau simțiri transmise. Și dacă ar fi vorbit în cuvinte, Negru ar fi început să spună: „Tu bastardule bătrân și nebun. Iată-te așezat aici, pe o bancă din parc și te gândești că ești iluminat, te gândești că-i înveți pe alții ceva”. Asta este felul în care lucrează

aspectele negre. Vă vor degrada. Vă vor face să vă îndoiiți de voi înșivă. Vă vor sfărâma. Ele știu cele mai întunecate/negre lucruri despre voi. Ele știu cum să apese butoanele. Ele știu cum să vă înjosească.

Însă Maestrul doar stătea așezat acolo. Maestrul luă o gură de cafea – și s-a simțit bine, pentru că era puțin răcoare în această dimineață – luă o gură de cafea și privea în timp ce razele minunate ale soarelui începeau să se ridice deasupra orizontului. Maestrul nu-l evita pe Negru, nu încerca să pretindă că el nu era acolo, însă Maestrul nu l-a lăsat niciodată pe acest aspect negru să-l deranjeze. El era Maestrul. El era observatorul tuturor acestor povești care se derulau, care încă se derulează, chiar dacă el era Maestrul.

Negru a continuat comportamentul abuziv prin a spune: „Doar îți spui ție însuși că ești iluminat, însă cu adevărat nu ești. Îți spui ție însuși că ești mai bun decât alții, însă de fapt ești mai rău”. Negru a spus: „Îți cunosc istoria. Cunosc toate lucrurile pe care le-ai făcut greșit. Îți cunosc toate micile tale secrete murdare. Știu, și dacă aș spune altora ce știu, ei nu ar merge vreodată la școala ta, ca să asculte cuvintele tale, pentru că ești un om mârșav și toate lucrurile astea cu Maestrul, toată această iluminare sunt o imensă fațadă pentru minciuna care ești”.

Probabil câțiva dintre voi chiar au auzit aceste cuvinte din când în când, însă Maestrul doar a respirat foarte profund, a mai mușcat din croissant, a sorbit o altă gură din cafeaua sa, și nu a lăsat toate astea să-l tragă. El asculta. El simțea toate acestea. Știa că Negru era acolo, însă nu l-a lăsat să-l tragă deloc.

Maestrul a realizat că era a doua ceașcă de cafea, deoarece vezica sa a intervenit în conversație”, E timpul să mergem!” l-a avertizat. Maestrul a lăsat avertizarea să treacă. El a învățat acum mult timp ca totul vorbește – de la corp și aspect, la copaci și gândurile celorlalți oameni – dar nu era treaba lui să răspundă la toate capriciile sau șoaptele. Mulți oameni senzitivi înnebunesc încercând să fie atenți la orice voce pe care o aud, dar în cele din urmă, singura voce pe care Maestrul o asculta este Eu sunt, adevărata sa voce interioară. Spre deosebire de vocile gălăgioase ale orice altceva, vocea lui Eu sunt nu este sonora de loc. Este cunoaștere pură și liniștită.

„Știi de ce sunt aici”, harai Negru, „Este același motiv pentru care sunt mereu aici. Ești slab, o relicvă, și curând vei muri. Acest joc de-a Maestrul ajunge la final. A fost un joc frumos, dar fără studenții tai

creduli ai fi nimic”.

Maestrul continua sa privească soarele ridicându-se la orizont. Ascultând intruziunea cu emfaza a Negrului, simțea ca și cum ar fi privit un film de la distanta în aceasta liniștită dimineața, diferita. „Nu exista mâine, în moarte, creatura umană”, își bătea joc Negru. „Când mori, mori. Este doar întuneric, doar eu”.

Maestrul râgâi. Covrigul era încă cald și avea un gust special astăzi. Îmi voi aminti să mai comand covrigul cu unt de arahide și dovleac. Cine ar fi crezut ca aceasta combinație poate avea o aroma atât de senzuala?

Negrul își continua asaltul. „Vei fi expus, pentru toată aceasta șaradă spirituală. Șarlatanii sunt întotdeauna descoperiți. Pretinzi ca înveți oamenii despre iluminare, dar o faci cu adevărat pentru bani. Nu aveai nimic înainte de a începe să scrii cărțile tale nesatisfăcătoare și să ții clasele tale lipsite de fundament, și acum ai mai mulți bani decât oricare dintre studenții tai. Dar totul va dispărea atunci când masca va cădea. Așteaptă doar, curând va fi un process împotriva ta și a școlii talespirituale stupide”.

Maestrul desfăcu eșarfa din jurul gâtului și soarele începu să-l încălzească corpul. Și-a uitat pălăria în aceasta dimineață începu să fie mai uituc decât de obicei datorită atât de multor lucruri care, de altfel nu erau importante, oricum – și acum a suspinat cu plăcere ismtind căldura soarelui pe cap.

„Ești un nebun bătrân, dar mai deștept decât mulți. Cumva îi faci pe oameni să te urmeze fără a pune întrebări. Ei sunt mult mai prosti decât tine, sau probabil ei primesc ceea ce merita. Dar ești suficient de intelligent ca să știi de ce sunt eu aici, și mă voi întoarce pana când îl voi obține. N-are niciun rost să pretinzi ca mă ignori, nătărăule. Poți simți tot ce-ți transmit. Știi ce vreau”.

Doi alergători, un bărbat și o femeie, îl salutara pe Maestru în timp ce treceau alergând. Maestrul le-a mirosit energiile. Simțul mirosului era unul din simțurile preferate ale Maestrului, mai ales de când a descoperit ca putea mirosi energia, nu doar mirosurile fizice. Energia alergătorilor mirosea vibrant, ca o grădină englezească în luna mai. Mirosul a persistat în nările Maestrului mult timp după ce alergătorii au trecut.

„Nu meriți să ai un suflet”, anunța Negru. „Ești slab la trup și debil la minte. Ți-e frică de putere pentru că nu ești suficient de tare ca

să o controlezi. Tu îi înveți pe alții ca aceasta putere este o iluzie, dar, de fapt, tu ești iluzia. Ești aspectul meu, subiectul meu, sclavul meu. Da-mi sufletul tău!”

„Cât va mai sta Negru prin preajma?” se întreba Maestrul în timp ce a aruncat o bucată mai mare rival al său înainte de Realizare, și acum, Negru era una din amintirile cele mai vii. Oh, vocea lui Negru l-a pisat altă dată zi de zi, an de an, viața după viață...

„Ai făcut toate astea, fals Maestru. Nimic nu este real. Nu-ți poți organiza propria viață, așa că ai inventat acest lucru numit iluminarea spirituală. Este doar un dulap în mintea ta unde te-ai ascuns tu însuși. Sunt aici pentru a te aduce înapoi în mintea ta, în simțul tău, să te înapoiez lumii din care vii. Deziluziile tale îți vor ruina sufletul, și eu sunt aici ca să ți-l iau în momentul în care adormi. Îndrăznește să nu dormi, om bătrân, ca voi veni la tine în visele tale blestemate”.

Maestrul casca, chiar dacă a dormit bine noaptea trecută. Asta a găsit că este puțin surprinzător în legătură cu Realizarea. El casca mult, chiar dacă rareori se simțea oboist, dar la un moment dat a înțeles motivul pentru care casca: Mai întâi, viața nu mai avea drama care e în mod obișnuit, așa deci căscatul era, probabil, o expresie a ceea ce el numea „plictiseala plăcută”. Era puțină liniște stropită cu puțină mulțumire. În al doilea rând, era o constanta reamintire a cât de ușoară era viața acum.

„Relaxați-vă în iluminarea voastră”, declara banerul de deasupra ușii de la intrarea în școala sa. După vieți de effort și studio pentru iluminare, a învățat în final să se relaxeze simplu în iluminare. Este un process natural, așa dar, de ce să înoți împotriva curentului? „Doar relaxați-vă în iluminarea voastră”, își implora studenții. Dar 93% dintre ei încă se târguiau în filosofia: „Fără durere, niciun câștig”. Maestrul suspina gândind la toată energia risipită și toată suferința inutilă.

Bravada Negrului a început să se clatine acum. Suna ca un telefon cu eroare de conexiune, întrerupându-se și fiind distorsionat de zgomote electronice. Maestrul știa că Negru se pierdea în abisul putred de unde venea. Curând, câteva alte aspecte au venit în preajmă, dar niciunul nu era atât de familiar ca Negru. A încercat din greu. A suflat atât de mult aer fierbinte. Mirosea atât de urât și avea un mod de a suga energia din aer. Draga, dragă Negru! Ce dar ai fost pentru Maestru.

Un card de găște albe și frumoase și-a făcut drum către Maestru, ciugulind de pe pământ fire de iarba și firmituri de covrig. Maestrul s-a ridicat în picioare și și-a întins brațele și picioarele. Stătea de mai bine de o oră, dar simțea ca și cum ar fi trecut doar câteva minute. Distractiv cum timpul este atât de fluid acum, gândi el. A fost un timp când Maestrul calarea pe liniile înguste și rigide ale Timpului, dar acum era un alt fir flexibil al construirii realității sale.

Stand alături de banca din parc, luând o pauză între întâlnirea cu aspectele de azi, Maestrul și-a permis să-l simtă pufund pe Negru. A fost un timp când, ca un uman trezit, Maestrul era îngrozit de Negru. El se ghemuia în lumina, de frica ca Negru îl va devora și îi va rechiziționa sufletul. De fapt, unul din obstacolele finale înainte de Realizare, a fost ceva numit „Permitere”. În Permitere inițiatul da drumul la tot și simplu, *permite* Sinele Liber – și Eu sunt sau ceea ce unii numesc sinele divin – în viața lor.

La început, suna surprinzător de simplu, dar s-a dovedit a fi mult mai provocator decât Maestrul și-a putut imagina. Faptul de a Permite face ca Inițiatul să se confrunte cu cele mai adânci frici. Fricile au fost întotdeauna acolo, dar Inițiatul le-a blocat. Permiterea le aduce în prim plan și apoi Inițiatul are de ales între Permiterecare poate deschide ușa unui întuneric copleșitor – și Filtrare. În mijlocul acestei dileme, Inițiatul poate eventual să realizeze ca nu poate face niciun compromis. Era Permitere *totala* sau nu era Permitere *deloc*. Va fi Realizarea, sau va fi întunericul.

Maestrul alesese Permiterea. A fost o alegere care venea din cunoașterea sa profunda care era cu mult – mult mai mult – despre viață și Sine și Creație. Atunci s-a întâlnit cu Negru față în față, respirație lângă respirație, și s-a întâlnit cu cea mai mare surpriză a vieții sale. *A fost șocat să constate ca Negru era divinitatea sa*. Negru era de fapt cea mai sacra și plină de compasiune parte a sa pe care a știut-o vreodată, pentru ca în acea parte întunecată, el, și toate viețile umane au aruncat tot ceea ce urau mai mult la sine însuși. Fiecare fragment de vinovăție și rușine era aruncat în acest deposit de deșeuri al sufletului. Fiecare sentiment de inutilitate, fiecare aversiune fata de sine, fiecare gând sau fapta neiertata, era abandonată lui Negru; abandonate în aceasta groapa a putreziciunilor, de către umanul care nu putea suporta sa iubească acea parte a lui însuși. Dar Negru (Întunericul) le-a ținut, le-a purtat și le-a acceptat în numele omului,

din dragoste pentru om. Întunericul a preluat insultele și abuzurile venite de la aspectele religioase care, în frica lor, l-au aruncat pe Negru (Întunericul) în focurile iadului. Întunericul a iubit și acceptat tot ce umanul a disprețuit la el însuși.

„Întunericul este divinitatea ta. Tot ceea ce a fost neiubit, este ținut în brațele pline de compasiune ale divinității tale, până când vei fi pregătit. Acum tu ești pregătit. „Inițiatul aude aceste cuvinte în momentul în care Permite. El cade la pământ plângând, realizând adevăratul sens al compasiunii. Negru (Întunericul) nu era o forță rea încercând să-l seducă; era tot ceea ce nu a iubit la sine însuși. Când plânsul s-a stins, Inițiatul a realizat ca acum era Maestru. Niciodată nu-l va mai fi frica de întuneric. Niciodată nu-i va mai fi frica de sine însuși. Fără trompete și efecte de scena, Inițiatul era acum un Maestru realizat. Negru s-a dovedit a fi cel mai mare dar pe care și-lar fi putut imagina.

Aspectul întunecat mai vine încă prin preajma, uneori, ca astăzi de exemplu, dar niciodată Maestrul nu a fost deranjat. De fapt, îl privea cu nerăbdare, pentru că știa că ceva bun s-a petrecut undeva. De fiecare dată când Negru vine în preajmă, era doar un aspect care aparținea unei vieți trecute sau viitoare, dar nu acesteia. Maestrul și-a dezlegat șnururile la pantofi, pentru a se simți mai confortabil înainte de următoarea întâlnire cu un aspect. Se lăsă pe spate, relaxat. „Sunt mereu aici pentru voi”, a radiat el. Trimițând un mesaj telepativ prin timp și spațiu tuturor încarnărilor lui. „Sunt mereu aici pentru mine”.

Adevărata idee importantă a acestei povești este – o idee foarte importantă – aceea că-l avem pe Maestru aici și pe om, ca să spunem în termeni omenști: „Ei bine, dacă Maestrul este iluminat, de ce sunt toate aceste aspecte acolo? Dacă Maestrul este atât de iluminat, nu-i așa că n-ar mai fi acolo niciun întuneric/negru? Nu ar fi totul vindecat?” Și răspunsul este că în mod absolut, nu. Acesta este ȘI-ul, și aici este unde vă aflați fiecare dintre voi. Sunteți Maestrul așezat pe banca din parc, savurați o ceașcă de cafea, vedeți cum răsare soarele, aveți ceva de mâncare, vă bucurați de micul cățel, totul. Vă simțiți în totală pace, libertate totală. Sunteți Sinele Liber și încă există acel sine uman. Nu încercăm să-l negăm. Nu încercăm să-l eliminăm. Nu încercăm să depășim omul sau întunericul sau niciun alt aspect. Suntem și-ul.

Maestrul stă acolo, le aude, le simte. Maestrul stă acolo, pentru că el știe că fiecare aspect, negru sau luminos, mare sau mic, ele știu unde să-l găsească. Ele vin acolo pur și simplu pentru a fi în lumina Maestrului. Chiar și Negru vine acolo. Negru este o parte chinuită, ați putea spune, dintr-o altă viață. Nu contează. Totul este în Acum chiar acum. Negru este o parte reală a Maestrului și a voastră, așa cum este lumina, așa cum este aspectul de copil, așa cum sunt aspectele religioase și spirituale, așa cum este fiecare aspect. Ele sunt toate parte din voi. Ele sunt toate parte din această frumoasă poveste. Realizarea este că voi sunteți Maestrul așezat pe banca din parc și omul și negrul și temătorul și fericitul și creativul și plictisitul. Și când vă permiteți vouă înșivă să stați aici simplu, ca Maestrul, ca observatorul tuturor acestor aspecte, tuturor acestor mișcări și tulburări, tuturor acestor părți ale poveștii încercând să se găsească pe sine, atunci când puteți sta așezați aici în acest moment și: „Eu sunt și Eu sunt Maestrul”, fără a încerca să scăpați de niciunul dintre aspecte, de nicio viață trecută sau viitoare; fără a încerca să atingeți vreo înălțime a iluminării, simplu să fiți aici ca Maestrul, de asemenea, asta este când puteți respira foarte profund și puteți să vă celebrați pe voi înșivă.

POVESTEA 20.

Sfârșitul zilei

Inspirat de Maestrul interior...

Maestrul s-a retras în camera lui, după o zi lungă în care a predat, a consiliat, a răspuns la întrebări fără sfârșit și a șters câteva lacrimi din ochii elevilor săi. El a rupt o oră pentru pescuit, una dintre distracțiile sale preferate, dar cea mai mare parte a zilei a fost ocupat cu îndrumarea studenților săi.

Și-a turnat un pahar de vin franțuzesc rafinat și s-a prăbușit în fotoliul mare din salon. Acum, era în cele din urmă propriul sau timp. Și-a aruncat sandalele, a dat clic pe telecomanda pentru a reda muzică liniștitoare, a luat câteva respirații adânci și un oftat foarte mare. Nu este întotdeauna ușor să fii un maestru, s-a gândit cu un chicotit. Dar nu ar schimba pentru nimic în lume, sau în univers pentru nu contează ce altceva.

Maestrul a alunecat încet într-o zonă familiară și confortabilă, undeva între această lume și alte tărâmurii. Acesta era locul lui, dimensiunea sa personală. Aici își refăcea energia, un lucru foarte important după ce a lucrat cu oamenii toată ziua. Oamenii se hrănesc cu energia altor oameni, se gândi el. Într-o zi ei vor învăța că ei nu au nevoie să facă asta. Într-o zi ei vor fi liberi.

Un zâmbet pe fața lui a venit în timp ce se gândea la munca lui. „De ce am făcut-o?”, Se întrebă el singur. „De ce lucrez zi de zi cu studenții pe calea spirituală, mulți dintre ei fiind atât de plini de makyo, încât uneori, pare că sunt la distanța de ani lumină de iluminare? De ce mă ocup de studenții care pretind că sunt în căutarea adevărului, atunci când, de fapt ei caută doar putere?”

Cu siguranță nu pentru bani, pentru că abundența a venit la el fără efort și fără a fi nevoie să vină de la studenții săi. Și nici pentru sentimentul de realizare, pentru că mulți dintre studenții săi nu vor ajunge la Realizare în această viață. Și nici pentru că i-ar place să predea acest lucru numit spiritualitate. Era plictisitor și repetitiv, și uneori exasperant datorită emoțiilor și dramei. În plus, el a știut dintotdeauna această lucrare nu era despre spiritualitate. Elevilor le plăcea să creadă că vor deveni spirituali, dar, în cele din urmă, ei vor afla că nu exista niciun cuvânt în limbajul uman, care ar putea defini ceea ce el vag numește „Realizare”. Niciun cuvânt nu a fost vreodată creat pentru a defini suveranitatea atemporală a sufletul tău. Cum mai detesta cuvintele umane uneori. Capacitatea de a defini concepte este o reflectare a conștiinței, iar limbajul uman are atât de puține cuvinte, încât îi e atât de greu să definescă ceea ce predă.

Se întoarse la întrebare, meditativ. De ce face această lucrare??

Răspunsul a fost ușor. A fost un timp când el era studentul, când era blocat – poate că „închis” ar fi un cuvânt mai bun – în cele cinci simțuri ale sale fizice și în mintea lui. A existat o vreme când nu era liber, sau cel puțin el a crezut că nu este. A existat un moment în care era atât de mult în durere fizică și emoțională, o durere cauzată de faptul că știa că este mai mult, dar nu știa ce era, că el abia putea trece printr-o zi umană. El și-a amintit de disperarea și fragilitatea acelor vremuri. Se gândi la modul în care el a luptat, folosind toată voința lui, în efortul de a depăși condiția umană. El s-a rugat și a meditat; el a devenit vegetarian, fructarian și, pentru o perioadă foarte scurtă, se hrănea doar cu aerul respirat, până când s-a prăbușit de foame, toate într-o încercare zadarnică de a găsi răspunsuri.

În cele din urmă a ajuns să înțeleagă că omul nu poate găsi vreodată răspunsurile, deoarece omul nu este responsabil pentru iluminarea sa. A fost o revelație șocantă pentru el. *Omul nu este responsabil pentru iluminarea sa*. Iluminarea vine din pasiunea sufletului. „La naiba”, s-a gândit”. Acolo mă duc folosind acele cuvinte vechi ca suflet. Nu există niciun suflet, cel puțin nu în ceea ce privește modul în care gândesc oamenii despre el. Acolo este „Eu Exist”. Nimic altceva nu mai contează”.

A luat o gură de vin și s-a scufundat mai adânc în scaunul său. La scurt timp, va fi miezul nopții, și o altă zi va începe. Pentru majoritatea oamenilor, ar fi la fel ca în ziua precedentă. Calendarul ar spune că este o nouă zi, dar viața lor ar fi cam la fel ca și orice altă zi. Dar, într-o zi, ceva se va întâmpla și-i va schimba pentru eternitate. Se numește trezire, și nimic nu va mai fi la fel din nou. Aceștia sunt oamenii cu care a lucrat, cei care au venit în trezire, fie prin alegere sau din întâmplare. Va fi momentul cel mai provocator, din orice viață pe care au trăit-o vreodată, dar, de asemenea, și cea mai frumoasă experiență pe care o vor avea vreodată. Aproape că părea nedrept că trezirea s-a simțit atât de brutal, atunci când, într-adevăr, a fost atât de frumoasă.

El a lucrat cu cei care au ajuns la trezirea lor. El i-a ajutat și i-a ghidat în călătoria lor spre măiestrie și, în cele din urmă, în Magi-Ship (Nava Mama). Cei care o fac, asta este. Mulți nu vor ieși din faza de trezire în această viață. Unii vor petrece patru, cinci sau chiar mai

multe vieți în faza de trezire, înainte de a se muta în măiestria lor. Trezirea este un astfel de dragon, a gândit el! Dar studenții săi și-au dat seama că balaurul care păzea ușa spre iluminare era pur și simplu o metaforă pentru claritate. Dar dragonul avea un obicei urât de a-i speria al naibii de rău pe studenții care l-au pus la ușă. El chicoti pentru sine, pentru că dragonul său era acum animalul lui preferat, dormind liniștit lângă șemineu în camera lui. Cât de amuzant, gândi el. Dragonul care scuipă flăcări, care odată l-a muncit zi și noapte acum dormea liniștit, lângă șemineu.

Milioane de pagini au fost scrise de autori metafizicieni și profesori despre călătoria spirituală, dar mai ales de către persoane care nu sunt iluminate. Cuvintele lor au fost o încercare de a defini ceea ce ei nu au experimentat sau realizat încă. Cu alte cuvinte, o mulțime de bine spus, makyo. Maestrul a învățat că doar două cuvinte simple, da, totalitatea iluminării poate fi pusă în două cuvinte simple: **Permitere** și **Și**.

Permiterea: Omul nu-și poate imagina, iluminarea. Este dincolo de sfera minții, și asta e un lucru bun, pentru că mintea va încerca să-l ia ostatic, sub controlul și limitarea acesteia. Dar omul o poate *permite*.

Ei pot permite magia lui *Eu sunt* în viața lor muritoare 3D. Ei se pot opri din a planifica, a studia, și a manipula și a depune efort pe drumul lor spre iluminare și pot permite pur și simplu divinitatea lor (pentru lipsa unui cuvânt mai bun) să fie cu ei. Omul a întors spatele divinității cu mult timp în urmă și, în onoarea acestei alegeri, divinitatea lor le-a întors și ea spatele. Acest lucru este adevărata compasiune! Acum, studentul poate permite pur și simplu divinitatea înapoi în viața lor umană de zi cu zi, indiferent cât de puțin bani au; indiferent de cât de mulți negi și cate fobii văd în oglindă; indiferent cât de sfinți sau nesfinți sunt ei; indiferent dacă aceștia au o respirație urat mirositoare sau postură proastă. Singura responsabilitate a omului este de a permite totul despre el însuși, și apoi să se dea din cale.

Și: Omul se percepe pe sine ca fiind singular. Ei cred că sunt un om pe calea către o anumită destinație spirituală și, prin urmare, asta sunt. Dar, odată ce omul permite să realizeze despre sine că sunt mai

multe, mai degrabă decât unul; că sunt și studentul și Maestrul, se eliberează de singularitate și restricțiile pe care a ajuns să le accepte. Aceasta înseamnă că niciodată nu veți mai fi prinși în limitare din nou și, ca până în prezent, întreaga călătorie umană a fost despre limitare.

Și: Sunteți bărbat **și** femeie. Voi sunteți lumină și întuneric. Sunteți un geniu **și** un prost. Sunteți în prezent **și** în trecut **și** în viitor. Sunteți în mijlocul multor experiențe în același timp, niciodată la singular; niciodată numai liniar. În voi sunteți deja iluminați **și** sunteți și studentul aflat pe cale.

Singularitatea și vara ei, linearitatea, sunt atât de dureros limitative. Oamenii au ajuns să creadă că ei se deplasează de la punctul A la punctul B, dar, în realitate, ei sunt în punctul A **și** în punctul B, **și** se deplasează de la punctul A la B. **Și** aceasta este cheia pentru celula de închisoare. Ea vă eliberează să fiți toate lucrurile, nu doar unul. Și nu este un concept sau un clișeu spiritual; este de fapt calea creației. Nu a fost cineva ca Dumnezeu, care a zis: „Eu sunt Alfa **și** Omega”? Chiar și Dumnezeu a înțeles conceptul **și** – „Eu sunt aici **și** sunt acolo”.

„Este atât de simplu”, gândea Maestrul, „**Și** este atât de dificil. *Și. Multiplu. Liber.* Eu sunt Tot Ceea ce sunt”.

Maestrul a ațipit în scaunul său mare și confortabil **și** în celălalt târâm al său. Cât de simplă este iluminarea. Amuzant este modul în care oamenii încearcă, în mod deliberat, să o facă atât de grea. Poate ei cred că trebuie dobândita, de muncesc atât de greu la ea.

Este totul despre **Permitere și**. De ce să se scrie milioane de cuvinte, atunci când este vorba doar de două? Pe măsură ce Maestrul a alunecat în târâmurile mai profunde ale călătoriilor sale nocturne, s-a gândit, „Poate voi scrie doar o carte puțin mai scurta care să conțină povești despre adevăratele experiențe cu studenții mei. Este cu siguranță mai bine decât a scrie un milion de cuvinte și, în plus, o carte cu doar două cuvinte nu se va vinde foarte bine. Poate o voi numi Memoriile unui maestru? Sau poate că doar am visat că am scris asta. Este mult mai puțină muncă”.

Noapte bună, dragă cititor. Oh-Be-Ahn (salutul călătorilor multidimensionali atunci când se întâlnesc pe coridoarele Timpului, Spațiului și Dincolo de ele).

Oh-Be-Ahn.

